

ΚΟΝΤΡΑ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 487 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 10 ΝΟΕΜΒΡΗ 2007

1 ΕΥΡΩ

■ Συζήτηση στη Βουλή για
το Ασφαλιστικό

**Προπαγάνδα
ψεύδους και
παραπληρο-
φόρησης**

ΣΕΛΙΔΑ 9

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΟ

■ Το πόρισμα της πρώτης
Επιτροπής για τα ΒΑΕ

**«Κάθε
απόφαση θα
είναι
αυθαίρετη»**

ΣΕΛΙΔΑ 8

**ΤΑΞΙΚΗ
ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ**

ΑΡΘΡΟ - ΣΕΛΙΔΑ 6

■ «Γενική Συνέλευση»
Συνδικάτου Οικοδόμων Αθήνας

**Σκηνές
γραφειοκρα-
τικού κάλλους**

ΣΕΛΙΔΑ 10

ΣΧΟΛΕΙΟ ΝΑ ΜΟΡΦΩΝΕΙ
Κ' ΟΧΙ ΝΑ ΕΞΟΝΤΩΝΕΙ
3^ο. ΕΛ Ν. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

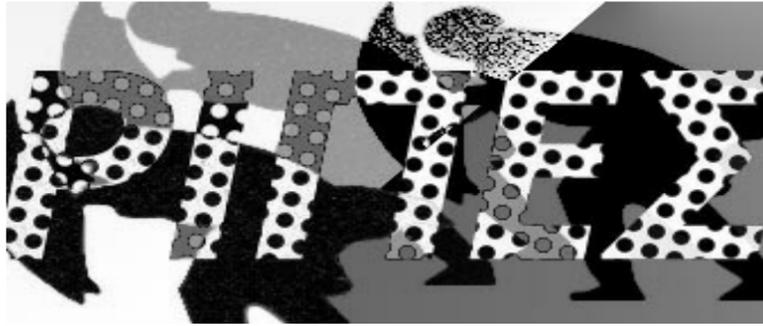
ΑΙΤΗΜΑ ΑΙΧΜΗΣ

**Να καταργηθεί
η βάση του 10**

ΤΟ ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

10/11: Ημέρα επιστήμης για ειρήνη - ανάπτυξη, Ινδία: Ημέρα γκουρού Νανάκ (Σιχ), Ινδονησία: Ημέρα ηρώων - νεολαίας 10/11/1909: Γέννηση Μιχαήλ Καλάσινοφ 10/11/1913: Ιδρυση Εργατικού Κέντρου Αθηνών 10/11/1975: Βόμβα στην αποθήκη Ρ.Χ. Συγγρού (ΕΑΑ) 10/11/1982: Θάνατος Λέοντι Μπρέζνιεφ (76χρ.) 10/11/1770: Ο Βολταίρος δηλώνει «αν δεν υπήρχε θεός, θα έπρεπε να τον εφεύρουμε» 11/11: Ροδεσία, Αγκόλα: Ημέρα ανεξαρτησίας (1965-1975), Μαλδίβες: Ημέρα δημοκρατίας (1968), ΗΠΑ: Ημέρα βετεράνων 11/11/1887: Απαγονισμός Parsons, Spies, Engel και Fischer για γεγονότα Πρωτομαγιάς (Σικάγο) παρά την παγκόσμια κατακραυγή 11/11/1918: Τέλος Α' Παγκοσμίου Πολέμου 11/11/1961: Μετονομασία Στάλινγκραντ σε Βόλγκογκραντ 11/11/1990: Θάνατος Γιάννη Ρίτσου 11/11/2005: Η Ελεν Τζόνσον - Σίρλιφ πρώτη γυναίκα αρχηγός αφρικανικού κράτους (Λιβερία) 12/11: Αυστρία: Ημέρα δημοκρατίας (1918), Βερμούδες: Ημέρα μνήμης 12/11/1863: Λαυρεωτικά 12/11/1873: Διαδήλωση φοιτητών (Προπύλαια), πρώτη χρήση πυροσβεστικών αντλιών για διάλυση τους 12/11/1923: Σύλληψη Χίτλερ (αποτυχημένο κίνημα μπιρραρίας Μονάχου) 12/11/1968: Βαριές καταδίκες μελών ΔΑ (Θεσσαλονίκη - στρατοδικείο) 12/11/1927: Ο Τρότσκι εγκαταλείπει τη Σοβιετική Ένωση 12/11/1969: Αρνηση Λεππονα να παραλάβει μετάλλιο της Ελισάβετ (διαμαρτυρία για Βιετνάμ) 12/11/1979: 25ετής κάθειρξη ακροδεξιού βομβιστή Παναγόπουλου 12/11/1995: 5ετής φυλάκιση στον αναρχικό Οδυσσέα Καμπούρη 12/11/1933: Οι ναζί παίρνουν 92% στις εκλογές 13/11: Γρενάδα, Νέα Ζηλανδία: Ημέρα μνήμης 13/11/1976: Απόπειρα εμπρησμού μηχανημάτων και φορτηγών Coca Cola, βόμβα στο Ρ.Χ. Ελληνικού και στο κτίριο ασφάλειας (Καίσαριανή) 14/11: Ημέρα κατά διαβίτη 14/11/1960: Ιδρυση ΟΠΕΚ 14/11/1966: Αρχή δίκης υπόθεσης «ΑΣΠΙΔΑ» 14/11/1995: Εξέγερση φυλακών Κορυδαλλού 14/11/1979: Βόμβα στο αυτοκίνητο Κυριαζίη (πρόεδρος ΣΕΒ, Κολωνάκι) 14/11/1918: Ιδρυση Τσεχοσλοβακίας (πρόεδρος ο T.G. Masaryk) 15/11: Βέλγιο: Ημέρα βασιλιά, Βραζιλία: Ημέρα δημοκρατίας (1889) 15/11/1922: Εκτέλεση εξι υπεύθυνων μικρασιατικής καταστροφής (Γούναρης, Χατζηανέστης, Στράτος, Πρωτοπαπαδάκης, Μπαλτατζής, Θεοτόκης) 15/11/1951: Επιβολή θανατικής ποινής στον Μπελογιάννη 15/11/1983: Ανακήρυξη τουρκοκυπριακού κράτους (Ντενκτάς) 15/11/1983: Εκτέλεση Τσάντες (17Ν) 15/11/1988: Ανακήρυξη πολυαστυνομικού κράτους 15/11/1977: Βόμβα στα γραφεία ΕΝΕΠ (Θεσσαλονίκη) 15/11/1979: Βόμβα στο αυτοκίνητο απόστρατου, μέλους ΑΕ Αερολιμίν Αθηνών 16/11: Ημέρα ανεκτικότητας - φιλοσοφίας 16/11/1952: Ο Παπάγος παίρνει τις μισές ψήφους αλλά 80% εδρών 16/11/1973: Οι φοιτητές κλείνουν στο Πολυτεχνείο καλώντας τον λαό σε εξέγερση 16/11/1993: Σύλληψη Τζακ Καρλ Σλούαρ και Τσαρλς Φάντις (πράκτορες, Μηθύμνη) 16/11/1849: Θανατική καταδίκη Ντοστογιέφσκι για αντικυβερνητική δραστηριότητα, ματαίωση εκτέλεσης την τελευταία στιγμή.

● Αύριο οι Πασόκοι έχουν εσωτερικό ματς, αλλά από ντέρμπι, μας έχει προκύψει ματσάκι ●●● Βεβαίως, το βράδυ θα στηθούμε στην τηλεόραση για τα παραπολιτικά της ημέρας ●●● Αν μάλιστα έχουμε κερδίσει και το βάζελο, η βραδιά θα κυλήσει χάρμα ●●● Ο Μπένι εξέφρασε το θαυμασμό του για τον Ιούλιο Καίσαρα, ο οποίος συμπάδωσε τους χοντρούς γιατί είναι άνθρωποι με καλή καρδιά ●●● Του ξέφυγε ο Βρούτος -είπε- ο οποίος τον δολοφόνησε ●●● Επειδή προφανώς έχει διαβάσει (ή παρακολουθήσει στο θέατρο) την ομώνυμη τραγωδία του Σέξπιρ ●●● γνωρίζει ότι ο Καίσαρ παρουσιάζεται ως ένας δικτάτορας, που ερωτοτροπεί με την ιδέα της κατάρτησης της δημοκρατίας ●●● ενώ ο Βρούτος παρουσιάζεται ως ο πιο ευγενής από τους πατρίκιους, που δολοφόνησαν τον Καίσαρα για να σώσουν τη δημοκρατία της Ρώμης ●●● Ψιλά γράμματα, θα πείτε, αλλά και σ' αυτό το επίπεδο ο Μπένι έδειξε πως αντιλαμβάνεται το ρόλο του προέδρου κόμματος ●●● Μέ-

σα του πιστεύει ότι αποτελεί τον Ιούλιο Καίσαρα της εποχής μας και δε μπορεί να το κρύψει ●●● Θέλει η πουτάνα να κρυφτεί κι η χαρά δεν την αφήνει ●●● Μόνο που στην περίπτωση θα ταίριαζε «το γαρ πολύ της θλίψεως...» ●●● Επειδή η Βάσω δεν πρόκειται να δώσει ονόματα γι' αυτούς που «πλούτισαν επί των κυβερνήσεων ΠΑΣΟΚ», παναπεί ότι δεν υπάρχουν; ●●● Ας τολμήσει ένας Πασόκος να το ισχυριστεί αυτό ●●● Το καλό να λέγεται, όμως: στα ποδοσφαιρικά οι Πασόκοι είναι άσοι ●●● Δεν είδατε τι έπαθε η (ποδοσφαιρικά και πο-

λιπικώς) άσχητη Ανωύλα, μόλις τόλμησε να προφέρει τη λέξη παράταση; ●●● Αλλη λέξη χρησιμοποιούμε, κορίτσι μου, σ' αυτές τις περιπτώσεις ●●● Χάθηκε μια αγγλική λέξη, να τους κόψει το βήχα για ποδοσφαιρικού τύπου κακίες; ●●● Την κορυφαία ατάκα την είπε πάλι ένα από τα πουλέν της στήλης, η Φώφη ●●● «Στηρίζουμε τον Γ. Παπανδρέου για να φύγουμε επιτέλους από τη λογική της χειριστικής πολιτικής και των αφυδατωμένων πολιτικών καριέρας» ●●● Αυτά παθαίνεις όταν από άσημος τραπεζού-πάλληλος γίνεσαι ξαφνικά πολιτικό στέ-

λεχος πρώτης γραμμής ●●● Πώς μπορείς να πεις με μια λέξη Ευάγγελος Βενιζέλος και Γεώργιος Παπανδρέου; ●●● Χοντρομαλάκας ●●● Χριστόδουλος Ξηρός έφα (από τηλεφώνου) ●●● Όπως ενημερώθημεν από την ΤV, βυζί με βυζί (ή μήπως μπουτί με μπουτί; ήταν μακριά ο δέκτης και δεν ακούγαμε καλά) πιάστηκαν η δικιά μας και η μακεδόνισσα μας... κάτι τελοσπάντων ●●● Διότι η μακεδόνισσα έγραφε macedonia στην κορδέλα πάνω από το βυζί ●●● Η δικιά μας δε μάσησε, όρμησε και της έσκισε την κορδέλα ●●● Κάνα μισάωρο πίναμε τον καφέ, τόσο κράτησε η σχετική εκπομπή ●●● Το ξεκατίνισμα των μισκάπι, πάντως, δε λείπει ●●● Εμείς θέλουμε να δούμε τον Ανθιμο να πιάνεται γένι με γένι με τον αρχιεπίσκοπο της Μακεδονίας (ορθόδοξοι δεν είναι κι αυτοί, ρε παιδιά;) ●●● Να τραβάνε ο ένας το ράσο του άλλου και να λένε εκείνα τα ωραία που λένε οι δεσποτάδες όταν πλακώνονται ●●● Κάτσε κάτω, μωρή κ.τ.λ. ●

◆ Ο Σημίτης δεν πήγε ούτε στην Εθνική Συνδιάσκεψη του ΠΑΣΟΚ. Εστειλε επιστολή για να εξηγήσει το λόγο της απουσίας του, που είναι ότι στο κλίμα της πόλωσης, που 'χει δημιουργηθεί, ό,τι κι αν έλεγε θα παρεξηγούνταν! Η μεγαλύτερη τιμωρία του είναι πως ουδείς ασχολήθηκε με την αφεντιά του και τα πολιτικά του καμώματα. Τον έχουν εγκαταλείψει ακόμη και εκείνοι που τους πήρε από την αφρόνια και τους έκανε κάτι. Όπως ο Χρυσόχοιδης, που έχει εμπεδώσει καλά το μάθημα: σημασία έχει να επιλέγεις την «αυλή» του νικητή, στον κατάλληλο χώρο.

◆ Η Διαμαντοπούλου πήγε να προβάλει τις ηγετικές της φιλοδοξίες και έπαθε Βατερλό, καθώς την «κοπάνησαν» γιωργακικοί και μπενικιοί. Επέλεξε τον Γιωργάκη, όταν είδε

■ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΣΤΗΝ <<Κ>>

- Ο Β.Ζ. 50 ευρώ
- Ο Χ.Τ. 500 ευρώ

♦ ότι η πλάστιγγα έγειρε πολύ υπέρ του, με σχέδιο να πλασαριστεί ως η ενδεδειγμένη λύση μετά από μια νέα εκλογική ήττα (σωστά υπολογίζει, καταρχάς, ότι ο Βενιζέλος «καίγεται» από τη σημερινή διαδικασία). Θέλησε, όμως, αυτό να το καταστήσει σαφές, γι' αυτό είπε τα περί «παράτασης», που ξεσήκωσαν σε βάρος της και το στρατόπεδο Γιωργάκη. Ετσι, μάλλον τις ηγετικές της φιλοδοξίες κατάφερε να κάψει, μέσα σε λίγες ώρες. Και τις έκαψε ολοσχερώς με τις γελοιές εξηγήσεις που προσπάθησε να δώσει στη συνέχεια, εμφανιζόμενη σε όλα σχεδόν τα κανάλια. Ειδικά εκείνο το «όταν ζητούσα αλλαγή ηγε-

σίας δεν εννοούσα αλλαγή αρχηγού» ήταν όλα τα λεφτά. ◆ Πιο έξυπνα χειρίστηκε το θέμα ο Ευθυμίου. Μένοντας ουδέτερος, μόνο αυτός από τους βαρόνους, μπαίνει στο λόμπι των αυριανών υποψηφίων αρχηγών. Αν το αμαρτωλό «συγκρότημα» διδαχτεί από το φιάσκο που έπαθε σ' αυτή την εκλογή και φερθεί πιο προσεκτικά, τότε ο Ευθυμίου, επί πολλά χρόνια στελεχός του, έχει ελπίδες. ◆ Μετά την ΕΛΑΣ, που έκανε ΕΔΕ και βρήκε ότι τίποτα το ένομο δεν συνέβη, όταν τα ΜΑΤ έπνιξαν στα χημικά τους γονείς των 49 συλληφθέντων στο συλλαλητήριο της 8ης Μάρτη, στο ίδιο συμπέρασμα

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

καταλήγει και η Εισαγγελία, που στέλνει την υπόθεση στο αρχείο. Οχι πως είχαμε καμιά αμφιβολία, αλλά καλά είναι να τα θυμόμαστε αυτά, κάθε φορά που ακούμε τις γνωστές παπαριές, για την ανεξάρτητη Δικαιοσύνη

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Δεν ξέρω πού αναφέρεστε και προσπαθείτε να βγάλετε ένα αποσπασματικό συμπέρασμα, διότι ουδείς εξ ημών είπε ότι δεν θα πρέπει να τηρηθεί η αρχή της πλειοψηφίας. Προχώρησα ένα βήμα παραπέρα, εάν αναφέρεστε σε αυτό που είπα προηγουμένως, λέγοντας ότι κατά την προσωπική μου γνώμη, ακόμη και αν ένας μαθητής θέλει να μπει στην αίθουσα να κάνει μάθημα, οφείλουν οι υπόλοιποι που διαφανούν να τον αφήσουν να κάνει μάθημα και η Πολιτεία να είναι παρούσα να τον διδάξει.
Θεόδωρος Ρουσόπουλος

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Τον ξυλοδαρμό του από αστυνομικούς, μόνο και μόνο επειδή είναι κάτοικος Ζωνιανών, καταγγέλλει ο 21χρονος Κώστας Κάρβαλος που έπεσε χτες σε μπλόκο αστυνομικών κοντά στα Ζωνιανά. «Πήγα να στο Πέραμα για να πληρωθώ από το αφεντικό μου όταν 10 αστυνομικοί, που βρισκόνταν 6 χιλιόμετρα από το χωριό και είχαν κάνει μπλόκο με τρία τζιπ, με σταμάτησαν. Μόλις είδαν πως το δίπλωμά μου έγραφε Ζωνιανά, με κατέβασαν από το αυτοκίνητο. Μου έδεσαν τα χέρια

πισθάγκωνα και άρχισαν να χτυπούν το κεφάλι μου στο καπό του αυτοκινήτου με δύναμη. Ο ένας με έβριζε χασισέμπρο, ο άλλος έβριζε την μάνα μου και τα θεία. Στο τέλος με έβαλαν να κάνω τον σταυρό μου που έφρυγα ζωντανός απ' τα χέρια τους» λέει.

Νέα σκοπαν 6 χιλιόμετρα από το χωριό και είχαν κάνει μπλόκο με τρία τζιπ, με σταμάτησαν. Μόλις είδαν πως το δίπλωμά μου έγραφε Ζωνιανά, με κατέβασαν από το αυτοκίνητο. Μου έδεσαν τα χέρια

τε τους την αλήθεια και να μας πούνε την αλήθεια για μια Ελλάδα ελεύθερη, αξιοπρεπή και μια Μακεδονία πάντα ελληνική ει δυνατόν και με τα κομμάτια που της λείπουν να τα πάρουμε πίσω.

Δεσπότης Ανθιμος
Εδώ έχουμε στυλώσει τα πόδια (ανοιγώς, ετεροχρονισμένα και αναποτελεσματικά σε τελευταία ανάλυση...) και απειλούμε θεούς και δαίμονες επειδή τα Σκόπια σφετερίζονται τάχα τη Μακεδονία «μας», με το να επιμένουν να λέγονται όπως... επισημως λέγονται τις τελευταίες δεκαετίες, και ως κρατική οντότητα δεν είμαστε

σε θέση να εξασφαλίσουμε πως η... ελληνική επικράτεια, η εθνική κυριαρχία και οι νόμοι μας «επικτείνονται» μέχρι και τον... ορεινό Μυλοπόταμο και το «ανεξάρτητο»... κρατίδιο των Ζωνιανών! Θ. Οικονομόπουλος (Καθημερινή)
Μια μεγάλη ομπρέλα παρακολούθησης στις επικοινωνίες ανοίγει σύντομα η ΕΥΠ, καθώς σύμφωνα με το νέο νομοσχέδιο το οποίο ενέκρινε στις 3 Νοεμβρίου η Κυβερνητική Επιτροπή που συνεδρίασε υπό τον πρωθυπουργό κ. Κ.Καραμανλή, παρέχεται η δυνατότητα για υποκλοπές τηλε-

κτρονικών δεδομένων, αν και για κάτι τέτοιο θα απαιτείται η έγκριση του αρμόδιου εισαγγελέα ο οποίος τοποθετείται στην Υπηρεσία στο πρότυπο της Αντιπροσωπιακής. Προκειμένου να δοθεί άμεσα δικαιοσύνη στη νέα αποστολή της ΕΥΠ, που ελαχύνει τον άμεσο κίνδυνο να αναβιώσει ο «Μεγάλος Αδελφός», παρά το γεγονός ότι η σημερινή ρύθμιση ξεκίνησε ουσιαστικά από την Ευρωπαϊκή Ένωση, καταγράφονται βάσει της ανακοίνωσης και τα παιχνίδια περί «ασύμμετρων απειλών».

Το Βήμα

■ Πέρα από τα πολιτικάντικα παιχνίδια

Οτι υπάρχει τοπικός ανταγωνισμός στην Εύβοια ανάμεσα στα δυο μεγάλα κόμματα εξουσίας είναι αυτονόητο. Το ίδιο γίνεται παντού. Όταν λοιπόν ένας «γαλάζιος» βουλευτής καταγγέλλει έναν «πράσινο» νομάρχη, το μόνο που αξίζει να διερευνηθεί είναι η αλήθεια της καταγγελίας. Τα υπόλοιπα αφορούν το πολιτικάντικο παιχνίδι, που για μας δεν έχει καμιά σημασία.

Ερχεται, λοιπόν, ο βουλευτής Εύβοιας της ΝΔ Κ. Μαρκόπουλος και καταθέτει ερώτηση στη Βουλή για κατάχρηση της κρατικής βοήθειας προς τους πυρόπληκτους από τη Νομαρχία Εύβοιας. Συγκεκριμένα, υποστηρίζει ότι λεφτά από την έκτακτη κρατική επιχορήγηση προς τις νομαρχίες για την ανακούφιση των πυρόπληκτων πήγαν στη χρηματοδότηση του διοικητήριου που κατασκευάζει η νομαρχία.

Ο Πασόκος νομάρχης Θ. Μπουραντάς απάντησε κατηγορώντας τον βουλευτή για «αμετροπέπεια» και «πρόκληση σύγχυσης στην κοινή γνώμη». Πουθενά στην ανακοίνωσή του, όμως, δεν είδαμε να διαφεύδεται η αποκάλυψη, ότι σε σύσκεψη που έγινε παρουσία του υπουργού Εσωτερικών Αθ. Νάκου, στις 20 Σεπτεμβρίου, είχε πει ότι ένα μέρος από το 1 εκατ. ευρώ που δόθηκε στη νομαρχία για τους πυρόπληκτους διατέθηκε για την αποπληρωμή συσσωρευμένων χρεών της νομαρχίας και την ανέγερση του διοικητήριου. Το είτε ή δεν το είτε αυτό ο Μπουραντάς;

■ Για να μην ξεχνιόμαστε

«Να κάνουμε πιο διακριτή στον απλό πολίτη τη θέση μας απέναντι στη δεξιά και την κομμουνιστική αριστερά. Δεν μπορεί σήμερα το ΠΑΣΟΚ να βλέπει την εκπαίδευση, τα σχολεία όμηρο κάποιων αντιλήψεων ξεπερασμένων πια και να σιωπά». Αστραφει και βροντίζει από το βήμα της Εθνικής Συνδιάσκεψης του ΠΑΣΟΚ ο Απ. Κακλαμάνης. Οχι τίποτ' άλλο, αλλά πολύ... αριστεροσύνη έχει πέσει τελευταία στο ΠΑΣΟΚ. Ευτυχώς που ανέλαβε ο «Νέοτωρ της παράταξης» να μας υπενθυμίσει τι σημαίνει ΠΑΣΟΚ σε επίπεδο πρακτικής πολιτικής.

■ Καθαρές κουβέντες

«Καθαρές κουβέντες. Οι καταλήψεις δημοσίων κτιρίων σε περίοδο δημοκρατίας είναι πράξη αντιδημοκρατική, θρασύδειλη, που γίνεται εκ του ασφαλούς. Είναι ένα ακόμη δείγμα της γενικής ασυδοσίας που βασιλεύει. Είναι το δεύτερο απόνερο των ηρωικών καταλήψεων της Νομικής και του Πολυτεχνείου επί χούντας. Το πρώτο ήταν η 17Ν. Η ανοχή, περισσότερο η υποθάλψη και πολύ περισσότερο η οργάνωση καταλήψεων δεν είναι αριστερή πρακτική. Καταλήψεις σχολείων. Ευγνωμοσύνη πρέπει να έχουν οι ιδιοκτήτες σχολείων στους οργανωτές».

Σε ποιον ανήκει και πού δημοσιεύτηκε το παραπάνω θρασύδειλο έμεσμα; Το έγραψε ο Δ. Γουσέτης στην «Αυγή»!!!

Με το βλέμμα στην επόμενη μέρα

Το νικητή της αυριανής πασοκομαχίας ήδη τον ξέρουμε. Και να αμφισβάλλει κανείς για την ακρίβεια των γκάλοπ, που επιμένουν να δίνουν το «τρελό» δίπολο «Γιωργάκης αρχηγός - Βενιζέλος καλύτερος για πρωθυπουργός», καλά θα κάνει να πετάξει την αμφιβολία του βλέποντας την κίνηση του πράσινου ιερατείου. Τους είδατε πως ένας-ένας συντάσσονται με το Γιωργάκη; Ερποντας, γλείφοντας και με τα κέρατά τους. Ακόμα και γκεσέμια του σημιτισμού σαν τον Πρωτόπαπα. Πιο σιγουρατζής απ' όλους αυτός, την έκανε τελευταίος. Αμ' τι, μαλάκας είναι να πάει με τους χαμένους;

Το μόνο ενδιαφέρον της αυριανής μάχης, λοιπόν, εστιάζεται στο αν θα έχουμε και επαναληπτικό (δηλαδή αν ο Βενιζέλος θα πάει το ματς στην παράταση, για να χάσει πιο αξιοπρεπώς) και στο ποσοστό που θα συγκεντρώσουν οι δυο μονομάχοι. Τζάμπα νομίζετε σπάει τα πόδια του ο Βενιζέλος και έχει κλείσει η φωνή του από την καθημερινή επανάληψη των ιδίων παραρολογιών; Όσο πιο μεγάλο ποσοστό συγκεντρώσει (το 40% θεωρείται επαρκές σ' αυτή τη φάση) τόσο μεγαλύτερες υποθήκες θα βάλει για το μέλλον. Κανένας δε θα μπορεί να πει ότι «κάηκε» ένας υποψήφιος του 40%

και πως δεν θα δικαιούται να διεκδικήσει την αρχηγία μετά την επόμενη ήττα. Αν υπάρξει ήττα. Γιατί αν ο Γιωργάκης νικήσει, τότε ο Βενιζέλος θα στριμωχτεί σε κάποιο υπουργείο και θα χάσει την αρχηγική δυναμική του. Αυτό, όμως, εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τον Καραμανλή, που θα επιλέξει το χρόνο των επόμενων εκλογών. Αν τις κάνει σχετικά γρήγορα, όπως φαίνεται ότι «λέει» το επικρατούν αυτή τη στιγμή σενάριο στο επιτελείο του Μαξίμου, τότε έχει μεγάλες πιθανότητες να τις κερδίσει και να στείλει το Γιωργάκη στη σύνταξη.

Ας επανέλθουμε, όμως, στα του ΠΑΣΟΚ. Δεν χρειάζεται να πούμε ότι δεν δόθηκε καμιά προγραμματική μάχη όλο αυτό το διάστημα. Μια απλή πολιτική μάχη δόθηκε και ο Βενιζέλος, που ξεκίνησε σαν αδιαφορονίκητο φεβρολί (τόσο που δεν κρατιόταν και έκανε δηλώσεις ξεκινώντας με τη φράση «εγώ, ως αυριανός πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ»), την έχασε κατά κράτος. Ο Γιωργάκης, υποχρεωμένος να αμυνθεί στην κατά μέτωπο επίθεση των πρώτων ημερών, βρήκε ξαφνικά μπροστά του ένα άδειο γήπεδο και φτάνει σε μια άνετη νίκη, χωρίς να χρειαστεί να «ματώσει», όπως διεμήνυε τις πρώτες μέρες. Γιατί; Γιατί οι Πασόκοι τα πή-

ραν στο κρανίο από την επιθετικότητα των εκδοτών-νταβατζήδων, που δεν κράτησαν κανένα πρόσχημα, αλλά και από την αλαζονεία του Βενιζέλου, που συμπεριφερόταν ως απόλυτος μονάρχης, συμπεριφορά που ουδέποτε έβγαλε προς τα έξω ο μακαρίτης Ανδρέας Παπανδρέου κι ως ήταν μονάρχης επί της ουσίας.

Ο Βενιζέλος, αιφνιδιασμένος από την απρόσμενη εξέλιξη (νόμιζε ότι θα κάνει περίπατο), αρπάχτηκε από ένα σλόγκαν: «εγώ μπορώ να σας φέρω στην εξουσία». Η αντιμετώπιση αυτού του σλόγκαν, όμως, αποδείχτηκε παιχιδάκι για την άλλη πλευρά: «Δεν θέλουμε εξουσία για την εξουσία, θέλουμε επιστροφή στις ρίζες». Κάπως έτσι τα 'λεγε ο Γιωργάκης και οι υποστηρικτές του. Και κέρδισαν. Γιατί; Το έχουμε ξαναγράψει: γιατί ο Βενιζέλος εμφανίζεται σαν να απευθύνεται στα λαμόγια, που «ψοφάνε» για εξουσία, ενώ ο Γιωργάκης φαίνεται σαν να απευθύνεται στον εργαζόμενο κόσμο, που θέλει αλλαγή πολιτικής, καθώς υποφέρει εδώ και μια δεκαπενταετία σχεδόν, με ΠΑΣΟΚ και ΝΔ. Όσο συνέρχονταν από το σοκ της μεγάλης ήττας οι Πασόκοι, τόσο ο «γλυκούλης» Γιωργάκης τους φαινόταν καλύτερος από τον «αγριεμένο» Μπένη (άσε που

είναι και γιος του ιδρυτή).

Το ερώτημα που μπορεί να βάλει κάποιος είναι γιατί ο Βενιζέλος επιμένει μέχρι το τέλος στην ίδια τακτική. Εξυπνος άνθρωπος είναι, πολιτικό αισθητήριο διαθέτει, κατάλαβε ότι δεν παίζει για να κερδίσει, αλλά για να εγγράψει υποθήκη για το μέλλον. Προσπάθησε, βέβαια, να το «γλυκάνει» κάπως, έκανε άφθονες επιθέσεις και στην υποτιθέμενη αριστεροσύνη του Γιωργάκη (θύμισε και τη θέση για το άρθρο 16 και τη θέση για την ανασφάλιστη εργασία των νέων), όμως ήταν αναγκασμένος να βάζει σε πρώτη γραμμή το «ποιος μπορεί να νικήσει τον Καραμανλή»;, ποντάροντας στην επόμενη εκλογική ήττα. Αν αυτή υπάρξει, θα δικαιωθεί. Αν όχι, θα έχει χάσει οριστικά και θα χρειαστεί να περιμένει πολύ ακόμα.

Το ζήτημα είναι αν θα τον αφήσουν να κάνει το παιχνίδι του. Σίγουρα όχι. Από Δευτέρα (το πολύ από την άλλη Δευτέρα), η εσωτερική μάχη στο ΠΑΣΟΚ θα περάσει σε νέα φάση, η ακριβής μορφή της οποίας δε μπορεί να προβλεφθεί αυτή τη στιγμή. Ο Γιωργάκης, όμηρος των βαρώνων, δε θα μπορεί να λειτουργήσει αυτόνομα κι αυτοί θα τον πιέζουν να ξεφορτωθεί το Βενιζέλο.

Εθνικισμός για όλα τα γούστα

Ο εθνικισμός είναι το καλύτερο όπιο. Γι' αυτό και η κυβέρνηση Καραμανλή τον επιλέγει και πάλι, όσο κι αν εκ πρώτης όψεως φαίνεται ότι δεν τη συμφέρει. Αν δεν την συνέφερε, τότε θα έβρισκε τρόπο να διαφοροποιηθεί - προσεκτικά έστω - από τα αισχρά πολεμοκάπηλα κηρύγματα του δεσπότη της Θεσσαλονίκης, που κάνει (εκτός των άλλων και) την προεκλογική του εκστρατεία για την κατάληψη του αρχιεπισκοπικού θρόνου. Ο μεν Ρουσόπουλος έφτασε στο γελοίο σημείο να δηλώσει ότι «δεν γνωρίζει» τις απόψεις Ανθιμου, ο δε Ζαγορίτης να πει ότι «δεν μπορεί να περιορίσει ή να στερήσει από κανέναν την ελευθερία έκφρασης της άποψής του» (λες και η διαφοροποίηση σημαίνει φίμωμα). Αν δε βόλευε ο εθνικισμός, τότε η κυβέρνηση θα «μάζευε» τον Ψωμιάδη και τον Παπαγεωργόπουλο, που συναγωνίζονται το δεσπότη τους σε εθνικιστική υστερία, διεξάγοντας έτσι και τον προσωπικό τους πόλεμο για τον άτυπο τίτλο του Σαλονικάρχη.

Όλες αυτές οι κραυγές θα ήταν πραγματικά για γέλια, αν δεν δηλητηρίαζαν τη συνείδηση ενός μεγάλου τμήματος του ελληνικού λαού, που ειδικά στη βόρεια Ελλάδα είναι μεγαλύτερο. Η μπόχα του εθνικοφασισμού γεμίζει ξανά τα ρουθούνια μας, με αφορμή ένα

ζήτημα που όλοι γνωρίζουν ότι για το ελληνικό κράτος είναι χαμένο. Και όμως, επιμένουν όλοι να τροφοδοτούν τις μυλόπετρες του εθνικισμού με νέο υλικό. Ακόμα και η ηγεσία του Περιεσού, εγκλωβισμένη στα δικά της δόγματα. Από τη μια καταγγέλλει τον Ανθιμο (και δέχεται τα πυρά του ξεσαλωμένου ρασοφόρου σε γνήσια μοναρχοφασιστική γλώσσα της δεκαπενταετίας του '50) και από την άλλη βγαίνει η Παπαρήγα και τροφοδοτεί το παιχνίδι της ονοματολογίας με τον γεωγραφικό προσδιορισμό που πρέπει σπωδηήποτε να μπει ως όρος σε οποιαδήποτε συμφωνία.

Να μπει όρος, δηλαδή, πως θα ονομάζεται ένα ανεξάρτητο κράτος, λες και ο όποιος γεωγραφικός προσδιορισμός θα εμποδίσει οποιαδήποτε εξέλιξη στο μέλλον, αν θεωρήσουμε ότι μπορεί να υπάρξει οποιοδήποτε είδους απειλή από βορράν. Ετσι είναι, όμως, όταν εγκαταλείπεις τα ουσιαστικά διδάγματα του μαρξισμού στο εθνικό ζήτημα, όταν το δικαίωμα αυτοδιάθεσης έως κρατικού αποχωρισμού, που ήταν σημαία του Λένιν και των μπολσεβίκων (επίκαιρο, μέρες που είναι), το μετατρέπεις στο αστικό-αντιδραστικό σύνθημα «καμιά αλλαγή συνόρων», δεν υπάρχει καμιά ελ-

πίδα να ξεφύγεις από τον εθνικιστικό χυλό, όσες προσπάθειες διαχωρισμού κι αν κάνεις από τους πολεμοκάπηλους εθνοφασίστες.

Κατά τα άλλα, στο διεθνές μέτωπο δεν υπάρχει καμιά εξέλιξη. Η ΕΕ δεν έχει αυτή τη στιγμή καμιά όρεξη να εντάξει στην επικράτειά της ένα ασταθές κράτος, όπως είναι η Μακεδονία. Αυτό φάνηκε καθαρά στην έκθεση της Κομισιόν και στις δηλώσεις του επιτρόπου Ρεν. Ανάσα, όμως, θα πάρει η κυβέρνηση και από πλευράς ΝΑΤΟ. Τα σημάδια ότι η ένταξη της Μακεδονίας στο διεθνές ιμπεριαλιστικό οργανισμό θα αναβληθεί για ένα

χρόνο (όπως γράφτηκε στον Τύπο, το δήλωσε ευθέως ο υπουργός Πολέμου των ΗΠΑ στον ομόλογο του της Μακεδονίας) πυκνώνουν, οπότε μάλλον ο Καραμανλής και η Μπακογιάννη θα βρουν την ευκαιρία να παρουσιάσουν αυτή την εξέλιξη ως αποτέλεσμα των παρεμβάσεών τους στη διεθνή σκηνή (πράγμα που δεν ισχύει, βέβαια, αλλά η καλή η προπαγάνδα όλα τα αλέθει). Στο μεταξύ, μπορεί να βρεθεί μια άλλη ευκαιρία για να πάει ο Καραμανλής σε εκλογές, επιδιώκοντας μια ακόμα νίκη επί του ΠΑΣΟΚ και μια νέα κρίση στο κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης.

Σοσιαλδημοκρατία κυπριακού τύπου

Κυβέρνηση «ευρείας αποδοχής» θα Κοινοποιήσει το ΑΚΕΛ, αν κερδίσει την προεδρική εκλογή στην Κύπρο. Όπως δήλωσε ο γενικός γραμματέας του και υποψήφιος για την προεδρία Δημήτρης Χριστόφιας, σε συνέντευξή του στην εφημερίδα «Πολίτης», «είναι απόφαση και όχι προεκλογική κουβέντα, ότι θα σχηματίσουμε μια κυβέρνηση ευρείας αποδοχής από προοδευτικές προσωπικότητες. Δεν θα είναι ΑΚΕΛική κυβέρνηση ούτε ΔΗΚΟϊκή ή Συναγερμική. Ευρείας αποδοχής προσωπικότητες, σημαίνει ότι αυτές οι προσωπικότητες μπορεί να γίνονται αποδεκτές κι από διάφορους χώρους».

Αυτή είναι η σοσιαλδημοκρατία κυ-

πριακού τύπου. Μια κυβέρνηση αποδεκτή όχι από όλα τα κόμματα, αλλά από όλες τις τάξεις. Στη ζωή, βέβαια, τα συμφέροντα αστικής και εργατικής τάξης είναι ασυμβίβαστα και άκρως ανταγωνιστικά. Όπως το νερό και η φωτιά. Όταν, λοιπόν, ένα κόμμα υπόσχεται μια τέτοια κυβέρνηση, εκείνο που έχει στο μυαλό του είναι να παραμυθιάσει την εργατική τάξη και τα υπόλοιπα εργαζόμενα στρώματα. Γιατί η αστική τάξη δεν παραμυθιάζεται. Γι' αυτό, άλλωστε, το ΑΚΕΛ έχει τόσες συμπάθειες στους κόλπους της κυπριακής αστικής τάξης.

Βέβαια, εκλογές στην Κύπρο χωρίς το Κυπριακό Πρόβλημα στο επίκεντρο δε γί-

νονται. Ετσι, το ΑΚΕΛ και ο υποψήφιος του ανακαλύπτουν (με καθυστέρηση ετών) και την έλλειψη «ηγετικής αποφασιστικότητας», που χαρακτηρίζει τον Τάσσο Παπαδόπουλο (με τον οποίο συγκυβερνούσαν έως πρότινος). Σε τι συνίσταται αυτή η έλλειψη; Όπως δήλωσε πρόσφατα ο Χριστόφιας, κακάς ο Παπαδόπουλος πήγε σε δημοψήφισμα επί του σχεδίου Ανάν. «Θα έπρεπε με αποφασιστικότητα, ασκώντας ορθή κρίση, να πει "όχι" ο ίδιος ο ηγέτης, αναλαμβάνοντας τις ευθύνες του απέναντι στον τόπο και το λαό που τον εξέλεξε». Μετά το 2004, συμπλήρωσε, ο σημερινός πρόεδρος χαρακτηρίζεται από «κενά πολιτικής και αδράνεια»!

■ Αριστερός ρατσισμός!

Όσοι πιστεύουν ότι ο ρατσισμός είναι πολιτική που εκπορεύεται από κάποιους ακραίους φασίστες και ότι η θεσμολόγηση ευρωπαϊκή «Αριστερά» μπορεί να μπει ανάχωμα στην εξάπλωσή του, καλό είναι να δουν τι γίνεται αυτές τις μέρες στην Ιταλία. Ο λόγος για τον Ρομάνο Πρόντι, που την προηγούμενη Παρασκευή υπέγραψε διάταγμα σύμφωνα με το οποίο επιτρέπεται στους νομάρχες να απελαύνουν από τη χώρα πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης με απλή υπογραφή δικαστή, χωρίς την ύπαρξη ποινικού μητρώου, ούτε καν τη διεξαγωγή δίκης! Στόχος οι Ρουμάνοι, που από την 1η Γενάρη που η Ρουμανία εισήλθε στην «ευρωπαϊκή οικογένεια» (έγινε πλήρες μέλος της ΕΕ), μεταναστεύουν μαζικά στην Ιταλία, με αποτέλεσμα σήμερα να ζουν πάνω από 560.000 άτομα στη χώρα.

Δεν πρόλαβε να στεγνώσει το διάταγμα και 28 Ρουμάνοι απελάθηκαν το περασμένο Σάββατοκύριακο, ενώ άλλοι 1.000 κινδυνεύουν να απελαθούν, σύμφωνα με τα ιταλικά ΜΜΕ, γεγονός που έχει δημιουργήσει διπλωματικό επεισόδιο με τη Ρουμανία. Η δολοφονία της 47χρονης συζύγου αξιωματούχου του Ναυτικού ήταν το πρόσχημα που άνοιξε τους ασκούς του Αιόλου. Ένας νεαρός Ρουμάνος θεωρήθηκε ύποπτος, ενώ ο καταυλισμός των Τσιγγάνων που βρισκόταν κοντά στον τόπο της δολοφονίας (στον οποίο κατοικούσε ο Ρουμάνος) ισοπεδώθηκε! Δεν χρειάστηκε φυσικά καμία δίκη για να γίνουν αυτά τα πράγματα. Η «Αριστερά» φάνηκε αντάξια των προσδοκιών και της εμπιστοσύνης που της έδωσαν οι κυρίαρχοι του πλούτου!

ΥΓ1: Σύμφωνα με το Ευρωπαϊκό Δίκαιο, αν πολίτης της ΕΕ πάει σε άλλο κράτος, θα πρέπει μέσα σε 90 μέρες να βρει δουλειά και να ασφαλιστεί, διαφορετικά μπορεί να απελαθεί. Αν αποτελεί κίνδυνο για την «δημόσια ασφάλεια», τότε είναι χαμένος από χέρι. Αυτό σημαίνει «ελεύθερη μετακίνηση των πολιτών στην ΕΕ»!

ΥΓ2: Μετά την δολοφονία της Ιταλίδας, ομάδα 8 με 10 κουκουλοφόρων με λοστούς και μαχαίρια τσάκισε στο ξύλο τέσσερις Ρουμάνους (ένας χαροπαλεύει στο νοσοκομείο). Την ίδια στιγμή, ο γνωστός φασίστας Τζαφράνκο Φίνι ξεσπάθωσε κατά των Τσιγγάνων, ζητώντας να απελαθούν 100 με 200 χιλιάδες! Οι «αριστεροί» ως μην αναρωτιούνται ποιος φουσκώνει τη ρατσιστική φρενίτιδα που μαστίζει την Ιταλία. Όταν ένας Ρουμάνος καταδικάζεται χωρίς δίκη για μια δολοφονία (γιατί καταδίκη είναι η καταστροφή του σπιτιού του) και μαζί μ' αυτόν ισοπεδώνεται ολόκληρος καταυλισμός Τσιγγάνων, όταν η κυβέρνηση διατάσσει άμεση απελαση Ρουμάνων τη μέρα της δολοφονίας, τότε γιατί να μην ξεσαλώσουν οι φασίστες;

■ Χιλιάδες... τρομοκράτες!

Οχι ένας, όχι δύο, όχι δέκα αλλά 2.000 είναι οι εν δυνάμει τρομοκράτες στη Βρετανία, όπως «αποκάλυψε» ο επικεφαλής της βρετανικής υπηρεσίας ασφαλείας M15, σύμφωνα με το BBC (5/11). Η αύξηση των «εν δυνάμει τρομοκρατών» είναι εντυπωσιακή: 25% σε σχέση με πέρυσι (400 άτομα), ενώ μεταξύ των υποπτών είναι και 15χρονα παιδιά! Ο αρχιπράκτορας δήλωσε ότι τα «αντιτρομοκρατικά» μέτρα χρησιμοποιήθηκαν περισσότερο για την προστασία της Βρετανίας από κατασκόπους που έρχονται από τη Ρωσία και την Κίνα, υποστηρίζοντας ότι ο αριθμός τους δεν έχει σημειώσει μείωση μετά το τέλος του «Ψυχρού Πολέμου».

Πολύ δουλειά, λοιπόν, για το χαφιεδολόι της Βρετανίας. Όμως δε βλέπουμε αποτελέσματα και... ανησυχούμε!

Η χούντα του Αμπάς χτυπά ενόπλους της Φατάχ!

Η εικόνα έξω από το προσφυγικό στρατόπεδο της Μπαλάτα, στα περίχωρα της Ναμπλούς (της μεγαλύτερης πόλης της Δυτικής Οχθης), θύμιζε σκηνικό κατά τη διάρκεια των πρόσφατων ισραηλινών επιδρομών. Κι όμως, δεν υπήρχε ούτε ένας Ισραηλινός στρατιώτης. Αυτοί που πολιορκούσαν το στρατόπεδο δεν ήταν Ισραηλινοί αλλά Παλαιστίνιοι και μάλιστα από τους πιο εκπαιδευμένους «κομάντο» του νέου αστυνομικού σώματος που δημιούργησε ο Πρόεδρος της Παλαιστινιακής Αρχής της Δυτικής Οχθης, Μαχμούντ Αμπάς!

Στο στρατόπεδο βρίσκονταν μαχητές των «Ταξιαρχιών Μαρτύρων του Αλ Ακσά», της ένοπλης πτέρυγας της Φατάχ! Οι δρόμοι του στρατοπέδου γέμισαν από πέτρες και αναποδογυρισμένους κάδους σκουπιδιών, ενώ τραυματίστηκαν ένας αστυνομικός και πέντε πολίτες. Μαχητές των Ταξιαρχιών δήλωσε σε τηλεφωνική του επικοινωνία με το Associated Press, την περασμένη Δευτέρα, ότι δε θ' αφήσουν την αστυνομία να μπει στο στρατόπεδο και διέκοψε γρήγορα την επικοινωνία του, γιατί έπρεπε να πολεμήσει. Ένας από τους αξιωματικούς ασφαλείας της αστυνομίας του Αμπάς, δήλωσε προκλητικά, ότι οι Ταξιαρχίες του Αλ Ακσά

θα πρέπει να διαλυθούν, εφόσον «όλα» τα μέλη τους αποδέχτηκαν τη συμφωνία αμνηστίας που υπέγραψε ο Αμπάς με το Ισραήλ και «συμφώνησαν να αποπλιστούν». Όμως αυτό δεν είναι αλήθεια. Κι αυτό δε φαίνεται μόνο από τις κατά καιρούς δηλώσεις στρατιωτικών διοικητών των Ταξιαρχιών, αλλά και από τις συνεχιζόμενες επιθέσεις με ρουκέτες που οι μαχητές του Αλ Ακσά εκτοξεύ-

ουν προς το Ισραήλ. Ποιοι «καθάρισαν» τελικά, μετά τις πολυώρες συγκρούσεις των μαχητών του Αλ Ακσά με τους πραιτοριανούς του Αμπάς; Φυσικά οι Σιωνιστές, που την Τετάρτη το πρωί εισέβαλαν στο στρατόπεδο με δεκάδες στρατιωτικά οχήματα, συλλαμβάνοντας 25 Παλαιστίνιους και κατεδαφίζοντας το σπίτι ενός καταζητούμενου μαχητή. Για μια ακόμα φορά αποδεικνύεται με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο ο ρόλος του Προέδρου της Παλαιστινιακής Αρχής, Μαχμούντ Αμπάς, ως υποχείριου των Αμερικάνων και προδότη της παλαιστινιακής υπόθεσης. Το «δώρο» του Αμπάς στους Σιωνιστές και τους Αμερικάνους – ενόψει της επικείμενης αμερικανόπνευστης συνόδου που θα γίνει στις ΗΠΑ – μπορεί να τους ικανοποιήσει για την ώρα, όμως δεν θα γίνει δεκτό με την ίδια ικανοποίηση από τον Παλαιστινιακό λαό, που εξακολουθεί να βρίσκεται υπό κατοχή, έχοντας να αντιμετωπίσει, πέρα από τους Σιωνιστές, και τους πραιτοριανούς της χούντας του Αμπάς.

Μια από τα ίδια...

«Το PKK είναι μια τρομοκρατική οργάνωση, είναι εχθρός της Τουρκίας, είναι εχθρός του Ιράκ, είναι εχθρός των ΗΠΑ», διαμήνυσε από την Ουάσιγκτον ο πρόεδρος Μπους, έχοντας δίπλα του τον Ερντογάν, αλλά ελάχιστα έπεισε ότι οι Αμερικάνοι θα μπορέσουν να ικανοποιήσουν το τουρκικό αίτημα για άμεση καταστολή της οργάνωσης. Αυτό που έμεινε από τη συνάντηση Μπους - Ερντογάν την περασμένη Δευτέρα, αλλά και από την προηγούμενη συνάντηση Ερντογάν - Ράις, ήταν απλά υποσχέσεις για περισσότερη βοήθεια (σε πληροφορίες και τεχνική υποστήριξη), αλλά και μια ξεκάθαρη διαταγή να μη μπει η Τουρκία σε πολεμικό παιχνίδι με τους Κούρδους εντός του ιρακινού εδάφους.

Σύμφωνα με τους Los Angeles Times (4/11/07), οι αμερικανοί αξιωματικοί, που συναντήθηκαν με τούρκους και ιρακινούς διπλωμάτες το Σάββατο στις ΗΠΑ, δεν κατόρθωσαν να αποσπάσουν εγγυήσεις από τους κούρδους αξιωματούχους (του Ιρακινού Κουρδιστάν, φυσικά), ότι οι τελευταίοι θα μπορέσουν να καταστείλουν το PKK. Το μόνο στοιχείο που διαφοροποιεί ελάχιστα την κατάσταση ήταν η απελευθέρωση των οκτώ τούρκων στρατιωτών από το PKK, ενώ υπάρχουν πληροφορίες (διά στόματος του αδελφού του Οτζαλάν στη βρετανική εφημερίδα Independent, 7/11), ότι μαχητές του PKK μετακινούνται προς το Ιράν για να αποφύγουν ενδεχόμενη επίθεση από την Τουρκία. Μια από τα ίδια, λοιπόν, το ζήτημα όμως κάθε άλλο παρά έχει κλείσει ακόμα.

Άλλη μια εν ψυχρώ δολοφονία μετανάστη

Το μεσημέρι έγινε γνωστό ότι άλλος ένας μετανάστης από την Αλβανία έπεσε νεκρός, χτυπημένος εν ψυχρώ από το όπλο συνοριοφύλακα. Το επεισόδιο συνέβη σε ορεινή διάβαση στην περιοχή της Φλώρινας. Οι συνοριοφύλακες είχαν στηθεί μπλόκο σε ένα μονοπάτι που χρησιμοποιείται από μετανάστες που περνούν παράνομα τα ελληνοαλβανικά σύνορα. Πάνω τους έπεσε ομάδα 11 Αλβανών, τους οποίους διέταξαν να σταματήσουν με την απειλή των όπλων. Οι 9 σταμάτησαν, αλλά οι δύο το έβαλαν στα πόδια, προσπαθώντας να περάσουν πάλι στο αλβανικό έδαφος. Οι συνοριοφύλακες τους καταδίωξαν. Στη διάρκεια της καταδίωξης συνελαβαν τον ένα, ενώ ο άλλος χτυπήθηκε από τα πυρά 29χρονου συνοριοφύλακα στην πλάτη. Μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο, όπου οι γιατροί δε μπόρεσαν να κάνουν τίποτα. Ο 47χρονος άνδρας εξέπνευσε, πληρώνοντας με τη ζωή του το «έγκλημα» της αναζήτησης ενός μεροκάματου.

Ο συνοριοφύλακας τυπικά τέθηκε υπό κράτηση και το αστυνομικό τμήμα Αμυνταίου διενεργεί προανάκριση. Δεν υπάρχει, όμως, κανένας λόγος να ανησυχεί. Η γραμμή άμυνας έχει ήδη καθοριστεί και η προϊστορία δεν αφήνει αμφιβολίες και για τη δική του αθώωση. Σύμφωνα με τα πρώτα στοιχεία που ακούστηκαν, υποστηρίζει ότι πυροβόλούσε στον αέρα για εκφοβισμό, όμως κάποια στιγμή το όπλο «εκπυροσκορήθηκε» και επειδή το έδαφος ήταν επικλινές η σφαίρα βρήκε τον άνθρωπο που κυνηγούσε!

Άλλη μια «τυχαία εκπυροσκορήση» λοιπόν, η οποία φυσικά δεν θα γίνει πρώτη ειδηση, όπως έγινε ο τραυματισμός του ειδικού φρουρού έξω από τα Ζωνιανά. Στο κάτω-κάτω, δε μπορεί να μετράει το ίδιο ένας νεκρός μετανάστης από την Αλβανία μ' έναν τραυματισμένο μπάτσο. Ούτε κανείς θ' ασχοληθεί με τις συνθήκες υπό τις οποίες γίνονται αυτές οι «τυχαίες εκπυροσκορήσεις». Το πολύ να μιλήσουν για «ελλιπή εκπαίδευση» των συνοριοφυλάκων. Για τις εντολές που έχουν, «χτυπάτε με τα όπλα, αν δε σταματήσουν», δε θα ειπωθεί τίποτα. Το κράτος πρέπει να είναι στο απυρόβλητο.

Το τελευταίο του χαρτί παίζει ο Μουσάραφ

Το περασμένο Σάββατο, 3 Νοεμβρίου, ο στρατηγός Περβέζ Μουσάραφ προχώρησε σε δεύτερο στρατιωτικό πραξικόπημα (το πρώτο το έκανε το 1999) κηρύσσοντας τη χώρα σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Επικαλούμενος σε μαγνητοφωνημένο μήνυμά του τον «αναπτυσσόμενο ισλαμικό εξτρεμισμό», την «αυξανόμενη αναρχία» και τον «παρεμβρατισμό δικαστικών λειτουργιών», ανέστειλε την ισχύ του συντάγματος και προχώρησε σε σκληρά μέτρα καταστολής.

Ο πρόεδρος του Ανώτατου Δικαστηρίου της χώρας, ο γνωστός δικαστής Iftikhar Chaudhry, απολύθηκε και τέθηκε σε κατ' οίκον περιορισμό, γιατί μαζί με οχτώ άλλους δικαστές αρνήθηκαν να επικυρώσουν το διάταγμα κήρυξης της χώρας σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, χαρακτηρίζοντάς το αντισυνταγματικό. Ακολούθησε πογκρόμ εναντίον διαφωνούντων και πολιτικών αντιπάλων. Έγιναν εκατοντάδες προληπτικές συλλήψεις δικηγόρων, δικαστών, στελεχών των κομμάτων της αντιπολίτευσης, του επικεφαλής της Ανεξάρτητης Επιτροπής για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα στο Πακιστάν και κοινωνικών ακτιβιστών. Αρχικά διακόπηκε η λειτουργία όλων των μη κρατικών ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών σταθμών και στη συνέχεια τους απαγορεύτηκε να μεταδίδουν οτιδήποτε δυσφημεί ή γελοιοποιεί το Μουσάραφ, την κυβέρνηση και το στρατό, καθώς και ειδήσεις ή ανακοινώσεις σχετικές με τη δράση των ισλαμιστών μαχητών. Με πρωτοφανή βάρβαρότητα και εκατοντάδες συλλήψεις αντιμετωπίστηκαν και οι διαδηλώσεις διαμαρτυρίας που έγιναν σε διάφορες πόλεις της χώρας στις 5, 6 και 7 Νοεμβρίου κατά τη διάρκεια της τριήμερης απεργίας που είχαν κηρύξει οι δικηγόροι.

Παρόλο που ο Μουσάραφ, απευθυνόμενος κυρίως στις δυτικές κυβερνήσεις, επέμεινε ότι η επιβολή του στρατιωτικού νόμου υπαγορεύτηκε βασικά από τις απαιτήσεις του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας», ιδιαίτερα στις παραμεθόριες φυλετικές περιοχές, το όργιο της καταστολής εναντίον των πολιτικών αντιπάλων του επιβεβαιώνει ότι στόχος του καταρχήν είναι να διασφαλίσει την παραμονή του στην εξουσία, απομακρύνοντας τα στελέχη του κρατικού μηχανισμού που δεν είναι αρκετά υπάκουα και βιά-

ζουν εμπόδια στο δρόμο του. Με την απόλυση του προέδρου του Ανώτατου Δικαστηρίου και των οχτώ δικαστών που συντάχθηκαν μαζί του διασφαλίζει την επικύρωση από το Ανώτατο Δικαστήριο της εκλογής του στην προεδρία από την ελεγχόμενη από τον ίδιο πλειοψηφία της βουλής, μετά την αποχώρηση των κομμάτων της αντιπολίτευσης.

Μετά τις εξελίξεις αυτές, ναυαγεί το σχέδιο του Λευκού Οίκου να δρομολογήσει τη διαδικασία «εκδημοκρατισμού» του καθεστώτος Μουσάραφ με το συνοικέσιο Μουσάραφ - Μπούτο και το μοίρασμα της εξουσίας μεταξύ τους. Ο Μουσάραφ παίζει το τελευταίο του χαρτί κι αν αποτύχει θα καεί, ενώ η Μπιναζίρ Μπούτο βγαίνει με ψαλιδισμένα τα φτερά της απ' αυτή την υπόθεση, γιατί η συνεργασία της με το δικτάτορα Μουσάραφ έχει αμαυρώσει την πολιτική εικόνα της. Γι' αυτό, ενώ αρχικά η κριτική της στο Μουσάραφ ήταν σχετικά ήπια και προσεκτική, τις τελευταίες μέρες, βλέποντας ότι οι Αμερικάνοι εξακολουθούν να ποντάρουν σταθερά στο χαρτί Μουσάραφ και να την αδειάζουν, ανεβάζει τους αντιπολιτευτικούς τόνους και καλεί τους οπαδούς της σε διαδηλώσεις για να κερδίσει έδαφος και να εισπράξει «δημοκρατικά» εύσημα. Στο βασικό στόχο, που είναι η καταστολή του ριζοσπαστικού

ισλαμικού κινήματος, η Μπούτο όχι μόνο δεν διαφωνεί με το Μουσάραφ, αλλά έχει αποδειχτεί βασιλικότερη του βασιλέως, κάνοντας τις πιο σκληρές δηλώσεις εναντίον του «ισλαμικού εξτρεμισμού και της τρομοκρατίας».

Από την πλευρά του ο Λευκός Οίκος, παρόλο που, όπως φαίνεται, δεν είχε δώσει τη συγκατάθεσή του για την επιβολή του στρατιωτικού νόμου, εξακολουθεί να θεωρεί το δικτάτορα Μουσάραφ τον πιο αξιόπιστο σύμμαχο στον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» και να τον στηρίζει. Ετσι, ενώ η Κοντολιζά Ράις χαρακτήρισε «πολύ θλιβερές» τις τελευταίες εξελίξεις, ο εκπρόσωπος του Πενταγώνου έσπευσε από την πρώτη μέρα να ξεκαθαρίσει ότι «δεν θα επηρεάσουν τη στρατιωτική υποστήριξη των ΗΠΑ στο Πακιστάν και τις κοινές προσπάθειες στον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας». Οι όποιες διαφοροποιήσεις στο ζήτημα αυτό ανάμεσα στο Μουσάραφ, τη Μπούτο και το Λευκό Οίκο εστιάζονται στην ταχτική. Και, όπως φαίνεται, ο στρατός και ένα κομμάτι της αστικής τάξης έχουν επιλέξει την ταχτική του ολομέτωπου πολέμου, σε συνθήκες στρατιωτικού νόμου, για να έχουν ελευθερία κινήσεων και να μπορούν να καταστέλλουν τις αντιδράσεις και να φιμώνουν τις αντίθετες φωνές. Αξίζει να σημειωθεί ότι σύμφωνα με μια πρόσφατη έρευνα της αμερι-

κάνικης «World Public Opinion», λιγότερο από το 50% του αστικού πληθυσμού στο Πακιστάν υποστηρίζει τις επιθέσεις εναντίον των ισλαμιστών μαχητών, 4 στους 5 υποστηρίζουν ότι δεν πρέπει η πακιστανική κυβέρνηση να επιτρέψει σε αμερικάνικα ή άλλα ξένα στρατεύματα να μπουν στο Πακιστάν για να κυνηγήσουν και να συλλάβουν μαχητές της Αλ - Κάντα και 3 στους 4 υποστηρίζουν ότι δεν πρέπει να επιτραπεί σε ξένα στρατεύματα να επιτεθούν σε μαχητές Ταλιμπάν που έχουν τη βάση τους στο Πακιστάν.

Αυτή τη στιγμή η κατάσταση είναι ρευστή στο Πακιστάν και οι εξελίξεις απρόβλεπτες. Οι στρατηγικοί επέβαλαν καθεστώς στρατιωτικού νόμου για να απαλλαγούν από τους ανυπάκουους και ενοχλητικούς δικαστές, να διασφαλίσουν την παραμονή του Μουσάραφ στην εξουσία και να κηρύξουν ολομέτωπο πόλεμο κατά των ισλαμιστών μαχητών. Συνεπώς, δεν είναι στις προθέσεις τους να κλείσουν γρήγορα αυτή την παρένθεση για να συνεχιστεί κανονικά η διαδικασία του «εκδημοκρατισμού» και να πραγματοποιηθούν οι εκλογές στον προκαθορισμένο χρόνο. Εκτός αν αναγκαστούν να το κάνουν, κάτω από την πίεση των λαϊκών αντιδράσεων για να αποφύγουν τα χειρότερα. Αλλά και ο ολομέτωπος πόλεμος που ετοιμάζονται να εξαπολύσουν στις παραμεθόριες ημιαυτόνομες φυλετικές περιοχές είναι πολύ πιθανό να τους γίνει μπουζομετανγκ. Γιατί σημαίνει μαζικούς αεροπορικούς βομβαρδισμούς και εκατόμβες θυμάτων από τον άμαχο κυρίως πληθυσμό, αφού οι 100.000 στρατιώτες που είναι ανεπτυγμένοι στην περιοχή αυτή έχουν υποστεί αλλεπάλληλες ήττες.

Όπως επισημαίνουν σε σχετικό άρθρο τους οι «Asia Times» (2/11/07), σχεδόν ολόκληρη η Βορειο Δυτική Συνοριακή Επαρχία και οι Ομο-

σπονδιακά Διοικούμενες Φυλετικές Περιοχές έχουν ξεγεραθεί εναντίον του καθεστώτος Μουσάραφ και ότι οι Πακιστανοί Ταλιμπάν στο Βόρειο και στο Νότιο Βαζιριστάν όχι μόνο έχουν απορρίψει τις προτάσεις κατάπαυσης του πυρός, αλλά επεκτείνουν τις επιχειρήσεις τους στην κοιλάδα Swat, που βρίσκεται σε απόσταση μόλις τεσσάρων ωρών από την πρωτεύουσα Ισλαμαμπάντ. Αξίζει να σημειωθεί ότι είναι η πρώτη φορά που επεκτείνουν τις επιχειρήσεις τους έξω από τα προπύργιά τους στις παραμεθόριες περιοχές. Η γραφική αυτή κοιλάδα, άλλοτε δημοφιλής τουριστικός προορισμός, έχει μετατραπεί τις τελευταίες βδομάδες σε πεδίο σφοδρών συγκρούσεων ανάμεσα στις δυνάμεις του φιλοταλιμπάν κληρικού Maulana Fazlullah και στον πακιστανικό στρατό. Σύμφωνα με την αγγλόφωνη πακιστανική εφημερίδα «The News», οι δυνάμεις του Fazlullah ελέγχουν τρεις από τις επτά επαρχίες της κοιλάδας, με 600.000 περίπου πληθυσμό, αφού όλα τα αστυνομικά τμήματα και τα κυβερνητικά κτίρια στις επαρχίες αυτές έπεσαν στα χέρια τους. 120 άντρες των δυνάμεων ασφαλείας που τα υπεράσπιζαν παραδόθηκαν ή συνελήφθησαν αιχμάλωτοι, πολλοί από τους οποίους απελευθερώθηκαν, ενώ 48 παρέλασαν ως αιχμάλωτοι μπροστά σε δημοσιογράφους. Τις τελευταίες μέρες, μετά την επιβολή του στρατιωτικού νόμου, που ο στρατός είναι απασχολημένος κυρίως μέσα και γύρω από τα αστικά κέντρα, συνεχίζουν ευκολότερα την προέλασή τους. «Σαν αποτέλεσμα - επισημαίνουν οι «Asia Times» (7/11/07) - αρκετά χωριά και πόλεις στην κοιλάδα Swat έχουν πέσει στα χέρια τους, χωρίς να ρίξουν τουφεκιά, αφού έντρομοι οι άντρες των Πακιστανικών δυνάμεων ασφαλείας απλά τους παραδίδουν τα όπλα τους».

■ Επεκτείνουν τον έλεγχό τους οι Ταλιμπάν στο δυτικό Αφγανιστάν

Τρεις περιοχές στο δυτικό Αφγανιστάν έχουν καταλάβει τις τελευταίες μέρες οι Ταλιμπάν, διαψεύδοντας τους ισχυρισμούς των νατοϊκών αξιωματούχων ότι δεν είναι σε θέση να κάνουν μεγάλες επιθέσεις και ότι καταφεύγουν περισσότερο σε επιθέσεις αυτοκτονίας και σε επιθέσεις με αυτοσχέδιους εκρηκτικούς μηχανισμούς αυτή τη χρονιά, γιατί έχουν υποστεί μεγάλες απώλειες από τα αμερικάνικα και τα νατοϊκά στρατεύματα. Πρόκειται για τις περιοχές Farah, Bakwa και Khake - κοντά στα σύνορα με το Ιράν, που έπεσαν στα χέρια των Ταλιμπάν χωρίς ουσιαστικά να προβάλλουν αντίσταση οι κυβερνητικές δυνάμεις, που έσπευσαν να εγκαταλείψουν τις θέσεις τους όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Σύμφωνα με σχετικό ρεπορτάζ του πρακτορείου «Reuters» (5/11/07), το ηθικό της αστυνομίας είναι χαμηλό, με αποτέλεσμα την περασμένη βδομάδα 38 αστυνομικοί να αυτομολήσουν στους Ταλιμπάν στη Farah και όσοι παρέμειναν ήταν απρόθυμοι ή ανίκανοι να πολεμήσουν τους Ταλιμπάν.

■ Εκτός Ιράκ η Lukoil

Στα τέλη Νοεμβρίου ανακοινώθηκε και επίσημα η ακύρωση της επίμαχης συμφωνίας που είχε συνάψει το 1997 το καθεστώς του Σαντάμ Χουσεϊν με το ρώσικο πετρελαϊκό κολοσσό, τη Lukoil, για την εκμετάλλευση του τεράστιου κοιτάσματος πετρελαίου της West Qurna. Το κοιτάσμα αυτό ανήκει στην κατηγορία των αποκαλούμενων «ελεφάντων» και υπολογίζεται ότι διαθέτει 11 δις βαρέλια πετρελαίου, όσα δηλαδή είναι τα γνωστά παγκόσμια αποθέματα πετρελαίου της Exxon Mobil, της μεγαλύτερης αμερικάνικης πετρελαϊκής εταιρίας.

Το Κρεμλίνο αντέδρασε άμεσα δηλώνοντας δια του εκπροσώπου του ότι είναι υποχρέωση της κυβέρνησης να υπερασπίζει τα συμφέροντα των ρώσικων εταιριών σε ξένες χώρες, ότι γίνεται επιλεκτική εφαρμογή των συμφωνιών και απείλησε ότι θα ακυρώσει τη συμφωνία διαπραχής 13 δις ιρακινού χρέους, που έγινε το 2004 στα πλαίσια των πιστωτικών χωρών του Κλαμπ του Παρισιού.

Σημειωτέον ότι ο διαβόητος πετρελαϊκός νόμος, που δεν έχει ακόμη ψηφιστεί, προβλέπει την τήρηση των συμφωνιών που είχαν υπογραφεί επί Σαντάμ Χουσεϊν. Και αυτό ήδη ισχύει για συμφωνίες με κινέζικες, βιετναμέζικες, ινδονησιακές και ινδικές εταιρίες. Για τη συμφωνία με τη Lukoil, οι αμερικάνοι σύμβουλοι της ιρακινής κυβέρνησης χρησιμοποιούν ως πρόσχημα ότι ο ίδιος ο Σαντάμ είχε δηλώσει κάποια στιγμή ότι θα την ακυρώσει.

Αν τελικά οριστικοποιηθεί η ακύρωση της συμφωνίας με τη Lukoil, θα προστεθεί ένα ακόμη μεγάλο αγκάθι στις αμερικανωρωσικές σχέσεις. Γιατί το πλήγμα στα συμφέροντα του ρώσικου κολοσσού θα είναι ισχυρό και η απάντηση του Κρεμλίνο θα είναι σκληρή.

■ Από βδομάδα...

Το χολιγουντιανό σόου των μπάτσων, κατ' εντολήν της κυβέρνησης, στα Ζωνιανά του ορεινού Μυλοπόταμου βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη την ώρα που κλείνει η ύλη της εφημερίδας μας. Προσπαθούν να σβήσουν τη ντροπή που υπέστησαν και να δείξουν ότι «υπάρχει κράτος» που επιβάλλει παντού «το νόμο και την τάξη». Σε λίγες μέρες οι μπάτσοι θα γυρίσουν στα μαντριά τους, η μαφία της περιοχής στις δουλειές της (σε συνεργασία με τους μπάτσους) και οι κάτοικοι του χωριού στην ψευδαίσθηση ελευθερίας, ξαναβγαίνοντας από τις κρυψώνες τα 45άρια και τα Καλάσνικοφ. Επειδή το θέμα είναι τεράστιο, θα επανέλθουμε εν εκτάσει στο επόμενο φύλλο.

σχολείου έρχονται σε δεύτερη μοίρα. Γράψαμε «εύρυθμης λειτουργίας» και ήδη υποπέσαμε σε ένα σφάλμα αρχαιολόγου. Αλλιώς ορίζεται η «ευρυθμία-ευταξία» από τους εξουσιαστές του συστήματος και αλλιώς απ' όσους αγωνίζονται για μόρφωση και παιδεία.

■ Ο όφιος...

Έχουν πλάκα τα αμερικανάκια. Όπως μεταδόθηκε σε μεγάλη θεαματικότητα εκπομπή του CBS, ένας Ιρακινός, ονόματι Ραφίντ Αχμέτ Αλουάν, είναι ο ένοχος για την εισβολή της «συμμαχίας των προθύμων» στο Ιράκ το 2003. Ο τύπος αυτός -σύμφωνα με το CBS- προκειμένου να εξασφαλίσει πολιτικό άσυλο στη Γερμανία το 1999, είπε ψέματα ότι η πατρίδα του διέθετε βιολογικά όπλα. Μ' αυτό το ψέμα παραπλάνησε τις γερμανικές μυστικές υπηρεσίες, οι οποίες άδελά τους παραπλάνησαν τη CIA και έγινε ό,τι έγινε!

Ο πρόεδρος Μπους, φανατικός χριστιανός (χάρη στην πίστη του έπαψε να μπεκρουλιάζει και έγινε πρόεδρος), μπορεί πλέον να αναφωνήσει σαν τη βιβλική Εύα: «Ο όφιος με εξηπάτησε»...

✓ *Δηλαδή, η «παράταση» της Αννούλας τους ενόχλησε τους Πασόκους; Το «ο Γιώργος δικαιούται μια τελευταία ευκαιρία» του Ανδρουλάκη γιατί δεν τους είχε ενόχλησει; Στην πραγματικότητα, όλοι (και ο ίδιος ο Γιωργάκης πρώτος και καλύτερος) ξέρουν ότι παράταση παίρνει. Παράταση που δε μπορεί να την κερδίσει με τίποτα, εκτός αν κάνει τη γκέλα ο Καραμανλής. Αν ο Καραμανλής τραβήξει εκλογές σύντομα, χωρίς να έχει ανοίξει μεγάλα κοινωνικά μέτωπα, τότε... έχει για Γιωργάκη.*

■ Δεν χάνει τον καιρό της...

Ο πολιτιστικός συντάκτης έκανε τη δουλειά του. Πήρε ένα δελτίο Τύπου για την έκδοση ενός νέου βιβλίου, διέκρινε αμέσως την είδηση (δεν ήταν απλώς ένα βιβλίο) και έγραψε ένα μικρό θέμα στη στήλη «...ΚΙ ΕΚΕΙΝΑ» των πολιτιστικών σελίδων της «Ελευθεροτυπίας»:

«ΔΕΝ ΧΑΝΕΙ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΟΥ»

Ο 49χρονος Δημήτρης Κουφοντίνας, που εκτίει ισόβια για την εμπλοκή του με την οργάνωση «17 Νοέμβρη», επανέρχεται στη δημοσιότητα. Όχι με πολιτική παρέμβαση, αλλά με τη μετάφραση της μελέτης της Μάρτα Χάρνεκερ,

«Πραγματοποιώντας το αδύνατο. Η Αριστερά στο κατώφλι του 21ου αιώνα» («Οδυσσέας») - δικός του και ο πρόλογος του βιβλίου. Η Χιλιανή κοινωνιολόγος, πολιτικός επιστήμονας, δημοσιογράφος και ακτιβίστρια, μαθήτρια του Γάλλου φιλόσοφου Αλτουσέρ, πήρε μέρος στις εξεγέρσεις της πατρίδας της. Καθώς όμως εναντιώθηκε στην κυβέρνηση του Αλιέντε, εξορίστηκε και εγκαταστάθηκε στην Κούβα, όπου της ανατέθηκε η διεύθυνση του Λατινοαμερικανικού Ερευνητικού Ινστιτούτου. Σήμερα ζει στη Βενεζουέλα ως σύμβουλος της κυβέρνησης.

Β.Κ.Κ.»

Ο συντάκτης ύλης επίσης έκανε τη δουλειά του. Συνόδεψε το θέμα με μια μικρή φωτογραφία (αυτή που βλέπετε), όπως γίνεται με τα τρία-τέσσερα θέματα που φιλοξενεί καθημερινά η συγκεκριμένη στήλη. Πού να ήξεραν οι άνθρωποι ότι διέπρατταν έγκλημα καθοσιώσεως. Ποιος είδε τη «σιδηρά κυρία» (πάντα υπάρχει η καρικατούρα του πρωτότυπου) και δε φοβήθηκε. Ακούει εκεί στην εφημερίδα μου να μπαίνει θέμα θετικό για τον Κουφοντίνα και φωτογραφία με τον Κουφοντίνα χαμογελαστό και δίπλα του την Κούρτοβικ χαμογελαστή! Πάρτε το χαμπάρι, αυτά τα πρόσωπα (ιδιαίτερα το πρώτο) δεν υπάρχουν για μας.

Το αποτέλεσμα φάνηκε μετά από μερικές μέρες. Την προηγούμενη Κυριακή έγιναν κινητοποιήσεις έξω από διάφορες φυλακές της χώρας. Η «Ελευθεροτυπία» τη Δευτέρα είχε ρεπορτάζ μόνο από τη Θεσσαλονίκη και το Ηράκλειο. Στον Κορυδαλλό έγινε η πιο ογκώδης κινητοποίηση, η οποία μάλιστα διαλύθηκε από τα ΜΑΤ με ευρεία χρήση χημικών. Υπήρχε, δηλαδή, ο ορισμός της είδησης. Πλην όμως, στην «Ε» δεν υπήρχε λέξη. Βλέπετε, στον Κορυδαλλό είναι φυλακισμένοι και ο Κουφοντίνας. Πού να μπλέκουμε τώρα... σκέφτηκαν προφανώς συντάκτες και αρχισυντάκτες. Κι αν δεν αρέσει στην αφεντική; Πνιξε καλύτερα την είδηση, για να 'χεις το κεφάλι σου ήσυχο.

Η κοινωνική ασφάλιση είναι αναφαίρετο δικαίωμα των εργαζομένων. Πιστεύω ότι δεν υπάρχει κανένας άνθρωπος στην ελληνική επικράτεια που να διαφωνεί με αυτό. Από τα αφεντικά και τους κυβερνώντες μέχρι τον τελευταίο εργαζόμενο. Το πρόβλημα είναι άλλο: μέχρι πού οριοθετεί ο καθένας τα όρια αυτού του δικαιώματος, πώς το αντιλαμβάνεται; Ας μην αδικούμε κανένα.

Τα αφεντικά δεν έχουν κανένα πρόβλημα με την κοινωνική ασφάλιση, αρκεί... αρκεί να μην πληρώνουν ασφαλιστικές εισφορές (ή να τις κατεβάσουν σε επίπεδο που θα ισοδυναμεί με το πενηντάλεπτο που δίνουν οι κυρίες του Κολωνακίου στους μετανάστες που καθαρίζουν τα τζάμια των υπερπολυτελών αυτοκινήτων τους).

Οι κυβερνώντες, που εμφανίζονται ως «ενδιάμεσοι» ανάμεσα στα αφεντικά και τους εργατές, δεν έχουν κανένα πρόβλημα αρκεί... αρκεί να απαλλαγεί το κράτος από τις «υπέρογκες» δαπάνες του κοινωνικοασφαλιστικού μας συστήματος (ή ίσως να δίνει όσα δίνει για την... ιατρική περίθαλψη των μεταναστών).

το ΠΑΜΕ, όπως είπαν ορισμένοι ομιλητές) και να θέτει ως στόχο την αναγκαιότητα να πιέσουν οι συνδικαλιστές της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς τις ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ να αποχωρήσουν από το «διάλογο» (με ποια υλική δύναμη; τρομάρα τους), τότε, παρά τις όποιες προθέσεις, η «εκτός των τειχών» αριστερά μετατρέπεται σε ουρά αυτών που κατά τα άλλα «κατακεραυνώνει» σαν πωλημένους και ρεφορμιστές.

Αν είκοσι χρόνια σαπίλας της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας δεν είναι αρκετά για να μας ανοίξουν τα μάτια, για να καταλάβουμε ότι αυτοί οι άνθρωποι αγωνίζονται για τις θεσούλες και την αργομισθία τους, αν τόσα ξεπουλήματα όχι μόνο εργατικών αγώνων κατά κλάδους αλλά του ίδιου του αγώνα ενάντια στις αντιασφαλιστικές ανατροπές (που αναλυτικά έχουμε γράψει και γράφουμε και σ' αυτό το φύλλο), δεν είναι αρκετά για να καταλάβουμε, ότι το κίνημα δεν εξαρτάται απ' αυτούς, αλλά καταπνίγεται απ' αυτούς, τότε καλύτερα να πάμε σπίτια μας για να γλιτώσουμε και την κούραση.

Είμαι... προβοκάτορας, το παραδέχομαι.

Ένα μέτρο μπρος, δέκα πίσω

Οι εργαζόμενοι όμως; Αυτοί θέλουν την κοινωνική ασφάλιση όχι για πολιτικούς λόγους, ούτε για ελεημοσύνη, αλλά γιατί θέλουν να ζήσουν στα γεράματα στοιχειωδώς σαν άνθρωποι κι όχι σαν ζώα, να αποφύγουν την πνευματική και φυσική τους εξαθλίωση. Ξέρουν ότι έχουν αυτό το δικαίωμα, γιατί τον κοινωνικό πλούτο τον έφτιαξαν αυτοί κι όχι οι γραβατωμένοι γιάπηδες και οι μάντζερ με τα τρία πτυχία και το κούφιο κεφάλι.

Μπορεί όλοι, λοιπόν, να μιλάνε για το δικαίωμα αυτό, αλλά διαφορετικά το εννοεί ο καθένας. Αυτό γίνεται και στο χώρο της αριστεράς (με κανένα, ένα ή πενήντα εισαγωγικά), ένα τμήμα της οποίας μαζεύτηκε για δεύτερη φορά στα γραφεία του ΕΚΑ την περασμένη Πέμπτη, μετά από κάλεσμα της Πρωτοβουλίας Οικοδόμων, για να συζητήσει τη δική του δράση απέναντι στην αντιασφαλιστική επίθεση που έρχεται. Γιατί όλοι ξέρουμε ότι το θέμα έχει ανοίξει. Συζητήσε επί ώρες, λοιπόν, η «εκτός των τειχών», εξωκοινοβουλευτική ή αντικοινοβουλευτική, αν θέλετε, αριστερά (σύμφωνα με τον χαρακτηρισμό που έδωσε στον εαυτό του «σημαίνον» στέλεχος μιας τάσης αυτής της αριστεράς, που όλως τυχαίως συμμετέχει σε ΚΑΘΕ κοινοβουλευτική εκλογική διαδικασία ως υποψήφιος τα τελευταία είκοσι χρόνια).

Και τι προέκυψε από αυτή τη συζήτηση; Μια αυτόνομη δράση που κανείς δεν πιστεύει στη δύναμή της και που ο αυτόνομος χαρακτήρας της αίρεται με το επιχείρημα «να χτυπάνε όλα τα σφυριά στον ίδιο στόχο». Με αυτό το «επιχείρημα», η «εκτός των τειχών αριστερά» ετοιμάζεται να περάσει τα «τείχη», προκειμένου να συναφθούν συμμαχίες με τον καθένα που ψελλίζει πέντε κουβέντες ενάντια στην αντιασφαλιστική επίθεση. Είχα την υπομονή να παρακολουθήσω επί τρισήμιση ώρες αυτή την κουβέντα. Λυπάμαι που θα αναγκαστώ να γίνω μισητός σε πολλούς, αλλά αν τόσες ώρες κουβέντα καταλήγει στην αναγκαιότητα «πλαπού» συντονισμού με τα σωματεία (όχι μόνο τα πρωτοβάθμια, αλλά γιατί όχι και τα δευτεροβάθμια ή

Είμαι προβοκάτορας γιατί δεν μπορώ να καταλάβω, πώς είναι δυνατόν να γίνει κοινό μέτωπο με ξεπουλημένους γραφειοκράτες, που η ίδια η εργατική τάξη τους έχει γυρίσει την πλάτη. Κι αν μην αντιπνίγει κανείς, ότι ήταν σε απεργία της ΓΣΕΕ που κατέβηκαν 1 εκατομμύριο άνθρωποι, γιατί θα του υπενθυμίσω, ότι δεν ήταν μόνο η ΓΣΕΕ που ήταν ενάντια στο αντιασφαλιστικό έκτρωμα Γιαννίτση, αλλά και φιλοκυβερνητικές τότε φυλλάδες, που έβλεπαν αυτό που οι «ακροαριστεροί» δεν μπορούν να δουν: ότι η αγανάκτηση του κόσμου μπορεί να καναλιζάρεται από τις θεσμικές δυνάμεις όσο η ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος δεν υπάρχει ούτε εν σπέρματι.

Τι θα πείτε τώρα που η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ φαίνεται ότι φεύγουν από τον «διάλογο»; Θα το θεωρήσετε μια νίκη του εργατικού κινήματος και θα σπεύσετε να συνταχτείτε πίσω από τους πιο «αριστερούς»; Πού οδηγεί αυτή η λογική; Γιατί να μη «συμμαχήσουμε» και με τους «διαφρονούντες» βουλευτές της ΝΔ, αν κάποιος εκφράσουν επιφυλάξεις για ορισμένες πλευρές της αντιασφαλιστικής επίθεσης; Το «επιχείρημα» των «σφυριών» που θα πρέπει να χτυπάνε στον ίδιο στόχο είναι τουλάχιστον γελοίο. Γιατί γνωρίζουμε και γνωρίζετε, ότι όλα τα σφυριά ποτέ δεν χτυπήσανε στον ίδιο στόχο. Τα σφυριά της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας χτυπάνε πάντα στην πλάτη της εργατικής τάξης, ακόμα κι αν δείχνουν ότι στοχεύουν την εκάστοτε κυβέρνηση.

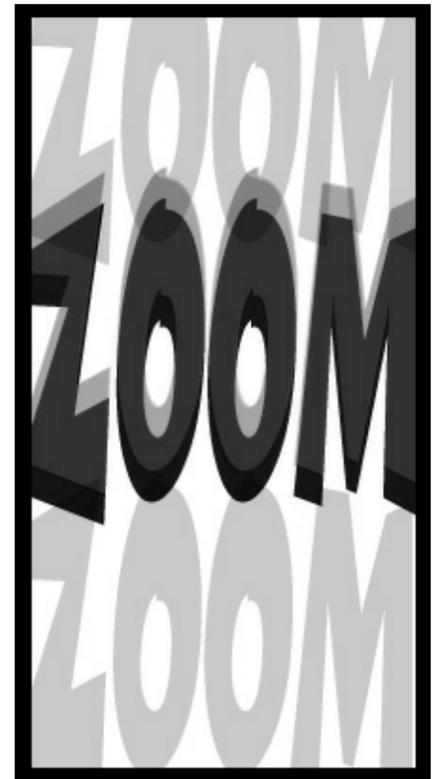
Σαν επιλογος, ή μερικές παρατηρήσεις:

1. Καλή η ανάγκη μιας ξεχωριστής κινητοποίησης και μιας ξεχωριστής συγκέντρωσης στο Πολυτεχνείο, αλλά αν οι ταξικοί συνδικαλιστές δεν αποφασίσουν να χωρίσουν τα τσανάκια τους από τους κάθε λογής γραφειοκράτες, όλα αυτά δεν θα είναι τίποτα άλλο παρά ο μαϊντανός στη σούπα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Αναρωτηθήκαμε ποτέ, πώς θα καλέσουμε τον απλό εργαζόμενο να παλέψει με αυτούς που τους έχει γυρίσει την πλάτη, γιατί τους θεωρεί τουλάχιστον αναξιόπι-

στους;

2. Αν ο αγώνας για το ασφαλιστικό περιοριστεί στη συμμετοχή σε μία πανεργατική απεργία με τη ΓΣΕΕ και σε μία απογευματινή κινητοποίηση της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, τότε χάθηκε το παιχνίδι. Το ζητούμενο είναι να βρούμε τρόπους να μιλήσουμε στην εργατική τάξη και να «σπάσουμε τα πόδια μας» για να το κάνουμε, να της πούμε ότι εδώ χρειάζεται να βάλει πλάτη και να παλέψει μαχητικά, όπως κάνανε οι παλιότερες γενιές, όταν κατακτούσαν το οχτάωρο. Αν δεν βγεις έξω από τα όρια ανοχής της καθεστηκίας τάξης, τότε δεν μπορείς να κερδίσεις τίποτα.

3. Δεν σπάει η λογική της ανάθεσης με επιτροπές συνδικαλιστών που θα σχεδιάζουν με βάση τις ισορροπίες των οργανώσεων που συμμετέχουν σ' αυτές. Αν θέλουμε να προσπαθήσουμε να σπάσουμε τη λογική της ανάθεσης, ας τολήσουμε να

προπαγανδίσουμε όσο πιο πλατιά μπορούμε, να γίνουν ανοιχτές γενικές συνελεύσεις εργαζομένων, που θα παίρνουν αποφάσεις και θα ελέγχουν τις αποφάσεις αυτές. Αν καταλήξει στο να απάρχουν κάποιοι αντιπρόσωποι που θα συντάξουν προπαγανδιστικό υλικό ή θα βγαίνουν στα ΜΜΕ, αυτοί θα είναι ανακλητοί και θα λογοδοτούν άμεσα στην Γενική Συνέλευση. Έτσι μόνο ο αγώνας θα ενισχυθεί από την πλευρά των εργαζομένων, χωρίς αυτό να αναιρεί τη δραστηριότητα των κάθε λογής σχημάτων και σωματείων.

4. Θα πρέπει να διεκδικήσουμε 1400 ευρώ ελάχιστο μισθό ή θα πρέπει να μείνουμε μόνο στην αναγκαιότητα απόκρουσης της αντιασφαλιστικής επίθεσης (έτσι όπως την αντιλαμβάνεται ο καθένας); Θα καταλήξουμε σε μίνιμουμ και μέξιμουμ πλάισια για να κάνουμε τα παζάρια μας με τμήματα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας; Να ορισμένα από τα διλήμματα που μπήκανε στην συζήτηση εξαφανίζοντας το κύριο: πώς θα σπάσουμε τη λογική του «ρεαλισμού» που διακατέχει πλατιά εργατικά στρώματα και τα οδηγεί στην αποδοχή του «να χάσουμε όσα λιγότερα μπορούμε», μια λογική που μετατρέπεται σε αδιαφορία για τους νέους εργαζόμενους; Αυτό δεν γίνεται βάζοντας πέντε αιτήματα (όσο ταξικά κι αν είναι), χωρίς ζύμωση και πιεστική ανάλυση, στη βάση του ότι ο κοινωνικός πλούτος φτάνει για να ζήσουν οι απόμαχοι της δουλειάς, θέτοντας τους εργαζόμενους προ των ευθυνών τους απέναντι στους ίδιους και τις επόμενες γενιές, ώστε να απαιτη-

Η ιστορία ενός «δεν» (ή ο Περισσός προσπαθεί να κρύψει τις ντροπές του)

Στο «ΡΙζοσπάστη» της περασμένης Κυριακής δημοσιεύτηκαν σε ένθετο οι «Θέσεις του ΚΚΕ για την Κοινωνική Ασφάλιση». Στον πρόλογο του ενθέτου, μεταξύ άλλων, γράφονταν και τα εξής εκπληκτικά:

«Ο αγώνας αυτός, αν εξελιχθεί σε μια γενική αντιπαράθεση με όρους ταξικής, λαϊκής ενότητας, κοινωνικής συμμαχίας, θα δείξει τη λαϊκή δύναμη, δε θα φέρει αποτελέσματα ακόμα και σήμερα, αλλά θα διαδραματίσει ένα γενικότερο θετικό ρόλο σε όλα τα μέτωπα του αγώνα, θα ανοίξει δρόμους για το αύριο».

Για μας, το εκπληκτικό του πράγματος δεν αναφέρεται στη θέση (ξέρουμε ότι αυτή είναι η θέση τους και κατ' επανάληψη την έχουμε σχολιάσει), αλλά στο ότι την εξέφρασαν τόσο απροκάλυπτα. Συνήθως, αυτό το άκουγες μόνο από τα συνδικαλιστικά στελέχη, προσφορικά. Στα επίσημα κείμενα μπουρδουκλώναν αυτή την αντιδραστική θέση με διάφορες άλλες παραλλαγές. Φαίνεται, όμως, ότι η κυνική διατύπωση εξέπληξε μέλη του κόμματος. Πρέπει να έγινε ντόρος εσωτερικά: δε μπορεί να βγαίνουμε στον κόσμο και να του λέμε ότι ο αγώνας για την κοινωνική ασφάλιση δε θα φέρει αποτελέσματα. Γιατί τότε να αγωνιστεί ο εργαζόμενος;

Ετσι, αποφασίστηκε το σουλούπωμα. Σουλουπώνονται, όμως, τα σουλούπωτα; Στο επόμενο φύλλο (Τρίτη, 6.11.07), δημοσιεύτηκε ένα μικρό σημείωμα με τον τίτλο «αναγκαία διόρθωση», στο οποίο το «δε» αποδόθηκε στον «δαίμονα του Τυπογραφείου» και της «διόρθωσης», ο οποίος το προσέθεσε και «αλλοίωσε την εκτίμηση του κειμένου». Ο γνωστός «δαίμων» συνήθως «τρώει» λέξεις. Καμιά φορά, βέβαια, μπορεί να προσθέσει κιόλας, όμως εν προκειμένω τίποτα τέτοιο δεν συνέβη. Βγάλτε το «δε» από τη φράση και θα διαπιστώσετε ότι γίνεται ακατάληπτη: «θα φέρει αποτελέσματα ακόμα και σήμερα, αλλά θα διαδραματίσει ένα γενικότερο θετικό ρόλο». Αν δεν υπήρχε το «αλλά», θα μπορούσαν να καλυφθούν, όμως το «αλλά» δεν αφήνει περιθώρια. Το «αλλά» αντιπαράθετεί μια λέξη ή μια φράση σε μία άλλη. Εκείνο που αντιπαράθετείται εδώ είναι η αδυναμία του αγώνα να φέρει αποτελέσματα σήμερα με το θετικό ρόλο που αυτός ο αγώνας θα παίξει για το αύριο. Τίποτα δε θα πάρουμε σήμερα, αλλά θα εγγράψουμε υποθήκες για το αύριο.

Αλλωστε, η διόρθωση που έκαναν τελικά δεν ήταν να αφαιρέσουν το «δε», που υποτίθεται ότι προσέθεσε ο «δαίμων», αλλά να φτιάξουν μια εντελώς διαφορετική φράση. Την εξής: «Ο αγώνας αυτός αν εξελιχθεί σε μια γενική αντιπαράθεση με όρους ταξικής, λαϊκής ενότητας, κοινωνικής συμμαχίας, θα δείξει τη λαϊκή δύναμη, θα συμβάλει να ανακοπούν τα χειρότερα, να αποσπαστούν ορισμένες κατακτήσεις. Ο αγώνας αυτός θα διαδραματίσει ένα γενικότερο θετικό ρόλο σε όλα τα μέτωπα, θα ανοίξει δρόμους για το αύριο, θα ασκήσει θετικές επιδράσεις σε πανευρωπαϊκό επίπεδο, καθώς όλοι οι λαοί της Ευρώπης ζουν το δράμα της αφαίρεσης κατακτήσεων, της επιδρομής νέων αντιλαϊκών μέτρων».

Επομένως, δεν υπάρχει κανένας «δαίμων του Τυπογραφείου» και της «διόρθωσης». Υπάρχει μια θέση, η οποία αποσύρθηκε και αντικαταστάθηκε από μια άλλη. Αυτό δεν είναι τεχνικό, είναι πολιτικό ζήτημα. Γιατί, όμως, δεν αντιμετωπίζεται ως τέτοιο; Αν στο αρχικό κείμενο υπήρχε νόθευση της θέσης του κόμματος, κάποιος την έκανε και αυτοί σίγουρα δεν είναι οι δακτυλογράφοι και οι διορθωτές. Γιατί δεν κριτικάρουν αυτοί που αλλοίωσαν τη θέση; Γιατί δε γίνεται συζήτηση πάνω στο χαρακτήρα αυτής της αλλοίωσης; Γιατί, απλούστατα, κάλπικη είναι η διόρθωση. Οι συγγραφείς της αρχικής διατύπωσης το πολύ να κριτικαρίστηκαν ότι δεν ξέρουν να καλύπτουν τις επί της ουσίας αντιδραστικές θέσεις.

Αυτή είναι η θέση του Περισσοῦ: κανένας αγώνας δε μπορεί να έχει αποτελέσματα. Αποτελέσματα μπορούν να υπάρξουν μόνο αν αλλάξουν οι πολιτικοί συσχετισμοί, δηλαδή αν αποκτήσει μεγαλύτερη εκλογική δύναμη το συγκεκριμένο κόμμα. Πρόκειται για μια θέση αντιδραστική, που λειτουργεί σε πολλά επίπεδα. Πρώτο, στην καλλιέργεια ηττοπάθειας στην εργατική τάξη και σε κάθε κοινωνικό κίνημα, που καλείται να συνειδητοποιήσει ότι οι αγώνες μέσα στον καπιταλισμό είναι εξ ορισμού αναποτελεσματικοί, ιδιαίτερα όταν έχουν πολιτικό περιεχόμενο (σύγκρουση με το κράτος). Δεύτερο, στην υπονόμηση των επιμέρους αγώνων, στη μετατροπή τους σε κινήματα διαμαρτυρίας, με σεβασμό στην αστική νομιμότητα και ημερομηνία λήξης. Τρίτο, στη μετατροπή αυτών των αγώνων σε απλά στηρίγματα μιας κομματικής-κοινοβουλευτικής πολιτικής, της πολιτικής του Περισσοῦ.

Αποκαλύπτουμε σήμερα το πόρισμα της πρώτης «Επισημοποιημένης Επιτροπής για τον Επανακαθορισμό των Επαγγελματιών και Εργασιών που υπάγονται στον ΚΒΑΕ». Πρόκειται για την επιτροπή που συγκρότησε ο Ρέππας και την «κληρονόμησε» ο Παναγιωτόπουλος, αφού στο μεταξύ άλλαξε η κυβέρνηση.

Οι προθέσεις φάνηκαν από την ίδια τη σύνθεσή της. Πέντε μόλις άτομα (μεταξύ των οποίων από ένας εκπρόσωπος της ΓΣΕΕ και του ΣΕΒ), χωρίς καμιά επιστημονική στελέχωση. Ουσιαστικά, τους ζητήθηκε να αποφασίσουν πολιτικά. Η επιτροπή πραγματοποίησε 10 συνεδριάσεις, από τον Οκτώβριο του 2003 μέχρι το Μάη του 2004. Το πρώτο που εντόπισε ήταν η ελλιπής επιστημονική στελέχωση, γι' αυτό και ζητήθηκε να τοποθετηθεί ως μέλος και ένας γιατρός εργασίας. Τους το αρνήθηκαν, όμως, με το επιχείρημα ότι «θα έπρεπε να γίνει ανασύσταση της Επιτροπής». Τόσο μεγάλο ήταν το ενδιαφέρον της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ για την επιστημονική πιστότητα του έργου που ανέθεσε σ' αυτή την επιτροπή. Το συμπέρασμα που έβγαλαν τα μέλη της επιτροπής καταγράφεται στο πόρισμα: «Η έλλειψη αυτή καθώς και η έλλειψη άλλων επιστημόνων ασχολούμενων με αυτά τα θέματα -ο μόνος εμπειρογνώμονας μέλος της Επιτροπής ήταν ο εκπρόσωπος του ΣΕΒ κ. Κυριακόγιαννης- υποθήκευσε, εν μέρει, το έργο της Επιτροπής». Νομίζουμε πως κάθε σχόλιο περιττεύει.

Στη συνέχεια από την Επιτροπή, που διαπίστωσε την ασχετοσύνη των μελών της, «έγιναν πολλές προτάσεις ώστε η Επιτροπή να συνεργαστεί με εξωτερικούς εμπειρογνώμονες και αρμόδιους φορείς. Οι προτάσεις όμως αυτές, άκρως ενδιαφέρουσες, ήταν χρονοβόρες και κατά συνέπεια δεν αξιοποιήθηκαν». Βιαζόταν η κυβέρνη-

■ Το πόρισμα της πρώτης Επιτροπής για τα ΒΑΕ

«Κάθε απόφαση θα είναι αυθαίρετη»

ση και δεν είχε χρόνο για χάσιμο. Στο τέλος-τέλος, πολιτική θα ήταν η απόφαση και όχι στηριγμένη σε επιστημονικά κριτήρια. Επιστημονικοφανή σάλα αναζητούσαν.

Αφού απορρίφθηκαν και αυτές οι προτάσεις, η επιτροπή κατέφυγε στη... σίγουρη λύση. Κάλεσε τα μέλη της προηγούμενης επιτρο-

λειας που προέβλεπε το τότε νομικό καθεστώς και θα είχε εξασφαλισθεί η τήρησή τους από τις αρμόδιες υπηρεσίες».

Τζίφος, λοιπόν, και απ' αυτή την πλευρά. Δεν υπήρχε κατάλογος επαγγελματιών για απένταξη, αλλά μια γενική κατεύθυνση για κατάργηση των ΒΑΕ. Ετσι, η επιτροπή «μετά από μακρές συζητή-

τευκηκωμένο επανακαθορισμό των επαγγελματιών που υπάγονται στον Κανονισμό ΒΑΕ του ΙΚΑ».

Τον φώναξαν και σε συνεδρίαση τον Μακρόπουλο και συζήτησαν μαζί του τις λεπτομέρειες, προσπαθώντας να παζαρέψουν την αμοιβή των 50.000 ευρώ που ζήτησε, «δεδομένου ότι η χώρα είχε εισέλθει σε προεκλογική περίοδο». Το θέμα έμεινε εκεί, αλλά από το πρακτικό της σχετικής συζήτησης, που συνοδεύει το πόρισμα, φαίνεται καθαρά τι ενδιέφερε τον διορισμένο από το Ρέππα πρόεδρο της επιτροπής. Ζητούσε να τους βρει το ΕΛΙΝΥΑΕ επιχειρηματολογία, στηριγμένη κυρίως στο τι γίνεται στις ευρωπαϊκές χώρες με τα ΒΑΕ.

Στο μεταξύ, έγιναν οι εκλογές, άλλαξε η κυβέρνηση και η συγκεκριμένη επιτροπή αποφάσισε να ολοκληρώσει το έργο της, διευκολύνοντας προφανώς το νέο υπουργό να χειριστεί το ζήτημα όπως αυτός νομίζει. Παραθέτουμε την κατακλιδα του πορίσματος:

«Τελειώνοντας την επισκόπηση η Επιτροπή θεωρεί ότι η μεταρρύθμιση του συστήματος των ΒΑΕ (ΙΚΑ) συνιστά ένα κατ' εξοχήν «πολιτικοποιημένο» ζήτημα. Δηλαδή ζήτημα το οποίο περιλαμβάνει, εν δυνάμει, συγκρουσιακές καταστάσεις των οποίων η διαχείριση μέσα στα πλαίσια του κοινωνικού διαλόγου απαιτεί μια ιδιαίτερα πειστική επιχειρηματολογία, προαπαιτούμενο της οποίας είναι η ενημέρωση για τα ισχύοντα καθεστώτα στις 14 χώρες της ΕΕ - τα ισχύοντα καθεστώτα και προκειμένου οι προτάσεις της να στηρίζονται σε επιστημονική επιχειρηματολογία, ώστε να μπορέσουν ν' αποτελέσουν αντικείμενο κοινωνικού διαλόγου, αποφάσισε να απευθυνθεί στο Ελληνικό Ινστιτούτο Υγιεινής και Ασφάλειας της Εργασίας (ΕΛΙΝΥΑΕ)». Τους ζήτησαν δυο πράγματα: «α) μια βιβλιογραφική επισκόπηση των συστημάτων προστασίας ατόμων που εργάζονται σε Βαρύα και Ανθυγιεινά Επαγγέλματα σε Ελλάδα και Ευρώπη και β) υποβολή απόψεων για επαγγελματίες τα οποία «κρίνετε ότι θα μπορούσαν να αποχαρακτηρισθούν ή να ενταχθούν στην κατηγορία των ΒΑΕ»».

Ο πρόεδρος του ΕΛΙΝΥΑΕ Β. Μακρόπουλος τους απάντησε με επιστολή του, ότι το Ινστιτούτο θα μπορούσε να καλύψει το πρώτο σκέλος (με κόστος 50.000 ευρώ!), ενώ για το δεύτερο «το ΕΛΙΝΥΑΕ αδυνατεί να ανταποκριθεί λόγω έλλειψης στοιχείων τα οποία είναι απαραίτητα και αναγκαία για τον αντικειμενικό και επιστημονικό

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΟ

πής (του νόμου 1902/90), «ώστε να πληροφορηθεί για τις ενέργειές της». Κάλεσε, δηλαδή, τα μέλη της επιτροπής η οποία, με τη σύμφωνη γνώμη της ΓΣΕΕ και της ΓΕΝΟΠ/ΔΕΗ, είχε εισηγηθεί την κατάργηση του θεσμού των ΒΑΕ, όπως γράψαμε αναλυτικότερα στο προηγούμενο φύλλο. Εγινε μια «μακρά και ενδιαφέρουσα συζήτηση» από την οποία προέκυψαν τα εξής, όπως αναφέρεται στο πόρισμα:

«Η εν λόγω Επιτροπή δεν πρότεινε κατάλογο που να περιλαμβάνει τις εργασίες και ειδικότητες που κατά την κρίση της ανήκουν στα ΒΑΕ. Ο λόγος αυτής της αδυναμίας ήταν η έλλειψη κατάλληλης υποδομής αντικειμενικού προσδιορισμού της οποίας επικινδυνότητας βασισμένης σε μετρήσιμες βλαπτικών παραγόντων και δεικτών νοσηρότητας κ.λπ. Και, ως συμπέρασμα, διατυπώθηκε η άποψη ότι ο θεσμός των ΒΑΕ θα έπρεπε να καταργηθεί αφού προηγουμένως θα είχαν ληφθεί όλα τα μέτρα Υγιεινής και Ασφα-

■ Απόφαση του ΣΤΕ για την εξίσωση των ορίων συνταξιοδότησης ανδρών-γυναικών

Ανισότητα στο όνομα της ισότητας

Θα τρελαθούμε τελείως! Μια αντεργατική στη βάση της απόφαση του ΣΤΕ παρουσιάζεται ως προοδευτική και φιλεργατική. Μιλάμε για πρόσφατη απόφαση μετά από προσφυγή συνταξιούχου του Ταμείου Νομικών, με την οποία εξισώνονται τα όρια ηλικίας ανδρών-γυναικών.

Το ΣΤΕ έκρινε ότι η ισχύουσα διαφορά πέντε ετών στα όρια ηλικίας μεταξύ ανδρών και γυναικών «αντίκειται στις συνταγματικές διατάξεις που κατοχυρώνουν την ισότητα των φύλων». Για να χρυσώσει το χάπι η απόφαση σημειώνει επίσης ότι η αντισυνταγματικότητα θα μπορούσε να εξαλειφθεί με την κατάργηση της πρόσθετης ηλικιακής προϋπόθεσης για τους άνδρες και όχι με την προσθήκη της ίδιας προϋπόθεσης στις γυναίκες. Ομως, το «θα μπορούσε» τα λέει όλα. Διότι κάλλιστα θα μπορούσε να γίνει και το αντίστροφο. Όπως

έχει ήδη γίνει εδώ και 15 χρόνια, με το νόμο Σιούφα, για όσους μπήκαν στην ασφάλιση από 1.1.1993. Τα όρια γι' αυτούς τους εργαζόμενους έχουν πάει στα 65 για άνδρες και γυναίκες. Επομένως, η απόφαση του ΣΤΕ, από τη μια φράζει το δρόμο στη διεκδίκηση για επαναφορά της παλιάς ασφαλιστικής διάκρισης, σύμφωνα με την οποία οι γυναίκες βγαίνουν στη σύνταξη 5 χρόνια πριν τους άνδρες, και από την άλλη ανοίγει το δρόμο για τη γενίκευση της ίδιας εξίσωσης και για τις πριν το 1993 εργαζόμενες. Και μην ξεχνάμε, ότι το ίδιο θέμα εκκρεμεί ενώπιον του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου αναφορικά με τους δημόσιους υπάλληλους. Με άλλη νομική βάση μεν, αλλά ίδιο επί της ουσίας, αφού και η Κομισιόν (που παρέπεμψε το ελληνικό κράτος στο ΕΔ, και το ΣΤΕ) επικαλούνται την ισότητα των φύλων.

Αυτό είναι ένα παμπάλαιο επιχείρημα όσων προωθούν αντισυνταγματικές ρυθμίσεις. Την ισότητα των φύλων τη θυμούνται σε τέτοιες περιπτώσεις, για να τη μετατρέψουν σε ανισότητα. Γιατί πίσω από την τυπική ισότητα στο συγκεκριμένο θέμα κρύβεται μια κραυγαλέα ανισότητα. Η μείωση του ηλικιακού ορίου συνταξιοδότησης των γυναικών κατά 5 χρόνια είναι ασφαλιστικός θεσμός που ανταποκρίνεται πρώτο σε βιολογικά και δεύτερο σε κοινωνικά κριτήρια. Έχει να κάνει με την προστασία της μητρότητας και τον ειδικό ρόλο που έχει η γυναίκα στην οικογένεια της αστικής κοινωνίας. Η μείωση κατά 5 χρόνια των ορίων ηλικίας για τις γυναίκες υπήρξε κατάκτηση του εργατικού κινήματος, που αποκτήθηκε με πολύχρονους αγώνες, που ξεκίνησαν από τα τέλη του 19ου αιώνα. Αυτή την κατάσταση θέλουν να αφαιρέσουν οριστικά.

στις χώρες της διευρυμένης Ευρώπης δεν ενδιαφέρουν. Επιπλέον η νέα Επιτροπή θα πρέπει να πλαισιωθεί και από ειδικούς επιστήμονες των αντίστοιχων πειθαρχιών ενώ η διάρκεια λειτουργίας της θα πρέπει κατ' ελάχιστον όριον να είναι διετής».

Να γιατί η νέα επιτροπή (στην οποία τέθηκε προθεσμία τριών μηνών) το μόνο που αναζητά είναι στοιχεία από το τι ισχύει στις χώρες της ΕΕ. Γιατί δε μπορούν να βρουν κανένα επιστημονικό στοιχείο για να στηρίξουν τον αποχαρκτηρισμό των περισσότερων ΒΑΕ, όπως είναι ο στόχος τους και η (υπόγεια) εντολή που έχουν. Ούτε το ΕΛΙΝΥΑΕ πήρε την ευθύνη να σηκώσει το βάρος προτάσεων, μολονότι στους κόλπους του ανθεί η σχετική φιλολογία. Σημειώστε την έγγραφη απάντηση Μακρόπουλου, γιατί δεν αποκλείεται να βρούμε μπροστά μας κάποιες από τις «μελέτες» του ΕΛΙΝΥΑΕ, ως επιχειρηματολογία για αποχαρκτηρισμούς επαγγελματιών από τα ΒΑΕ.

■ Συζήτηση στη Βουλή για το Ασφαλιστικό

Προπαγάνδα ψεύδους και παραπληροφόρησης

Σε ένα ρεσιτάλ ψεύδους και παραπληροφόρησης από τον Αλογοσκούφη εξελίχθηκε η δεύτερη συζήτηση για το Ασφαλιστικό, που έγινε στην κοινή συνεδρίαση των Διαρκών Επιτροπών Οικονομικών και Κοινωνικών Υποθέσεων της Βουλής, την περασμένη Τρίτη. Ο στόχος προφανής: να καλλιεργηθεί εκείνο το κλίμα που θα διευκολύνει το πέρασμα όσων περισσότερων αντιασφαλιστικών ρυθμίσεων από την παρούσα κυβέρνηση, για να συνεχίσει από καλύτερες θέσεις η επόμενη. Ο Αλογοσκούφης το επανέλαβε: το Ασφαλιστικό δεν είναι υπόθεση μιας αλλά πολλών τετραετιών. Θεωρεί και αυτός, όπως και οι

προκάτοχοί του, ότι όσα έχουν αρπάξει μέχρι τώρα από τους εργαζόμενους τα έχουν κατοχυρώσει και σ' αυτό έχουν την αμέριστη βοήθεια της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, η οποία έχει «ξεχάσει» το αίτημα για κατάργηση (τουλάχιστον) των έως τώρα αντιασφαλιστικών νόμων.

Στη συνεδρίαση αυτή δεν πήραν μέρος, όπως είναι γνωστό, η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ, αν και κατέστησαν ξεκάθαρο ότι δεν αποχωρούν οριστικά από το «διάλογο». Ενα παιχνίδι παίζουν, για να μπορέσουν να ελέγξουν τις μελλοντικές αντιδράσεις στο εργατικό κίνημα. Αλλωστε, στο «διάλογο» συμμετέχουν κανονικά, αφού ανταλλάσσουν επιστολές και ανακοινώσεις με την κυβέρνηση, περιορίζοντας το όλο ζήτημα στα χρωστούμενα του κράτους προς το ΙΚΑ.

Αντίθετα, επέστρεψε στη συζήτηση το ΠΑΣΟΚ, που είχε αποχωρήσει στην προηγούμενη συνεδρίαση. Η σχετική απόφαση ή πάθησε σε σύσκεψη στελεχών υπό τον Γιωργιάκη και προφανώς έχει να κάνει με την υπευθυνότητα που πρέπει να δείξει το ΠΑΣΟΚ έναντι του συστήματος. Η «αριστεροσύνη» είναι καλή για το εσωκομματικό παιχνίδι, αλλά σε κρίσιμα ζητήματα, που αφορούν την πορεία του ελληνικού καπιταλισμού, δεν υπάρχουν περιθώρια για παιχνίδια. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι την ίδια στάση κράτησε το ΠΑΣΟΚ και την περίοδο που ετοιμαζόταν ο νόμος πλαίσιο για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, με ομοφωνία Παπανδρεϊκών και Βενιζελικών. Η κυβέρνηση προσπάθησε να κάνει σπέκουλα, με τον ισχυρισμό ότι δήθεν το ΠΑΣΟΚ μετάνιωσε και άλλαξε θέση, όμως ο Πάγκαλος τους απάντησε με σκληρό τρόπο. Και είχε δίκιο. Όπως θα θυμούνται οι αναγνώστες μας, και μεις είχαμε σημειώσει πως το ΠΑΣΟΚ αποχώρησε μόνο από τη συγκεκριμένη συνεδρίαση και όχι από το «διάλογο», όπως είχαν καταστήσει σαφές και ο Πάγκαλος και η Χριστοφιλοπούλου.

Πιάνοντας το μήνυμα η κυβέρνηση και θέλοντας να δείξει «ανοιχτό πνεύμα» και «καλή διάθεση» επεξεργάστηκε μια νέα θέση, για να βοηθήσει την προπαγάνδα της. Μέρους πριν, από το υπουργείο Οικονομίας διοχετεύθηκε στους δημοσιογράφους η είδηση, ότι ο Αλογοσκούφης θα τροποποιήσει το προσχέδιο του κρατικού προϋπολογισμού και θα δώσει στο ΙΚΑ το 2008 τη νόμιμη επιχο-

ρήγηση (1% του ΑΕΠ), ενώ θα κολύψει και τα χρωστούμενα των προηγούμενων χρόνων (2003-2007). Ο Αλογοσκούφης έστειλε την ομιλία του στις εφημερίδες πριν την εκφωνήσει, ενώ φρόντισε να μιλήσει την ώρα που βρίσκονταν σε εξέλιξη τα τηλεοπτικά δελτία, μη αφήνοντας χρόνο για την αντιπολίτευση. Το πιο προκλητικό είναι ότι έστειλε μια ομιλία-μαϊμού ως προς ένα κρίσιμο θέμα. Συγκεκριμένα, στην υποτιθέμενη ομιλία έγραφε, ότι το κράτος θα δώσει στο ΙΚΑ το 1% του ΑΕΠ για το 2008 και θα εξοφλήσει άπαξ τις οφειλές από τα προηγούμενα χρόνια. Στη Βουλή, όμως, «διευκρίνισε» ότι οι οφειλές των προηγούμενων ετών θα εξοφληθούν με ομόλογα μακράς διάρκειας (15ετή και 20ετή του ελληνικού δημοσίου). Δηλαδή, το ΙΚΑ θα εισπράξει (αν εισπράξει) λεφτά που έπρεπε να πάρει το αργότερο μέχρι το 2008, μετά από 15-20 χρόνια. Ο Αλογοσκούφης επικαλέστηκε το νόμο Ρέππα και κανείς δεν τον αντέκρουσε. Τι να έλεγαν οι Πασόκοι, να στρέφονταν ενάντια σ' ένα δικό τους νόμο;

Όμως, τα λεφτά που χρωστάει η κυβέρνηση στο ΙΚΑ μόνο για τα τελευταία χρόνια είναι πολύ περισσότερα και γι' αυτά ο Αλογοσκούφης δεν είπε κουβέντα, μολονότι προκλήθηκε δημόσια (με επιστολή) και από τη ΓΣΕΕ. Σημάδι πως το κράτος έχει σκοπό αυτά τα λεφτά να τα διαγράψει. Συγκεκριμένα, πρόκειται για τουλάχιστον 4,3 δισ. ευρώ από τη θεσμοθετημένη συμμετοχή του κράτους στη χρηματοδότηση του κλάδου υγείας του ΙΚΑ, που προσπάθησε να την καταργήσει ο Χριστοδουλάκης το 2002, δεν τα κατάφερε και έκτοτε με τσαμπουκά δεν δίνουν τα χρήματα (ξεκίνησε το ΠΑΣΟΚ το 2003, συνέχισε το 2004 και μετά η σκυτάλη πέρασε στη ΝΔ). Για τουλάχιστον 1,5 δισ. ευρώ από την άσκηση κρατικής προνοιακής πολιτικής μέσω του ΙΚΑ, τα οποία επίσης δεν αποδόθηκαν. Για τουλάχιστον 1,2 δισ. ευρώ από συσσωρευμένες οφειλές του παρελθόντος, που συμφωνήθηκε το 2002 να καταβληθούν, όμως το κράτος ουδέποτε τα κατέβαλε. Για 1,5 δισ. ευρώ βεβαιωμένες ασφαλιστικές εισφορές από επιχειρήσεις και οργανισμούς του δημοσίου, που δεν έχουν καταβληθεί. Δηλαδή, το κράτος-εργοδότης συμπεριφέρεται ως ο χειρότερος εισφοροφυγάς, την ίδια ώρα που εξαπολύει μύδρους κατά της εισφοροδιαφυγής.

Οι οφειλές αυτές, που αφο-

ρούν μόνο την τελευταία πενταετία και είναι θεσμοθετημένες, φτάνουν το ύψος των 8,2 δισ. ευρώ τουλάχιστον, είναι δηλαδή επταπλάσιες του υπολοίπου των 1,172 δισ. ευρώ που θα ρυθμιστούν με μακροχρόνια ομόλογα. Εγινε φανερό ότι ο Αλογοσκούφης σκοπεύει να κάνει ό,τι έκανε ο Χριστοδουλάκης. Να διαγράψει αυτά τα χρέη του κράτους με μια νέα ρύθμιση, στο πλαίσιο του αντιασφαλιστικού νόμου που ετοιμάζει. Ίσως να δώσει κάτι απ' αυτά (πάντα με ομόλογα) και τα υπόλοιπα θα πάνε «υπέρ πατρίδος».

Από την άλλη, ο Αλογοσκούφης επιδόθηκε σε μια προκλητική ελλειμματολογία και κινδυνολογία, χρησιμοποιώντας το γνωστό κόλπο των νεοφιλελεύθερων. Τσουβαλιάζει όλες τις δαπάνες ασφαλιστικού, προνοιακού και υγειονομικού χαρακτήρα του κρατικού προϋπολογισμού, τις κάνει ποσοστό του ΑΕΠ, κάνει μια αυθαίρετη προβολή στο χρόνο οπότε έχουμε μια εφιαλτική, πλην όμως ψεύτικη εικόνα. Γιατί, βέβαια, δε μπορείς να αθροίζεις τις επιχορηγήσεις προς το ΙΚΑ με τις συντάξεις του δημοσίου και του ΟΓΑ, που είναι εντελώς ανόμοια μεγέθη.

Αυτές οι αλχημείες χρησιμοποιήθηκαν για να στηριχτεί το συμπέρασμα που με τα ίδια σχεδόν λόγια διατύπωσαν και οι δύο υπουργοί.

Αλογοσκούφης: «Είναι γεγονός ότι το πρόβλημα δεν λύνεται με τις επιχορηγήσεις από τον Κρατικό Προϋπολογισμό. Δίνει μια ένεση στο ασφαλιστικό σύστημα η οποία επιχορηγείται από αυτόν, διότι δεν μπορεί το ολόκληρο διευρυνόμενο έλλειμμα των Ταμείων Κοινωνικής Ασφάλισης να επιβαρύνει όλο και περισσότερο τον Κρατικό Προϋπολογισμό, δηλαδή τον ελληνικό φορολογούμενο».

Μαγγίνας: «Υπάρχει η άποψη, ότι μια πολύ μεγαλύτερη από τη σημερινή κρατική επιχορήγηση μπορεί να αντιμετωπίσει το πρόβλημα. Η άποψη αυτή, εκτός από την αντικειμενική αδυναμία, την οποία επιβεβαιώνει, εάν θέλουμε να μιλάμε με ειλικρίνεια και όχι με υποκρισία, προσεγγίζει την επιφάνεια του προβλήματος και όχι την ουσία του, τους πραγματικούς λόγους που επιβάλλουν την αναμόρφωση του συστήματος».

Σ' αυτές τις τοποθετήσεις φαίνεται καθαρά η στόχευση της κυβέρνησης και η προσχηματικότητα του «διαλόγου». Σκοπός τους είναι να περάσουν

μερικούς μήνες με συζητήσεις, να βγάλει στο μεταξύ κάποιος «πόρισμα» ο Αναλυτής, να φέρουν και καμιά ακόμη κατά παραγγελία «αναλογιστική μελέτη» και να περάσουν σε νομοσχέδιο, ανάλογα με το κλίμα που θα έχει διαμορφωθεί και με τις πολιτικές στοχεύσεις της κυβέρνησης. Μπορεί ο Μαγγίνας να λέει ότι ο «διάλογος» θα κρατήσει «όσο χρειαστεί», όμως πρέπει να πάρουμε υπόψη μας την τοποθέτηση του Αλογοσκούφη στο Ecofin (νόμος μέχρι τον Ιούνιο του 2008). Το μόνο που είναι υπό συζήτηση είναι το εύρος των ανατροπών που θα επιχειρηθούν σ' αυτή τη φάση.

Το ΠΑΣΟΚ μονοπώλησε τη συζήτηση. Είναι χαρακτηριστικό ότι μίλησε μόνο ένας γαλάζιος βουλευτής, ενώ από το ΠΑΣΟΚ μίλησαν (περισσότερες από μια φορές) ο Πάγκαλος, η Χριστοφιλοπούλου, ο Μαγκριώτης, ο Γείτονας, η Κατσέλη. Οι τοποθετήσεις τους περιείχαν άφθονες αντικυβερνητικές κορόνες, αλλά επί της ουσίας εκείνο για το οποίο εγκαλούσαν την κυβέρνηση είναι ότι δεν προώθησε την εφαρμογή του νόμου Ρέππα κατά την πρώτη θητεία της! Τι δηλαδή δεν προώθησε η κυβέρνηση; Τον αποχαρκτηρισμό της πλειοψηφίας των βαρέων και ανθυγαινών και την υποχρεωτική ένταξη των Ταμείων των ΔΕΚΟ στο ΙΚΑ! Ο Πάγκαλος κατέθεσε, επίσης, το προεκλογικό πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ για την Κοινωνική Ασφάλιση, στο οποίο φιγουράρουν θέσεις όπως «παράταση του ασφαλιστικού βίου, με κίνητρα οικειοθελούς παραμονής στην εργασία», «ενίσχυση ανταποδοτικής σχέσης εισφορών-παροχών» (δηλαδή, μείωση συντάξεων), «αναμόρφωση και επικαιροποίηση του κανονισμού βαρέων και ανθυγαινών επαγγελματιών (που) θα πρέπει να στοχεύει στην αποτύπωση των σημερινών συνθηκών εργασίας».

Είναι φανερό το παιχνίδι που θα παίξει το ΠΑΣΟΚ, αντικυβερνητικές κορόνες, συμφωνία στην ελλειμματολογία και κριτική στην κυβέρνηση για ανικανότητα. Δηλαδή, καμιά αντιπαράθεση επί της ουσίας των αντιασφαλιστικών ρυθμίσεων. Τα ίδια είχε κάνει η ΝΔ όταν ψηφίζονταν ο νόμος Ρέππα. Αποχώρησε από την ψηφοφορία, κατήγγειλε το νόμο, δεσμεύτηκε ότι θα τον αλλάξει και όταν κέρδισε την εξουσία διακήρυξε ότι θα προωθήσει όλες τις εκκρεμότητες διατάξεις τους.

■ Ψεύτες και υποκριτές

Είτε ο Αλογοσκούφης στη Βουλή: «Κάθε χρόνο τα λειτουργικά ελλείμματα του ασφαλιστικού μας συστήματος διευρύνονται. Διευρύνονται, αλλά υπερκαλύπτονται από την επιχορήγηση του Κρατικού Προϋπολογισμού. Από τον φορολογούμενο... Όμως, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το πρόβλημα δεν λύνεται με τις επιχορηγήσεις από τον Γενικό Κρατικό Προϋπολογισμό. Δεν μπορεί το ολόκληρο διευρυνόμενο έλλειμμα των Ταμείων Κοινωνικής Ασφάλισης να επιβαρύνει όλο και περισσότερο τον Κρατικό Προϋπολογισμό, τον Έλληνα φορολογούμενο. Είναι σαν να παίρνουμε χρήματα από τη μια τσέπη και να τα βάζουμε στην άλλη».

Και τι είναι ο φορολογούμενος, κυρ-Αλογοσκούφης; Δεν είναι εργαζόμενος; Ας το αφήσουμε, όμως, αυτό. Έχεις να θράσος να μιλάς για λειτουργικά ελλείμματα της κοινωνικής ασφάλισης, όταν έχετε καταληστέψει αποθεματικά που μόνο για το ΙΚΑ ξεπερνούν τα έσοδα τεσσάρων κρατικών προϋπολογισμών; Αν υπήρχαν αυτά τα αποθεματικά, σήμερα τουλάχιστον δεν θα υπήρχαν ελλείμματα στο ΙΚΑ.

Υστερα, γιατί θεωρείς ότι τα Ταμεία παρασιτούν σε βάρος του κρατικού προϋπολογισμού; Το 1992, η κυβέρνηση της ΝΔ ψήφισε τον επονομασθέντα νόμο Σιούφα (ν. 2084/92), ο οποίος μεταξύ των άλλων θέσπισε και την τριμερή χρηματοδότηση για τους νεοεισρχόμενους στην ασφάλιση από 1.1.1993. Για να ακριβολογούμε, δεν θέσπισε η ΝΔ την τριμερή χρηματοδότηση, γιατί αυτή προβλεπόταν από τον ιδρυτικό νόμο του ΙΚΑ (ν. 1846/1951, επί κυβέρνησης Παπάγου). Εκείνο που έκανε η κυβέρνηση της ΝΔ ήταν να ορίσει συγκεκριμένο ποσοστό συμμετοχής του κράτους στη χρηματοδότηση της κύριας σύνταξης του ΙΚΑ (2/9 ο ασφαλισμένος, 4/9 ο εργοδότης, 3/9 το κράτος). Ακόμα και σήμερα καμαρώνετε γι' αυτό το νόμο, αν και βολεύεστε με την αλλαγή που έκανε το ΠΑΣΟΚ, καταργώντας τα 3/9 και αντικαθιστώντας τα με το 1% του ΑΕΠ ετησίως. Πώς τολμάς, λοιπόν, και μιλάς για φιλανθρωπικό τύπου επιχορήγηση του κράτους προς τα Ταμεία, όταν πρόκειται για τη θεσμοθετημένη από το 1951 συμμετοχή του κράτους στην ασφάλιση, που ουδέποτε υπήρξε πλήρης, αλλά κάθε περίοδο οι κυβερνήσεις έψαχναν τρόπο να την πετσοκόψουν ή να την καταργήσουν;

Από μια άποψη, όμως, βοηθάει αυτή η τοποθέτηση του Αλογοσκούφη. Γιατί δείχνει πόσο παγιδευτική είναι η ενασχόληση με τα της χρηματοδότησης της κοινωνικής ασφάλισης. Ε, λοιπόν, δεν είναι δουλειά των εργαζόμενων να ψάχνουν λύσεις. Οι εργαζόμενοι, οι μοναδικοί παραγωγοί του κοινωνικού πλούτου, δικαιούνται πλήρη κοινωνική ασφάλιση, σύμφωνα με τις ανάγκες τους. Κι είναι καιρός να απαιτήσουν, να χρηματοδοτηθεί αυτό τους το δικαίωμα μόνο από τους καπιταλιστές και το κράτος τους.

Σκηνές απείρου κάλλους διαδραματίστηκαν την Κυριακή 4 Νοέμβρη, στην αίθουσα ΜΑΧ του Πολυτεχνείου, κατά τη διάρκεια της ΓΣ του Συνδικάτου Οικοδόμων Αθήνας. Η πλειοψηφία της διοίκησης, που πρόκειται στο ΠΑΜΕ, επιδόθηκε σ' ένα όργιο αυθαιρεσίας και ετοιμολογίας, με κύριο στόχο όχι μόνο να περιφρουρήσει τα στενά της παραταξιακά συμφέροντα, αλλά ν' αποφυγεί ν' ακουστούν γνώμες που μπορεί να κλονίζουν σ' ένα βαθμό τα ίδια τα μέλη τους που δεν συμμετέχουν στο στενό μηχανισμό, που χρόνια τώρα λύνει και δένει στο συνδικάτο. Με περίσσειο θράσος και χωρίς να κρατήσουν ούτε τα τυπικά προσχήματα τσαλαπάτησαν κάθε έννοια εργατικής δημοκρατίας, δικαιώνοντας έτσι το χαρακτηρισμό που πολλές φορές τους έχει δοθεί, του γραφειοκρατικού μηχανισμού που στέκεται πάνω απ' τους εργάτες και προσπαθεί να τσακίσει κάθε διαφορετική άποψη που συγκρούεται με τα συμφέροντά του.

Αρχής γενομένης απ' την ίδια την διαδικασία και παρ' όλο που η συνέντευξη είχε οριστεί σαν καταστατική, «κατάφεραν» με παρόντες 200 οικοδόμους σε σύνολο 60.000 και πλέον μελών, να βρουν ότι έχουμε οριακή απαρτία, μαγειρεύοντας τα στοιχεία των οικονομικά εντάξει μελών (580 ήταν τότε, περίπου) και έτσι να ξεκινήσει η διαδικασία. Μια πρακτική βέβαια όχι καινούργια, μιας και εδώ και χρόνια όλες οι συνελεύσεις του συνδικάτου δεν ξεπερνούν στην καλύτερη περίπτωση τα 300 άτομα, παρολαυτά όμως απαρτία εξασφαλίζεται!

Τα θέματα της συνέντευξης ήταν:

– Απολογισμός-προγραμματισμός δράσης.

– Αλλαγές στο καταστατικό.

– Διαγραφή μέλους και πρώην στελέχους, γιατί ζήτησε και πήρε από κατασκευαστική εταιρία του κλάδου χρήματα στο όνομα του συνδικάτου και τα καταχράστηκε.

Και τα τρία ζητήματα ήταν πολύ σοβαρά και αντικειμενικά δεν θα ήταν δυνατόν να εξαντληθούν σε μια ΓΣ, ακόμη κι αν ήταν οργανωμένη με τον πιο δημοκρατικό τρόπο, πόσο μάλλον σε μια τόσο άμαχη και αντιδημοκρατική διαδικασία. Στόχος όμως της γραφειοκρατικής ηγεσίας δεν ήταν η ανάπτυξη της συζήτησης και του προβληματισμού, αλλά η τεχνική διεκπεραίωση των ζητημάτων,

■ «Γενική Συνέλευση» Συνδικάτου Οικοδόμων Αθήνας

Σκηνές γραφειοκρατικού κάλλους

για να έχει άλλοθι νομιμότητας και τίποτε παραπάνω. Ετσι κι αλλιώς, όλα λειτουργούν κατά τα κοινοβουλευτικά πρότυπα, οι αποφάσεις παίρνονται αλλού και τα όργανα απλώς καλούνται να επιβεβαιώσουν τη μια ή την άλλη θέση.

Όσον αφορά το πρώτο ζήτημα, δεν περίμενε κανείς ιδιαίτερες εκπλήξεις, γιατί δεν υπάρχουν τέτοιες στη δραματική κατάσταση που βρίσκεται το οικοδομικό κίνημα. Απολογισμός δράσης χωρίς δράση δε μπορεί να υπάρξει. Όμως, πώς θα επιβεβαιωθεί η πολιτική γραμμή, αν δεν υπάρξουν αποτελέσματα που να την επιβεβαιώνουν; «Υπογράψαμε σύμβαση το 2007 με 7% αυξήσεις και αυτό είναι αποτέλεσμα του ταξικού προσανατολισμού της Ομοσπονδίας μας, και πρέπει να τη δούμε σαν μια σοβαρή εμπειρία για το Εργατικό Κίνημα». Αλήθεια, άμα ήταν τόσο απλό η εργοδοσία να υποχωρεί στις πιέσεις μιας 24ωρης απεργίας, στα πλαίσια της γενικής απεργίας που κήρυξε το ΠΑΜΕ για τις συμβάσεις εργασίας, και ενός απογευματινού συλλαλητηρίου 150 οικοδόμων, τότε το οικοδομικό κίνημα θα είχε ανακτήσει δυνάμεις προ πολλού!

Για το πρώτο θέμα δεν θα επεκταθώ περισσότερο για λόγους οικονομίας του χώρου, γι' αυτό όμως όπως και για τις θέσεις και την τακτική πάνω στο ασφαλιστικό θα επανέλθω σ' άλλο φύλλο της εφημερίδας.

Το δεύτερο θέμα αφορούσε αλλαγές στο καταστατικό: Πρότειναν και τελικά ψηφίστηκε κατά πλειοψηφία να μπορεί η εφορευτική επιτροπή να στήνει τις κάλπες στα κατά τόπους εργοτάξια και μικρές οικοδομές, όπως επίσης και στα τοπικά παραρτήματα ΙΚΑ και ΟΑΕΔ! Εδώ κανείς μένει αμήχανος μπροστά στο θράσος τους. Μα καλά, δεν τους έφταναν οι 30 μέρες εκλογές, η βία και νοθεία κατά τη διάρκειά τους, ο εκβιασμός των οικοδόμων με το χαρτάκι για το χειμερινό βοήθημα, η οικονομική αιμορραγία των εκατοντάδων χιλιάδων ευρώ, θέλουν τώρα να περικρέουν και τις κάλπες; Ως πού θα φτάσουν για να εξυπηρετήσουν το

μηχανισμό παραγωγής αντιπροσώπων;

Ρητορικά είναι τα ερωτήματα και δεν περιμένουμε να «κοκκινίσουν». Είναι τέτοια η κατρακύλα τους που μπροστά στον κίνδυνο να μειωθεί κι άλλο η μαζικότητα των εκλογών και να χάσουν ένα μεγάλο αριθμό αντιπροσώπων γίνονται αδιάτακτοι. Ποια εργατική δημοκρατία, ποιος σεβασμός στις αρχές της, αυτά είναι κουραφέξαλα. Ψηφολακία μετράνε και τίποτε άλλο δεν τους ενδιαφέρει. Να κομπάζουν θέλουν για τις επιτυχίες του «ταξικού συνδικαλισμού» κι ως όφονται όλα τ' άλλα. Ας βολτώνουν οι μαζικές διαδικασίες, ας μειώνεται συνεχώς η συμμετοχή των οικοδόμων στις οποίες απεργιακές κινητοποιήσεις, ας αλωνίζει αβέρτα η εργοδοτική αυθαιρεσία, ας υπολείπεται οργάνωση (ΓΣ παραρτημάτων, Διοικητικά Συμβούλια κ.λπ.), ας χτυπιούνται οι αρχές της συλλογικότητας και της αλληλεγγύης στον κλάδο. Ολα αυτά είναι δευτερεύουσες παράμετροι.

Το τρίτο θέμα αφορούσε την πρόταση διαγραφής ενός στελέχους του συνδικάτου, που ζήτησε και πήρε χρήματα απ' την κατασκευαστική εταιρία ΒΩΒΟΣ, σ' όνομα του συνδικάτου, και τα ιδιοποιήθηκε. Ο συγκεκριμένος συνάδελφος ήταν πρώην μέλος της Κεντρικής Διοίκησης του συνδικάτου, εκλεγμένος με το δικό τους ψηφοδέλτιο, ήταν για ένα διάστημα στέλεχος στο παράρτημα του συνδικάτου στην κατασκευή του αεροδρομίου, όπως επίσης και στο παράρτημα του κέντρου.

Το κομβικό ερώτημα που τέθηκε είναι το εξής: αν ο συγκεκριμένος συνάδελφος απεδίδε τα χρήματα που εισέπραξε στο συνδικάτο, θα υπήρχε πρόταση διαγραφής του; Η εκ των υστέρων βέβαια απάντηση απ' την πλειοψηφία της διοίκησης, έστω κι αν είναι αρνητική, δεν μετράει. Γιατί όπως φάνηκε στην ίδια την ΓΣ, από συγκεκριμένη καταγγελία συνάδελφου, φαίνεται πως έχουμε να κάνουμε με μια συνηθισμένη πρακτική. Δηλαδή, να ζητάνε στελέχη του οικονομική ενίσχυση για το συνδικάτο από τις εται-

ρίες. Συγκεκριμένα, συνάδελφος που εργαζόταν την περίοδο εκείνη στο αεροδρόμιο, με σοβαρή δράση τότε ενάντια στην αυδοσία των κατασκευαστικών εταιριών (ήταν μάλιστα και πρόεδρος του παραρτήματος του αεροδρομίου, στο πρώτο διάστημα), κατήγγειλε ότι είχε ενημερώσει το ΔΣ του συνδικάτου και συγκεκριμένα τον γραμματέα γι' αυτή την κατάσταση απ' το 2000. Οτι, δηλαδή, συγκεκριμένα στελέχη (μέσα και ο σημερινός υποψήφιος για διαγραφή) έπαιρναν χρήματα για το συνδικάτο και το ΠΑΜΕ. Ο γραμματέας το μόνο που βρήκε να ψελλίσει ήταν ότι δεν είχε έγγραφη καταγγελία!

Ολα αυτά εντάσσονται σε μια σχέση δούνα και λαβείν από τις εταιρίες. Ήταν μια κίνηση απ' την πλευρά τους για να τα έχουν «καλά» με το συνδικάτο, την περίοδο της μεγάλης εντατικοποίησης της παραγωγής (πριν και κατά τη διάρκεια κατασκευής των ολυμπιακών έργων). Εξασφάλιζαν έτσι άλλοθι νομιμότητας στις πλείστες καταγγελίες για τσαλακώματα της εργατικής νομοθεσίας και όχι μόνο. Στα πλαίσια αυτά έκαναν και τα στραβά μάτια σε διάφορες περιπτώσεις «εκπροσώπων» που κοπρσκυλίζαν και περιφέρονταν σαν τους «δραγάτες» μέσα στα έργα.

Βέβαια, η δράση αυτών των στοιχείων δεν σταματούσε εκεί. Λειτουργούσαν σαν ένας παράπλευρος μηχανισμός των εταιριών, μοιράζοντας μπιλιετάκια για διορισμούς δικών τους ανθρώπων στις εταιρίες. Το πιο σοβαρό απ' όλα: παρέμβαιναν και προσπαθούσαν να τσακίσουν κάθε ανιδιότητη και πρωτόβουλη δράση των εργατών ενάντια στις κατασκευαστικές εταιρίες. Ο γράφων έχει άμεση εμπειρία από το ρόλο αυτού του μηχανισμού, όταν στην προσπάθειά του να βοηθήσει στην οργάνωση των εργατών ενάντια στην αυδοσία της εταιρίας που απασχολούνταν, χτυπήθηκε όχι μόνο απ' την εργοδοσία αλλά και απ' το μηχανισμό που δρούσε μέσα στα πλαίσια του παραρτήματος του συνδικάτου στο

αεροδρόμιο των Σπάτων. Εφτασαν στο σημείο οι ίδιοι ν' απειλούν οικονομικούς μετανάστες που συμμετείχαν σ' αυτόν τον αγώνα, ότι αυτά είναι παράνομες ενέργειες και να κάτσουν σ' αυγά τους γιατί θ' απελαθούν.

Ο μηχανισμός αυτός ανδρώθηκε μαζί με τις ίδιες τις κατασκευαστικές εταιρίες του κλάδου και είχε την ανοχή της ηγεσίας του συνδικάτου. Πλείστες φορές χρησιμοποιήθηκε ένθεν κακειθεν, είτε για να αποσοβήσει τον κίνδυνο που δημιουργούνταν απ' τις οργανωμένες δράσεις των εργατών ενάντια στην εκμεταλλευτική mania των εταιριών, ιδιαίτερα την περίοδο των μεγάλων έργων, είτε για να τσακίσει κάθε πρωτόβουλη δράση.

Αρνούτο λοιπόν γνώριζαν για όλ' αυτά, γιατί δεν έκαναν τίποτε; Γιατί στόλιζαν με διάφορα επίθετα, όπως «προβοκάτορας» και «χαφιές» (!), όποιον τολμούσε να καταγγείλει ανοιχτά αυτό το αίσχος; Είναι συνένοχοι γι' αυτό. Ο, τι και αν κάνουν δεν εξιλιώνονται στα μάτια των εργατών. Η ίδια η πρόταση διαγραφής ενός δεν έγινε από ευθεία τουλάχιστον, αλλά για να ριξουν στάχτη στα μάτια και να αποφυγουν τα χειρότερα. Γι' αυτό και προσπάθησαν με το έτσι θέλω να κλείσουν γρήγορα τη συζήτηση και να περάσουν στην επικύρωση της διαγραφής (ήταν δεδομένο ότι θα ήταν ομόφωνη), για να μην ακουστούν πράγματα που θα κλονίζαν.

Ολα αυτά πρέπει να τα γνωρίζει κάθε εργάτης και κάθε ταξικός αγωνιστής. Οφείλει να πάρει θέση στο δίκαιο αγώνα ενάντια στην εκμετάλλευση και να παίξει το ρόλο του πρωταγωνιστή, όχι σαν ψηφοφόρος αλλά σαν ενεργό υποκείμενο που θα ελέγχει σε κάθε βήμα τον αγώνα του. Θα συγκρούεται με τις λογικές της ανάθεσης και θα έχει τα μάτια ανοιχτά σε κάθε οργανωμένη δράση. Θα έχει μέτωπο ανοιχτό με όλες τις παραλλαγές της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και τους εργοδοτικούς μηχανισμούς.

Αντώνης Καραμποϊκής

Ο Γ. Σουφλιάς ώρες-ώρες φαίνεται να τον εαυτό του ως

πολύ έξυπνο άτομο και νομίζει ότι μπορεί με ψευτοδιλήμματα να στριμώξει όσους πολεμούν τη δασοκτόνο πολιτική του. Κάτι τέτοιο επιχείρησε την περασμένη βδομάδα στη Βουλή, κατά τη διάρκεια συζήτησης προ ημερησίας διάταξης, αναφερόμενος στο ζήτημα των δασικών χαρτών. «Θα σας πω ένα απλό παράδειγμα. Σύμφωνα με τις αεροφωτογραφίες του 1945, από το δομημένο τμήμα του Λεκανοπέδιου της Αττικής, ένα μεγάλο σημαντικό ποσοστό είναι δάσος. Ερωτώ, λοιπόν, ευθέως όποιον υποστηρίζει αυτή την άποψη. Θα καταδαφίσετε αυτά τα κτίσματα;»

Με τέτοια ψευτοδιλήμματα επιχειρεί να πλάσσει την κακόφημη οριοθέτηση δασών και δασικών εκτάσεων ως διαδικασία εκπόνησης δασικών χαρτών, ώστε με βάση αυτή να προχωρήσει στον αποχαρακτηρισμό δεκάδων εκατομμυρίων στρεμμάτων δάσους και δασικών εκτάσεων. Απατάται οικτρά ο λαλιόστατος σαρακατσάνος πολιτικός, αν νομίζει ότι με τέτοιες ποιότητας διλήμματα και με τα υπόλοιπα αλληλοαναίμαρμα εντραπέλα του μπορεί να μας στριμώξει. Οι σύμβουλοί του τον εξέθεσαν ανεπαρκώς με την ενημέρωση που του έκαναν για το ιστορικό των κα-

ταπατήσεων των δασών και των δασικών εκτάσεων στην Ελλάδα.

Γιατί το λέμε αυτό; Γιατί αν ήταν σωστά ενημερωμένος, δεν θα ελεγε ότι στην δεκαετία του '50 έγιναν καταπατήσεις δασών και δασικών εκτάσεων. Θα ήξερε, ότι οι μεγάλες καταπατήσεις έγιναν κατά τη διάρκεια της φασιστικής δικτατορίας της 21ης Απριλίου και συνεχίστηκαν την πενταετία 1974-1979. Φυσικά, οι καταπατήσεις συνεχίζονται και μετά την ψήφιση του νόμου 998/1979, γιατί συνεχίζεται η δασοκτόνα πολιτική από τις πράσινες και μπλε κυβερνήσεις. Θα ήξερε ακόμη, ότι οι παραχωρήσεις δασών που έγιναν τη δεκαετία του '50 από το υπουργείο Γεωργίας ήταν περιορισμένες και είχαν γίνει για κοινωνικούς λόγους. Μετά τον πόλεμο και στη δεκαετία του '50 γίνονταν ξυλεύσεις στα δάση στην περιφέρεια για την εξασφάλιση καυσόξυλων. Αυτό στη συνέχεια περιορίστηκε και έγινε πιο οργανωμένα η ξύλευση. Ετσι, είχαμε το φαινόμενο παραπέρα δάσωσης περιόχων και όχι ξεχερωμάτα δασών και δασικών εκτάσεων για δημιουργία καλλιεργούμενων από τους αγρότες εκτάσεων. Αυτή η δάσω-

ση αποτυπώθηκε στις αεροφωτογραφίες του '60. Τη δεκαετία του '50 παρατηρήθηκε το μαζικό φαινόμενο εκατοντάδες χιλιάδες κάτοικοι (κύρια αγρότες και καταδιωκόμενοι αγωνιστές) να εγκαταλείπουν την επαρχία και να συρρέουν στην Αθήνα και στα άλλα μεγάλα αστικά κέντρα. Γι' αυτό το λόγο δεν υπήρξε ούτε την δεκαετία του '50 ούτε μεταγενέστερα ανάγκη ξεχερωμάτος δασών και δασικών εκτάσεων για εξασφάλιση καλλιεργούμενων εκτάσεων.

Αν ήταν σωστά ενημερωμένος, δεν θα ελεγε ότι αγρότες ξεχερωσαν δάση και δασικές εκτάσεις για να καλλιεργήσουν τη γη και δεν θα μας έβαζε το ψευτοδιλήμμα εάν θα πάρουμε κι αυτή τη γη. Τα ξεχερωμάτα που έγιναν ήταν για δόμηση πολυτελέστατων βιλών και ξενοδοχείων και δεν έγιναν μόνο τις δεκαετίες του '50 και του '60. Γίνονται ακόμη και σήμερα και φυσικά όχι μόνο με ξεχερωμάτα. Εκμεταλλεύονται βασικά τις πυρκαγιές για την παράνομη δόμηση, αφού οι κυβερνήσεις φροντίζουν να εξαιρούν καμένες εκτάσεις από την προστασία μέσω των αποφάσεων για την κήρυξη των εκτάσεων ως

αναδασωτέων.

Δεν θα ελεγε στη δευτερομιλία του να εφαρμοστούν οι αεροφωτογραφίες του '60, όταν αυτές καταγράφουν την ίδια κατάσταση μ' αυτή των αεροφωτογραφιών του '45, τις οποίες χαρακτήρισε ανεφάρμοστες. Πώς είναι δυνατό να είναι εφαρμόσιμες οι αεροφωτογραφίες του '60 που αποτυπώνουν την ίδια κατάσταση;

Πρόσφατα αποκαλύψαμε ότι η εταιρία Κτηματολόγιο ΑΕ προκήρυξε (στις 12 Σεπτέμβρη του 2007) διαγωνισμό για τη σύνταξη ορθοφωτοχαρτών με βάση τις αεροφωτογραφίες του '45. Πού ήταν ο Σαρακατσάνος να «συμβουλευθεί» τον πρόεδρο και διευθύνοντα σύμβουλο της εταιρίας να μη προκηρύξει αυτόν το διαγωνισμό;

Ο Γ. Σουφλιάς με τα ψευτοδιλήμμάτα του επιβεβαιώνει ότι στόχος του είναι να νομιμοποιήσει τις μαζικές καταπατήσεις δασών και δασικών εκτάσεων, που έγιναν από το 1967 μέχρι το 1979. Ως τώρα γνωρίζαμε επίσημα από τα χείλη του ότι η οριοθέτηση των δασών και των δασικών εκτάσεων είναι επιστημονική μέθοδος, ότι αυτή η

εργασία είναι πρόδρομος, που θα δοθεί στη Διεύθυνση Δασικών Χαρτών, ότι υπάρχουν οι Τεχνικές Προδιαγραφές (επικυρώθηκαν με ΚΥΑ) με τις οποίες θα συνταχθούν οι δασικοί χάρτες και ότι θα χρησιμοποιηθεί μέσα από το Δ' ΚΠΣ. Σ' αυτό απαντούσαμε, ότι το μόνο που θα απομείνει απ' όλη αυτή την ιστορία θα είναι οι ψευτοχάρτες του Γ. Σουφλιά. Με την απάντηση που αυτός έδωσε στη βουλή στον Α. Αλαβάνο, για το κόψιμο του μέτρου 226B που αφορά τους δασικούς χάρτες (είπε ότι τα λεφτά για το μέτρο αυτό δε θα χαθούν, αλλά θα πάνε για άλλες δράσεις για τα δάση και ότι η οριοθέτηση θα πάει στο υπουργείο Γεωργίας «που σε τελευταία ανάλυση έχει και την ευθύνη επικύρωσης των δασικών χαρτών») μας δίνει να καταλάβουμε, ότι η κυβέρνηση δεν πρόκειται να χρηματοδοτήσει το υπουργείο Γεωργίας με τα 100 εκατ. ευρώ που απαιτούνται για τη σύνταξη των δασικών χαρτών, αλλά ότι η αρμόδια Διεύθυνση Δασικών Χαρτών θα κληθεί να επικυρώσει το τερατούργημα της Κτηματολόγιο ΑΕ, βαφτίζοντάς το δασικούς χάρτες.

Η γνωστοποίηση αυτής της τόσο δυσάρεστης ειδήσης για την τύχη του δασικού πλούτου της χώρας μας με τέτοιο κυνισμό από τον Γ. Σουφλιά επιβεβαιώνει τη θέση μας, ότι επιδιώχτηκε από την κυβέρνηση να κοπεί η χρηματοδότηση του μέτρου 226B από την ΕΕ και ότι η κυβέρνηση θα παραρυσάσει την οριοθέτηση των δασών και δασικών εκτάσεων ως δασικούς χάρτες. Μια οριοθέτηση που, εκτός των άλλων, θα βασιστεί στις πρόσφατες και στις αεροφωτογραφίες του 1978. Το τελευταίο, όμως, προϋποθέτει την τροποποίηση του δασοκτόνου νόμου του ΠΑΣΟΚ (ν. 3208/2003) σε χειρότερη κατάσταση. Θα επιχειρήσει η κυβέρνηση να αλλάξει τουλάχιστον τη διάταξη που κάνει αναφορά σε αεροφωτογραφίες του '45 και του '60.

Αυτή η εκτίμησή μας έρχεται να δώσει με πρόσφατη πληροφορία, ότι ετοιμάζεται η σύνταξη νέου δασικού νόμου που θα τροποποιήσει τον 3208/2003.

Κάνουμε, για μια ακόμη φορά, έκκληση στους κοινωνικά σκεφτόμενους και ταξικά βρόντες δασολόγους να βγουν από το καβούκι τους για να αναπτηχθεί κίνημα υπεράσπισης του δασικού πλούτου της χώρας μας. Οι καιροί δεν περιμένουν!

Σαρακατσάνεϊκα ψευτοδιλήμματα

Η Οδηγία 36/05 θα εφαρμοστεί αν δεν ξεσηκωθούμε

Η κυβέρνηση έδειξε με τρόπο καθαρό την αταλάντευτη απόφασή της να εφαρμόσει την Οδηγία 36/05 της ΕΕ, με την οποία αναγνωρίζονται τα επαγγελματικά δικαιώματα των αποφοίτων των Κέντρων Ελευθέρων Σπουδών, που έχουν συνάψει συμφωνίες δικαιοχρησίας με πανεπιστήμια του εξωτερικού, εξισώνοντας στην ουσία τα «πτυχία» τους με τα πτυχία των ΑΕΙ-ΤΕΙ. Ο ίδιος ο Καραμανλής, εμφανιζόμενος -όχι τυχαία- στη Βουλή, πήρε πάνω του την εφαρμογή της Οδηγίας.

Ο Καραμανλής επικαλέστηκε το άρθρο 28 του Συντάγματος, στο οποίο προβλέπεται ότι οι κανόνες του διεθνούς δικαίου αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού ελληνικού δικαίου και υπερισχύουν κάθε άλλης αντίθετης διάταξης νόμου. Είδε ότι με τον τρόπο αυτό σκοπεύει να παρακάμψει ουσιαστικά το άρθρο 16 του Συντάγματος, το οποίο απαγορεύει την ίδρυση ιδιωτικών ΑΕΙ. Και υπήρξε ιδιαίτερα προκλητικός, εγκαλώντας τον Αλαβάνο ότι αγνοεί την πραγματικότητα. Μια πραγματικότητα που δημιουργήσαν με δική τους ευθύνη οι κυβερνήσεις όλων των τελευταίων χρόνων, που άφησαν να γιγαντωθεί

το φαινόμενο με τα ΚΕΣ και τώρα παριστάνουν τάχα τον πυροσβέστη.

Και άφησαν να γιγαντωθεί το φαινόμενο συνειδητά, γιατί και ένθερμο υποστηρικτές της ιδιωτικής παιδείας είναι και γιατί η «ανάπτυξη της ιδιωτικής πρωτοβουλίας» αποτελεί πυλώνα του συστήματος και γιατί όλα αυτά τα «μαγαζιά», που ανενόχλητα καπηλεύονται τον τίτλο του πανεπιστημίου, λειτουργούν ως αμορτισέρ για την απορρόφηση των κοινωνικών κραδασμών (βεβαίως μόνο όσον αφορά τα κοινωνικά στρώματα που ανήκουν στους «έχοντες»), που είναι δυνατόν να προκληθούν από τον αποκλεισμό χιλιάδων παιδιών από την ανώτατη εκπαίδευση. Γι' αυτό δεν έχουν κανένα δικαίωμα να παριστάνουν τώρα τάχαμου τον τιμητή. Και να επικαλούνται «αυστηρούς ελέγχους», «διασφάλιση της ποιότητας» και πράσινα λόγια, στη λειτουργία αυτών των επιχειρήσεων, για να αποκοιμίσουν ακόμα μια φορά τον κόσμο.

Ας αναρωτηθούμε για την αξία των διαβεβαιώσεων του Καραμανλή, αφού πρώτα ακούσουμε τη θρασύτητα των λόγων του προέδρου των «κολεγιαρχών» Καρκαβιά, που έχει ξελαρυγγιαστεί

να φωνάζει πως βάσει της Οδηγίας ο έλεγχος έχει ήδη γίνει, αφού αποτελεί προϋπόθεση να γίνεται από το πανεπιστήμιο που δίνει το «πτυχίο» και το οποίο έχει συμβληθεί με το Κέντρο Ελευθέρων Σπουδών. Και αφού θυμηθούμε πόσο πρόθυμα υπέγραψαν τη Μπόλωνα, που προβλέπει τριετείς πανεπιστημιακές σπουδές, δομή των πανεπιστημιακών σπουδών με βάση το σύστημα πιστωτικών μονάδων, τις οποίες μπορεί κανείς να συλλέγει και από δομές εκτός τυπικής εκπαίδευσης και γυρολόγους φοιτητές (η περίπτωση «κινητικότητα»), όλοι οι αρμόδιοι υπουργοί του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ.

Κακά τα ψέματα. Η κυβέρνηση δε μπόρεσε να περάσει την αναθεώρηση του άρθρου 16, μετά το μεγαλειώδη ξεσηκωμό των φοιτητών και τώρα πάει να το κάνει διά της πλαγίας οδού, χρησιμοποιώντας την ατμομηχανή των ΚΕΣ και την Οδηγία της ΕΕ. Η πρωτοβουλία της αυτή, λοιπόν, έχει το ίδιο ακριβώς περιεχόμενο με την αναθεώρηση του άρθρου 16. Γι' αυτό και πρέπει να τύχει της ίδιας αντιμετώπισης από το φοιτητικό κίνημα. Αν δεν υπάρξει γενικός ξεσηκωμός, τότε τα ιδιωτικά πανεπιστήμια θα γίνουν

πραγματικότητα και η αναθεώρηση του άρθρου 16 θα γίνει εν τοις πράγμασι.

Το βάρος της μάχης πέφτει στις πλάτες των φοιτητών και όχι στις πλάτες του πανεπιστημιακού κατεστημένου. Που έχει βαριές ευθύνες, αφού με την ανοχή του θέριασαν τα ΚΕΣ, ενώ και τώρα, η αφρόκρεμά του, οι πρυτάνεις, έδωσαν ουσιαστικά τη συγκατάθεσή τους στον Καραμανλή. Στην τελευταία Σύνοδό τους, στην Καλαμάτα, το περασμένο Σάββατο, 3 του Νοέμβρη, αφού προέταξαν μια ανέξοδη δημαγωγία περί αντίθεσης στην εφαρμογή της κοινοτικής οδηγίας και προτροπής προς την κυβέρνηση να εξαντλήσει κάθε νόμιμο μέσο για τη μη υλοποίησή της, κατέληξαν στο εξής, που θα είναι και το πρακτικό: «εάν το παραπάνω δεν είναι εφικτό, να καθοριστούν άμεσα αυστηρές προδιαγραφές ελέγχου και λειτουργίας των ΚΕΣ». Ο Υπουργός Παιδείας άρπαξε στον αέρα το υπονοούμενο και τους κάλεσε να λάβουν ενεργό μέρος στην αξιολόγηση των κολεγίων. Τους κάλεσε δηλαδή να γίνουν συνεργοί στο έγκλημα, που συντελείται σε βάρος του Δημόσιου Πανεπιστημίου.

Γιούλα Γκεσούλη

Υστερία κατά των καταλήψεων

Παρά την αποπροσανατολιστική προπαγάνδα των φιλοκυβερνητικών ΜΜΕ περί μείωσης των κατελιγμένων σχολείων, αυτά συνέχισαν να αυξάνονται και αυτή την εβδομάδα. Η λασπολογία, η απαξίωση, η μαύρη προπαγάνδα, οι τραμπουκισμοί διευθυντάδων και «αγανακτισμένων γονέων», οι απειλές εισαγγελέων σε πολλές περιπτώσεις, όχι μόνο δεν έκαμψαν τους μαθητές (ακόμα και σε κείνα τα σχολεία που ξεκίνησαν πριν από τέσσερις εβδομάδες), αλλά τους θύμωσαν ακόμα περισσότερο.

Για χτες το μεσημέρι είχαν οριστεί και οι πρώτες πορείες, που στις περισσότερες των περιπτώσεων όρισαν τα διάφορα συντονιστικά που έγιναν με πρωτοβουλία της ΚΝΕ. Ο Περισσός εκμεταλλεύεται το κενό πολιτικής που υπάρχει στο μαθητικό κίνημα, προκειμένου να το χειραγωγήσει και ελέγξει. Αυτό γίνεται κυρίως σε επίπεδο αιτημάτων, γιατί σε επίπεδο συνελεύσεων η ΚΝΕ δεν έχει τη δύναμη να επιβάλει τη θέλησή της. Επειδή το ίδιο το μαθητικό κίνημα έχει αδυναμία ενιαίας έκφρασης και συσπειρώσεως γύρω από συγκεκριμένα αιτήματα-διεκδικήσεις αιχμής, τα συντονιστικά του Περισσού βάζουν ένα «πακέτο» γενικόλογων αιτημάτων, κανένα από τα οποία δε μπορεί να αποτελέσει αιχμή για το σημερινό κίνημα. Η αύξηση των δαπανών

για την Παιδεία, και το ένα σχολείο κοινό για όλους τους μαθητές μέχρι τα 18, είναι σωστά αιτήματα, πρέπει να προβληθούν από τους μαθητές, γιατί όμως απουσιάζει ένα σημαντικότατο αίτημα αιχμής, όπως είναι η **κατάργηση της βάσης του 10**, που θα μπορούσε να συσπειρώσει το μαθητικό κίνημα, να του ανοίξει «μέτωπο» προς την κυβέρνηση και να τροφοδοτήσει με «καύσιμα» τον αγώνα του;

Είναι φανερό, ότι ο Περισσός δεν θέλει ένα μαθητικό κίνημα νικηφόρο. Θέλει ένα κίνημα διαμαρτυρίας, από το οποίο να κάνει στρατολογίες για τη νεολαία του. Ουδέποτε στράφηκε ενάντια στο «νοικοκυρλίκι» και τα συντηρητικά ανακλαστικά της κοινωνίας, ουδέποτε είδε με θετικό μάτι τις καταλήψεις ως μορφή αγώνα στην εκπαίδευση (αναγκάζεται να τις ανεχτεί, γιατί δε μπορεί να κάνει αλλιώς) και θέλει κάποια στιγμή να κλείσει κι αυτός ο γύρος των μαθητικών καταλήψεων, με την κούραση και τον κλειστό ορίζοντα. Γιατί, βέβαια, δε θα μπορέσουν οι καταλήψεις να τραβήξουν επ' άπειρο με γενικόλογα αιτήματα. Ενώ αν συσπειρώνονταν γύρω από την κατάργηση του 10, θα είχαν ένα στόχο άμεσο, χειροπιαστό και επιτεύξιμο. Στη βοήθεια του Περισσού ποντάρει και η κυβέρνηση, γι' αυτό και τις τελευταίες μέρες χαμήλωσαν κάπως οι τόνοι.

Κοινή γλώσσα με το υπουργείο Παιδείας βρήκαν οι πρυτάνεις στην τελευταία Σύνοδό τους στην Καλαμάτα το περασμένο Σάββατο, 3 του Νοέμβρη.

Δεν απέρριψαν το νέο νόμο πλαίσιο, αλλά βρήκαν μια σειρά προβλήματα που έχει δημιουργήσει η εφαρμογή του, πράγμα που με άλλα λόγια μας λέει και ο Στυλιανίδης όλο αυτό το διάστημα: ότι δηλαδή τυχόν δυσλειτουργίες κατά την εφαρμογή ή αβλεψίες θα διορθωθούν. Στο πλαίσιο της συναίνεσης, η Σύνοδος πρότεινε, και ο υπουργός Παιδείας επικρότησε, τη δημιουργία Διακομματικής Επιτροπής για τα θέματα της Παιδείας.

Η Σύνοδος αποδέχτηκε όλα τα βασικά σημεία του νόμου πλαισίου. Δηλαδή τη σύνταξη από το ΥΠΕΠΘ Πρότυπου Εσωτερικού Κανονισμού, που ζήτησε να είναι ένα λιτό πλαίσιο, που να επιτρέπει σε κάθε ίδρυμα να εκφράσει μέσω αυτού τις ιδιαίτερες ανάγκες του, αγνοώντας προκλητικά ότι ο Πρότυπος Εσωτερικός Κανονισμός ενσωματώνει όλες τις διατάξεις του νόμου πλαισίου

■ Σύνοδος Πρυτάνεων

Κοινή γλώσσα με τον υπουργό Παιδείας

(άσυλο, μάντζερ, ανταποδοτικά δάνεια και υποτροφίες, υποχρεωτικά/επιλεγόμενα μαθήματα, προϋποθέσεις συμμετοχής σε εξετάσεις κ.λπ.).

Αποδέχτηκε τον τετραετή αναπτυξιακό προγραμματισμό, θεωρώντας τον «ιδιαίτερα θετικό στοιχείο στην αναπτυξιακή πορεία του Πανεπιστημίου», σημειώνοντας απλώς κάποιες παρατηρήσεις, άνευ αξίας, όπως π.χ. αυτός να είναι «ευέλκτος, προσαρμόσιμος, ρεαλιστικός». Το ότι αυτός πραγματώνει την ανταποδοτική λειτουργία του Πανεπιστημίου, είναι για τους πρυτάνεις φιλάγραμματα.

Η Σύνοδος αποδέχτηκε και την αξιολόγηση -εσωτερική και εξωτερική- με το γνωστό ευχολόγιο αυτή «να μην έχει χαρακτηρισμό διαφοροποίησης και κατηγοριοποίησης» και να γίνεται με «αντικειμενικότητα από ανα-

γνωρισμένους κριτές».

Λόγο αντίθεσης είχαν οι πρυτάνεις μόνο σε όσα αφορούν αποκλειστικά τα του οίκου τους, ό,τι δηλαδή έχει σχέση με τα εκλεκτορικά σώματα και τα ρέστα.

Οι πρυτάνεις ευλόγησαν και το μαγεύρεμα του νομοσχεδίου για τα μεταπτυχιακά, αφού βρήκαν «ότι είναι στη σωστή κατεύθυνση».

Το καλό όμως το φυλούσαν για το τέλος, κλείνοντας στην ουσία το μάτι στην κυβέρνηση να προχωρήσει στην αναγνώριση των Κέντρων Ελευθέρων Σπουδών, αφού την καλούν να καθορίσει «αυστηρές προδιαγραφές ελέγχου και λειτουργίας τους», προτάσσοντας, βεβαίως, για δημαγωγικούς λόγους, την «αντίθεσή τους στην εφαρμογή της κοινοτικής οδηγίας». Τι θα περίμενε κανείς από πανεπιστημιακούς δασκάλους, κα-

λύτερα ας μη το συζητήσουμε. Οτι θα περίμενε δηλαδή την απαίτηση να κλείσουν άμεσα όλα αυτά τα «μαγαζιά», που καπηλεύονται τον τίτλο του Πανεπιστημίου και εμπορεύονται τις ελπίδες και τα όνειρα χιλιάδων νέων έναντι αδρής αμοιβής, την απαίτηση να ανοίξουν τα Πανεπιστήμια για όλα τα παιδιά που θέλουν να σπουδάσουν, αφού αυτό το κάνουν τελικά είτε στο εξωτερικό, είτε μέσα από αυτό τον στρεβλό και απατηλό δρόμο (των ΚΕΣ που συμβάλλονται με πανεπιστήμια του εξωτερικού). Αλλά όλα αυτά είναι φιλάγραμματα για μια κάστα που αποτελεί θεσμό του συστήματος.

Για να μην τους αδικήσουμε, οι πρυτάνεις, ζήτησαν σε δυο γραμμές και την αύξηση των δαπανών του κρατικού προϋπολογισμού για την Παιδεία. Το ότι γι' αυτούς, αυτό αποτελεί εθιμοτυπική απαίτηση και όχι αί-

τημα πιεστικό για διεκδίκηση το αποδεικνύει και η αποδοχή από τη μεριά τους του τετραετούς προϋπολογισμού, ο οποίος βάζει του νέου νόμου πρέπει να κινείται αυστηρά στο πλαίσιο του κρατικού προϋπολογισμού.

Επειτα από όλα αυτά ήταν φυσικό ο υπουργός Παιδείας να βγει κατευχαριστημένος από τη Σύνοδο και να δηλώσει ότι «προχωράμε αποφασιστικά στην εφαρμογή του νόμου πλαισίου με ανοιχτό πνεύμα μετριοπάθειας και συναίνεσης».

Κοντολογίς, οι πρυτάνεις ζήτησαν από τον υπουργό μια ανοχή στο χρόνο για την εφαρμογή του νόμου και κάποια στρογγυλέματα σε κάποιες ακραίες πλευρές του και φυσικά ο Στυλιανίδης συγκατένευσε, μιας και η τακτική αυτή αποτελεί και μέρος της στρατηγικής του.

Ο υπουργός Παιδείας, ανα-

φερόμενος στη συμφωνία με τους πρυτάνεις για το ότι «η ανάγκη αναμόρφωσης των κοινωνικών οδηγιών στα θέματα των ΚΕΣ να μην αποτελεί παραίτηση από το εθνικό δικαίωμα να νομοθετήσουμε με αυστηρότητα και ευθύνη ώστε να διασφαρίζεται η ποιότητα της παρεχόμενης γνώσης», αποκάλυψε επίσης ότι συμφώνησε μαζί τους «στην ανάγκη μιας από κοινού συστηματικής και συνεχούς συνεργασίας, ώστε να μην είμαστε ουραγοί των εξελίξεων σε ευρωπαϊκό επίπεδο, αλλά να διαμορφώνουμε την ευρωπαϊκή πολιτική». Η κατεύθυνση αυτής της ευρωπαϊκής πολιτικής είναι βεβαίως γνωστή: εφαρμογή της διαδικασίας της Μπόλωνα, διαμόρφωση του Κοινού Ευρωπαϊκού Χώρου Ανώτατης Εκπαίδευσης ως το 2010 κ.λπ.. Στο πνεύμα αυτών κινείται άλλωστε και η γνωστή οδηγία 36/05 για τα «κωλέγια».

«Έχοντας υπόψη:

7. Το... πόρισμα του Σώματος Επιθεωρητών Υπηρεσιών Υγείας και Πρόνοιας..., σχετικά με την λειτουργία των αγωγών διάθεσης αποβλήτων ορυκτών της μεταλλευτικής επιχείρησης S&B στη θέση Τσαγκράδο στη νήσο Μήλο.

8. Την έκθεση Μερικού Ελέγχου, της Ειδικής Υπηρεσίας Επιθεωρητών Περιβάλλοντος του Υπουργείου Π.Ε.Χ.Ω.Δ.Ε., τήρησης περιβαλλοντικών όρων και περιβαλλοντικής νομοθεσίας για το ορυχείο περλίτη, στη θέση Τσαγκράδο στη νήσο Μήλο.

9. Την έκθεση υπαλλήλου του Υπουργείου Υγείας... σχετικά με τον έλεγχο της λειτουργίας των

Του πήραν την άδεια, τα προβλήματα παραμένουν

αγωγών διάθεσης αποβλήτων ορυκτών της μεταλλευτικής επιχείρησης S&B...

10. Το γεγονός ότι η αριθμ. 1355 απόφασή μας εκδόθηκε χωρίς να τηρηθεί η εκ του νόμου προβλεπόμενη διαδικασία.

Αποφασίζουμε

Ανακαλούμε την... Απόφαση Νομάρχη Κυκλάδων «Χορήγηση οριστικής Άδειας διάθεσης Υγρών Αποβλήτων εργοστασίων περλίτη της εταιρίας S&B».

Το κείμενο της Απόφασης της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Κυκλάδων τα λέει όλα. Το κράτος χορήγησε στην εταιρία του Κυριακόπουλου άδεια, χωρίς να τηρηθεί η προβλεπόμενη διαδικασία, και ο καπιταλιστής ρυπαίνει το περιβάλλον και εκθέτει την υγεία των ανθρώπων σε κίνδυνο. Του παίρνουν την άδεια αφού έχουν προηγηθεί μεγάλες πιέσεις από τουριστικές επιχειρήσεις της Μήλου και έχει «παιχτεί» κατ' επανάληψη το

θέμα από τον τύπο και την τηλεόραση. Πόσες άδειες, αλήθεια, έχουν χορηγηθεί με αυτό τον τρόπο; Μήπως δεν είναι γνωστό ότι όλη η Ελλάδα ρυπαίνεται από τα απόβλητα των καπιταλιστών;

Για να αντιμετωπιστεί αυτή η κατάσταση δε φτάνει μόνο μια περιβαλλοντική και οικολογική δράση. Ο καπιταλισμός μόνο με την καταστροφή του περιβάλλοντος και του εργαζόμενου μπορεί ν' αναπυχθεί.

Συνοπτικά στοιχεία αναλύσεων νερού, που πραγματοποιήθηκαν σε πυρόπληκτους δήμους στα τέλη Αυγούστου και στις αρχές Σεπτεμβρίου.

Νομός Εύβοιας: Η Δ/νση Υγείας Ν.Α. Εύβοιας πραγματοποίησε 24 δειγματοληψίες από τις οποίες προέκυψε ότι τα 16 δείγματα είναι ακατάλληλα.

Νομός Ηλείας: Η Δ/νση Υγείας πραγματοποίησε 263 δειγματοληψίες από τις οποίες προέκυψε ότι τα 192 δείγματα είναι ακατάλληλα.

Νομός Αρκαδίας: Η Δ/νση Υγείας πραγματοποίησε 43 δειγματοληψίες από τις οποίες προέκυψε ότι τα 34 δείγματα είναι ακατάλληλα.

■ Δεν είναι μόνο ο Ασωπός

Πλήρης εγκατάλειψη

Νομός Μεσσηνίας: Η Δ/νση Υγείας πραγματοποίησε 11 δειγματοληψίες από τις οποίες προέκυψε ότι τα 6 δείγματα είναι ακατάλληλα.

Νομός Λακωνίας: Η Δ/νση Υγείας πραγματοποίησε 11 δειγματοληψίες από τις οποίες προέκυψε ότι τα δείγματα δεν πληρούν τις προϋποθέσεις καταλληλότητας.

Στα δείγματα αυτά βρέθηκαν συγκεντρώσεις κολοβακτηριει-

δών, εντερόκοκκων και E coli πάνω από το κανονικό. Δεν ξέρουμε αν αυτή η κατάσταση δημιουργήθηκε από τις καταστροφικές πυρκαγιές (καταστροφές στα δίκτυα ύδρευσης κ.λπ.) ή εάν προϋπήρχε. Πάντως, είναι γνωστό ότι σε πολλές περιπτώσεις δεν λαμβάνονται τα κατάλληλα μέτρα για την καταλληλότητα του νερού (έλεγχος σωληνώσεων, καθαρισμός δεξαμενών, υπερχλωρίωση, υπερωφωμένα φρεάτια και με κα-

τάλληλα καλύμματα, προστασία πηγών, συρμάτινο πλέγμα στους αεριστήρες δεξαμενών, τοποθέτηση αυτόματων χλωριωτήρων, έλεγχος υπολειμματικού χλωρίου κ.λπ).

Πρόκειται για μια πλήρη αποκάλυψη της κατάστασης της ελληνικής επαρχίας και των συνθηκών μέσα στις οποίες ζει ο Έλληνας αγρότης.

ΥΓ: Ίδια εικόνα έδειξαν και οι δειγματοληψίες του Οκτώβρη!

Παρασκευή βράδυ... Σάββατο βράδυ

Σάββατο 10/11
θεατρο

Πιέρ Μπουργκάντ

Το διαβατήριο

από τη Θεατρική Ομάδα Ε.Ρ.Ε.Τ.Α.

(Είμαστε Ρεαλιστές
Επιδιώκουμε Το Αδύνατο)

Θεατρική πρεμιέρα απόψε το βράδυ στη σάλα της «Κόντρας». Οχι για την παράσταση, η οποία παίχτηκε την προηγούμενη σεζόν σε διάφορους χώρους, αλλά για τη σάλα, που για πρώτη φορά θα φιλοξενήσει θεατρική παράσταση. Εγιναν οι απαραίτητες τεχνικές προσαρμογές και η θεατρική ομάδα ΕΡΕΤΑ προσαρμόσε το έργο στο χώρο, υλοποιώντας μια τολμηρή ιδέα, που δίνει μια άλλη διάσταση στην ίδια τη θεατρική πράξη.

Παρακαλούμε να είσαστε έγκαιροι στην προσέλευσή σας, γιατί μετά την έναρξη της παράστασης θα είναι εξαιρετικά δύσκολο (αν όχι αδύνατο), να μπουν θεατές στο χώρο. Έναρξη στις 8:30, είσοδος ελεύθερη (όπως πάντα).

Την επόμενη εβδομάδα Παρασκευή και Σάββατο δεν θα γίνουν πολιτιστικές εκδηλώσεις στην «Κόντρα», λόγω του γιορτασμού της επετείου του Πολυτεχνείου.

Στριμωχτήκαμε αρκετά το βράδυ του περασμένου Σαββάτου, αλλά αποζημιωθήκαμε αρκούτσας και από τη μουσική και από την ατμόσφαιρα συντροφικότητας που δημιουργήθηκε. Οι «Υπεραστικοί» έπαιξαν για περισσότερες από τρεις ώρες, το κοινό τους συνόδεψε αρκετές φορές, ενώ στο τέλος είχαμε την έκπληξη. Ένα «τζαμ σέσιον» από τέσσερις μουσικούς (δύο κιθάρες, κλαρινέτο, κρουστά), που ποτέ δεν είχαν ξαναβρεθεί

μαζί. Όμως, ο αυτοσχεδιασμός είναι η «ψυχή» της τζαζ. Και του χρόνου...

Ένα απ' τα πολλά μου κ'σούρια είναι ότι σχεδόν κάθε απόγευμα κάνω ιντερνετική περατζάδα απ' τις σελίδες των φυλλάδων. Φτιάχνω, που λέτε, μπαμπατζάνικη καφεδιά, ανάβω τσιγαριά και σεργιανάω στα γραφόμενα των δημοσιογράφων.

Πρώτη τζούρα μου η έγκυρη Espresso. Ρίχνω ένα οφθαλμολούτρο στις προκλητικά ντυμένες καλλιτέχνιδες που ποζάρουν, ενημερώνομαι για τα μαλλιοτραβήγματα που έχουν οι τηλεοπτικές περσόνες μας, μαθαίνω αν ξέσπασε καμιά εικόνα της Παναγιόσ σε κλάματα. Πέρα απ' αυτά, όμως, ακονίζω και το μυαλό μου με τα κουίζ που βάζει, αν και συνήθως δεν έχουν και πολύ ενδιαφέρον αφού τα περισσότερα αφορούν το παπαδαριό. Τι με νοιάζει εμένα ποιος είναι ο «έκφυλος αρχιμανδρίτης που έκανε στοματικό σεξ σε 17χρονο μαύρο φορώντας πετραχήλι» ή «ποιός δεσπότης έχει τρελό έρωτα με τον άτακτο διάκο του». Κάποια άλλα, όμως, με τσιγκλάνε να χαμπαριάσω σε ποιους αναφέρεται. Του στυλ, ας πούμε: «Ο ένας είναι μεγαλοδημοσιογράφος, η άλλη όμορφη βουλευτίνα από το χώρο της αντιπολίτευσης. Μια σχέση όλο πάθος, που συζητιέται. Αυτός παντρεμένος, εκείνη χωρισμένη. Ο γάμος του δημοσιογράφου κινδυνεύει να πιναχτεί στον αέρα. Ποιοι είναι;».

Η αλήθεια όμως είναι, ότι πιο δυνατές παρόμοιες σπαζοκεφαλιές ρίχνει ο Δημήτρης Ρίζος απ' τον «Αδέσμευτο Τύπο». Παιδί της πιάτσας ο ίδιος, με πολλά χρόνια στο κουρμπέτι, έχει πιο καλό μάτι για το τι γίνεται στις κρεβατοκάμαρες των εθνοπατέρων μας. Το κακό είναι ότι μας τα λέει με το σταγονόμετρο. Γράφει ας πούμε στις 30/10: «Ποιος πολιτικός είναι πια ασυγκράτητος... "ματάκιας"; Μάλιστα έχει φθάσει σε τέτοιο σημείο η ηθονοβλεψία του, ώστε βάζει ακόμα και τη σύζυγό του να κάνει έρωτα με τρίτους για να βλέπει!». Μέχρι εκεί όμως. Λεπτομέρειες γιοκ. Και πριν προλάβει να χαμπαριάσει ποιον βιτσιόζο εθνοναβατζή εννοεί, σου ρίχνει την επομένη καπάκι να ψάχνεσαι ποιον πασόκο βουλευτή τουλούμιασαν στο ξύλο για τα τσιλιμπουρδίσματά του. «Ποιον "πράσινο" βουλευτή τον έκανε μαύρο στο ξύλο ο απατημένος σύζυγος, που ανακάλυψε τις ερωτοδουλειές (με τον βουλευτή) της γυναίκας του;», γράφει στις 31/10. Τέσπα. Αφού ο Ρίζος θέλει να έχω άγνοια του κοινωνικού γήνεσθαι, θα το αντέξω. Μπορώ να κάνω και διαφορετικά; Τώρα για αιοιο λόγο βγάζει στον αφρό πώς νταλαβερίζουν τις σεξουαλικές τους ορμές κάποιοι εθνοπατέρες είναι απλό. Θέλει να ενημερώσει το αναγνωστικό του κοινό. Το γράφω αυτό για να μη κάνετε κανέναν αυθαίρετο παραλληλισμό του Ρίζου με ακροδεξιό εκδότη -δημοσιογράφο, τον Μιχαλόπουλο, που αποδείχτηκε εκβιαστής σε «επώνυμα πρόσωπα» με όχημα την εφημερίδα του.

Εκεί που έχω ένσταση, όμως, με τον εκδότη του «Αδέσμευτου Τύπου» είναι το πως αντιμετώπισε τις δηλώσεις του Πάγκαλου στο «Πρώτο Θέμα». Είχε δώσει μια συνέντευξη στην εφημερίδα ο Θόδωρας και ανάμεσα στ' άλλα ανέφερε: «Μπουρδέλα στην Ελλάδα είναι και τα Μέσα Ενημέρωσης αλλά και οι θεσμοί και ο Τύπος». Και δεν φτάνει που φαίνεται να υιοθετεί τις εκτιμήσεις του Πάγκαλου ο Ρίζος, σπεύδει και να τον συμπληρώσει. «Με "μαντάμες" τους αρχηγούς και τους βαρόνους των ΜΜΕ και ιερόδουλες δημοσιογράφους και πολιτικούς», διευκρινίζει για όποιον δεν κατάλαβε την Παγκάλειο ρήση.

Στάκα, όμως, γιατί εδώ το πράγμα σγκάνει συζήτηση. Ακόμα και μια απλή διαδικτυακή μπουρδελότσαρκα να κάνει κάποιος στην ιστοσελίδα <http://www.bourdela.com>, διαπιστώνει ότι τα μπουρδέλα λειτουργούν μια χαρά. Συνεχώς ανανεώνουν τις υπηρεσίες που προσφέρουν και πάνω απ' όλα δεν παραμυθιάζουν τους πελάτες τους. Τα μπουρδέλα είναι οι μόνες επιχειρήσεις σ' αυτή τη χώρα που εργάζονται σωστά. Μην τα κάνουμε ίσα κι όμοια όλα. Ετσι κύριε Πάγκαλε; Όσο για το Ρίζο που αδίχησε τις ιερόδουλες παρομοιάζοντάς τις με τους δημοσιογράφους και τους πολιτικούς, τι να πει κανείς; Οι πουτάνες, Δημήτρη, κάνουν λειτούργημα ξελαμπικάροντας κάθε στερημένο. Επιτελούν κοινωνικό έργο και εργάζονται σκληρά. Εχεις δει καμιά πουτάνα αργόμισθη; Κάποια ιερόδουλη να κυκλοφορεί με μπάτσο σωματοφυλάκα, να παντελονιάζει 8-9.000 ευρώπουλα το μήνα και να παίρνει σύνταξη σε 5-6 χρόνια; Τι σχέση, λοιπόν, έχουν με τους δημοσιογράφους και τους πολιτικούς;

Γιώργης Γιαννακέλλης
giorgis@eksegersi.gr

Λευτεριά στον ορεινό Μυλοπόταμο

Λίγο διαφορετική θα είναι σήμερα η στήλη, αφού θα έχουμε «κοκτέιλ» θεμάτων της επικαιρότητας και όχι ένα γκανιάν θέμα. Τις προηγούμενες βδομάδες είχαμε καταπιαστεί με τον εκτενή σχολιασμό ορισμένων θεμάτων και επειδή κάποιιοι αναγνώστες δήλωσαν ότι η στήλη έχει αρχίσει να «βαραίνει» (κακεντρεχτεί) έσπευσαν να συνδέσουν τη γνώμη των αναγνωστών με το σωματικό μου βάρος), σήμερα θα είμαστε πιο ανάλαφροι.

✓ Ας ξεκινήσουμε από τις ανακοινώσεις των πριμ για τα ποδοσφαιρικά τμήματα του Παναθηναϊκού και της ΑΕΚ. Τζίγγερ και Νικολαΐδης έσπασαν όλα τα ρεκόρ, αφού, σύμφωνα με τις προτάσεις τους, οι ποδοσφαιριστές στο τέλος της σεζόν, αν έχουν κατακτήσει τον τίτλο του πρωταθλητή και καταφέρουν να περάσουν στους ομίλους του Champions League, θα αρχίσουν να τρώνε με χρυσά κουτάλια. Περίπου στα 3,5 εκατομμύρια ευρώ είναι η πρόταση του Τζίγγερ και κοντά στα 3 εκατομμύρια η πρόταση του Θεμιστοκλή.

Επειδή δεν μας έχουν συνηθίσει σε χουβερνταλίκια (στις ανακοινώσεις προηγήθηκε ο πρόεδρος της ΑΕΚ και έκανε κόντρα ρελάνς το αφεντικό του Παναθηναϊκού), στην πιάτσα άρχισαν διάφορα σενάρια. «Πιστεύουν στον τίτλο», «τα δίνουν όλα για τον τίτλο», «νέα εποχή για την ομάδα», «χρυσώνουν τους παίκτες», «πιο κοντά από ποτέ στο όνειρο», ήταν ορισμένοι από τους τίτλους των εφημερίδων την επταήμερη των ανακοινώσεων. Αρκετές ήταν οι «αναλύσεις» των συναδέλφων μας για την στάση Τζίγγερ και Νικολαΐδη, τα πράγματα είναι όμως πολύ πιο απλά. Τάζουν μεγάλα πριμ για τον απλούστατο λόγο ότι δε θα χρειαστεί να τα δώσουν. Η βασική προϋπόθεση για να βγάλουν τα φράγκα από την τσέπη τους είναι η κατάκτηση του τίτλου και με δεδομένο ότι και φέτος πρωταθλητής θα είναι ο Ολυμπιακός, ό,τι πριμ και αν τάζουν δε θα χρειαστεί να το πληρώσουν.

Όσον αφορά το αυριανό ντέρμπι Παναθηναϊκού - ΑΕΚ στη Λεωφόρο, οι πράσινοι λόγω έδρας έχουν το πρώτο λόγο για τη νίκη, που θα τους φέρει μετά από πολύ καιρό στην κορυφή του βαθμολογικού πίνακα. Το σίγουρο είναι ότι τη νίκη των πράσινων θα την πανηγυρίσουν και οι οπαδοί του Ολυμπιακού, που θα δουν την ομάδα τους να καλύπτει τη βαθμολογική διαφορά και να φτάνει σε απόσταση αναπνοής από την κορυφή. Στο λιμάνι θεωρούν μοναδικό αντίπαλο την ΑΕΚ, όχι γιατί πιστεύουν ότι έχει καλή ομάδα, αλλά γιατί φοβούνται τις διασυνδέσεις που έχει αναπτύξει ο Νικολαΐδης με την κυβέρνηση.

✓ Την περασμένη βδομάδα, ο Ολυμπιακός κατέκτησε τον πρώτο τίτλο της χρονιάς, αφού κέρδισε με 1-0 τη Λάρισα στον τε-

λικό του Σούπερ Καπ. Με αφορμή το γκολ που πέτυχε ο Μήτρογλου και τη συμμετοχή ορισμένων νεαρών παιχτών των ερυθρόλευκων στη βασική ενδεκάδα (οι δυο ομάδες υποβάθμισαν τον αγώνα και έπαιξαν με τα τριτο-δεύτερα) και σε συνδυασμό με τη συμμετοχή νεαρών παιχτών από τον Παναθηναϊκό, την ΑΕΚ, τον Αρη κτλ. στις βασικές ενδεκάδες, ξεκίνησε μια μεγάλη συζήτηση για την ώθηση που μπορούν να δώσουν αυτά τα παιδιά στο αναξίτητο ελληνικό ποδόσφαιρο.

Είχαμε γράψει και παλιότερα, με αφορμή την καθιέρωση του Νίνη στην βασική ενδεκάδα του Παναθηναϊκού, ότι είναι μεν ευχάριστο να βλέπουμε νέα και φρέσκα πρόσωπα στο ελληνικό ποδόσφαιρο, όμως αυτό απέχει πολύ από την άποψη ότι αρκεί η προώθηση των νέων παιδιών στις βασικές ενδεκάδες για να αλλάξει τα δεδομένα στο ελληνικό πρωτάθλημα. Η άποψη της στήλης είναι πολύ διαφορετική. Για να βγει το ελληνικό πρωτάθλημα από το τέλμα που βρίσκεται σήμερα η λύση είναι μία. Να βάλουν οι ιδιοκτήτες των ΠΑΕ βαθιά το χέρι στην τσέπη και να επενδύσουν σε έμφυχο υλικό και σε υποδομές. Όλα τα άλλα είναι ημίμετρα και εύκολες λύσεις. Ας σκεφτούμε απλά. Γιατί να μη θέλει ο πρόεδρος κάποιας ΠΑΕ να προωθηθούν στην πρώτη ομάδα νεαροί παίκτες που δεν του στοιχίζουν τίποτα; Μήπως γιατί αυτοί οι παίκτες δε μπορούν να σταθούν και να αντεπεξέλθουν στις υποχρεώσεις των ομάδων τους; Γιατί είναι πολύ διαφορετικό να υπάρχουν ένας-δυο νεαροί παίκτες στην ενδεκάδα και να πλαισιώνονται από φτασμένους παίκτες, που θα τους βοηθήσουν, και διαφορετικό να προσπαθούμε να αλλάξουμε το ελληνικό πρωτάθλημα με την προώθηση νεαρών παιχτών από τα φυτώρια. Σε τε-

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

λική ανάλυση, στο «αίτημα» των συναδέλφων μου για μεγαλύτερη συμμετοχή νεαρών παιχτών από τις ακαδημίες στην πρώτη ομάδα, οι «ανιδιοτελείς εργάτες του ελληνικού ποδοσφαίρου» είναι πολύ πιθανό να ανταποκριθούν, αφού δεν απαιτείται να βάλουν το χέρι στην τσέπη.

Αυτό, κατά τη γνώμη μου, θα έχει καταστροφικές συνέπειες για το ελληνικό ποδόσφαιρο, αφού ο αριθμός των νεαρών παιχτών που μπορούν να σταθούν ακόμη και σε αυτό το απαξιωμένο πρωτάθλημα είναι πολύ μικρός. Ας δούμε για παράδειγμα την περίπτωση του Σωτήρη Νίνη. Ο πιτσιρικάς του Παναθηναϊκού χρησιμοποιήθηκε από την ΠΑΕ για να κρύψει τις συνέπειες της πολιτικής της να μη δίνει φράγκα για σοβαρές μεταγραφές. Το αποτέλεσμα ήταν καταστροφικό για τον ίδιο, αφού δεν άντεξε σωματικά το βάρος της πίεσης από τα συνεχή παιχνίδια και τώρα βρίσκεται σε στάδιο αποθεραπείας εξαιτίας πάθησης στους κοιλιακούς από υπερκόπωση. Στο θέμα θα αναφερθούμε και στο μέλλον, αφού μόλις ανοίγει.

✓ Η ανάληψη των Μεσογειακών αγώνων του 2013 από τη Λάρισα και το Βόλο πανηγυρίστηκε έξαλλα από τη Ντόρα, τον Κούβελο (άνδρα της και πρόεδρο της επιτροπής διεκδίκησης) και τον υπολοίπο εσμό των εργολάβων και των παρατρεχάμενων, που βρήκαν μια καλή μπίζνα για να βγάλουν ζεστό και εύκολο χρήμα. Σε προηγούμενο φύλλο της «Κ» και από άλλη στήλη έγινε εκτενής αναφορά στο θέμα και δε νομίζω ότι χρειάζεται να επανέλθουμε. Απλά θέλουμε να θέσουμε ένα ερώτημα σε όλους αυτούς που πανηγυρίζουν. Τι κέρδισε η Αθήνα από την ανάληψη των Μεσογειακών Αγώνων

το 1991; Το θυμάται αυτό κάποιος; Η απάντηση είναι τίποτα και κανένας.

Οι Μεσογειακοί αγώνες έχουν εδώ και χρόνια απαξιωθεί και χρησιμοποιούνται για να κάνουν ταξίδια οι παράγοντες, να δίνουν μερικούς αγώνες οι δευτεροκλασάτοι αθλητές που δεν πιάνουν τα όρια για τους μεγάλους αγώνες, να προπονούνται κάποιοι αθλητές που βρίσκονται σε στάδιο αποθεραπείας και να κονομάνε τα λαμόγια. Κλείνοντας, αξίζει να σχολιάσουμε μια σύμπτωση. Οι Μεσογειακοί Αγώνες του 1991 έγιναν επί πρωθυπουργίας Μητσοτάκη και η ανάληψη των αντίστοιχων του 2013 έγινε από το γαμπρό του. Ελπίζω του Δρακουμέλ είναι να ζήσει μέχρι τότε (πολύ πιθανό) και να δει τη Ντόρα να κάνει τα εγκαίνια των αγώνων ως πρωθυπουργός.

Κος Πάπιας
papias@eksegersi.gr

ΥΓ1: Στα σκληρά έχουν πέσει οι γαύροι με την πορεία της ομάδας τους στο Champions League. Τα σενάρια δίνουν και παίρνουν, αφού είναι το ίδιο πιθανό να προκριθεί στη φάση των «16» με το να μείνει τέταρτος και εκτός ΟΥΕΦΑ. Αν και φέτος έδειξε ένα διαφορετικό ευρωπαϊκό πρόσωπο, τα συνολικά αποτελέσματα του ομίλου σε συνδυασμό με την παρουσία της Ρεάλ αλλά και το πρόγραμμα των αγώνων, έχουν περιπλέξει τα πράγματα, με αποτέλεσμα οι γαύροι να έχουν χάσει τον ύπνο τους. Το παιχνίδι με τη Λάτσιο θα είναι καθοριστικό, αλλά είναι πολύ πιθανό να μη δώσει λύση και η αγωνία να παραταθεί μέχρι την τελευταία αγωνιστική.

ΥΓ2: Κέρδισε το ντέρμπι του μπάσκετ ο Παναθηναϊκός, σε ένα παιχνίδι που ήταν συναρπαστικό στην εξέλιξη του αλλά μέτριο σε επίπεδο θεάματος. Οι δυο ομάδες ήταν φανερά ανέτοιμες, όμως οι πράσινοι είχαν σαφή αγωνιστικό προσανατολισμό, σε αντίθεση με τους ερυθρόλευκους που προσπαθούσαν με ατομικές ενέργειες να κρατηθούν στο παιχνίδι. Οι πράσινοι έδειξαν ότι έχουν περισσότερες λύσεις στον πάγκο, ενώ οι αντίπαλοί τους δεν έχουν, αν και κατάφεραν να εκμεταλλευτούν τη μεγάλη υπεροπλία τους στους ψηλούς. Συνολικά, μπορούμε να πούμε, ότι η απόσταση των δυο ομάδων από τις υπολοίπες είναι μεγαλύτερη από την αντίστοιχη περσινή και συνεπώς το αβαντάζ στα πλείοφ θα κριθεί από τα αποτελέσματα στους μεταξύ τους αγώνες.

■ ΜΑΡΖΑΝ ΣΑΤΡΑΠΙ - ΒΕΝΣΑΝ ΠΑΡΟΝΟ

Περσέπολις

Πιθανότατα η καλύτερη ταινία της φετινής σεζόν βγαίνει αυτή τη βδομάδα στις κινηματογραφικές αίθουσες. Η Μαρζάν Σατραπί, γόνος αστικής οικογένειας ιρανών προοδευτικών διανοουμένων, διηγείται την αυτοβιογραφία της στο φόντο μιας αναλυτικής παρουσίασης της σύγχρονης ιστορίας του Ιράν. Η ταινία βασίζεται στην ομώνυμη τετράτομη σειρά κόμικς της σχεδιάστριάς, που δημιούργησε αίσθηση σ' ολόκληρο τον κόσμο. Προς τιμή της, αρνήθηκε προτάσεις από μεγάλα αμερικανικά στούντιο και με συνεργάτη τον κομιστά Β. Παρόνο έφτασε σ' ένα εξαιρετικό αποτέλεσμα που δεν μπορεί να αποδοθεί εύκολα με λόγια.

Δεν είναι μόνο η υψηλή αισθητική ενός πολύμοχθου σχεδιαστικού έργου. Είναι πάνω απ' όλα η αυθεντικότητα, η αλήθεια, η φρε-

σκάδα, το ανοικτό πνεύμα, ο σεβασμός στην ιστορία, η αγάπη για την πατρίδα της, που επιτρέπουν στην Σατραπί να ξεπεράσει το σκόπελο μιας ναρκισσιστικής, κοσμοπολίτικης ρηχής εκδοχής της ιστορίας της και να στείλει μηνύματα για τη θρησκεία, την πολιτική, τη γυναικεία χειραφέτηση, την οικογένεια. Το «Περσέπολις» (τίτλος δηλωτικός της χιλιόχρονης ιστορίας του Ιράν) είναι ένας σπάνιος συνδυασμός αιχμηρού χιούμορ και συγκίνησης που καλεί σε απόλαυση όλες τις αισθήσεις του θεατή. Μόνο «μειονέκτημα» της ταινίας θα μπορούσε να θεωρηθεί η «δυτικότητα» απόδοσή της, που όμως την κάνει ταυτόχρονα πιο οικουμενική.

Εννοείται ότι η Σατραπί με την ταινία αυτή μπήκε στο στόχαστρο του Αχμαντιντζάντ (νότα διαμαρτυρίας της Ιρανικής κυβέρνησης στη Γαλλική Πρεσβεία της Τεχεράνης). Ταυτόχρονα όμως μπήκε και στο «κλαμπ» των πιο αξιόλογων σύγχρονων κινηματογραφικών δημιουργών. Δεν χρειάζεται να σας πούμε αναλυτικά την υπόθεση ή περισσότερα γι' αυτή την ταινία. Ετσι κι αλλιώς θα τη δείτε!

■ ΑΝΓΚΛΙ

Προσοχή, πόθος

Μερικοί νομίζουν ότι αν έχουν χρήματα και ταλέντο μπορούν να ασχοληθούν με οτιδήποτε. Έτσι, ο Ανγκ Λι, δημιουργός μιας σειράς αξιόλογων ταινιών, καταπιάνεται μ' ένα θέμα που είναι φανερό ότι του είναι αδύνατο να κατανοήσει. Και ιδού γιατί.

Στην υπό ιαπωνική κατοχή Κίνα, με όλων των ειδών τις αντιθέσεις πολύ οξυμένες, μια νεαρή φοιτήτρια εμπλέκεται στην αντίσταση και στο σχέδιο δολοφονίας του δοσίλογου αρχηγού της μυστικής αστυνομίας. Μετά από μια αποτυχημένη απόπειρα, γίνεται επιτελούς ερωμένη του. Στο πρώτο ραντεβού εκείνος τη βιάζει. Εκείνη αδημονεί να ολοκληρωθεί το σχέδιο εναντίον του, πολύ περισσότερο που είναι ερωτευμένη με τον αρχηγό της αντιστασιακής ομάδας. Στο μεταξύ, η σχέση με το δοσίλογο προχωρεί, ένας ερωτισμός υποβόσκει ανάμεσά τους και όταν εκείνος της χαρίζει ένα διαμαντένιο μονόπετρο, αυτή, την τελευταία στιγμή, τινάζει στον αέρα την ενέδρα που του έχουν στήσει οι σύντροφοί της. Ολη η ομάδα, και η ίδια, συλλαμβάνονται και εκτελούνται.

Δεν ξέρω εσείς τι καταλαβαίνετε απ' αυτό το ανεμμάτιστο σε- νάριο, εμείς πάντως εκείνο που προσλάβαμε σαν πρόθεση του σκη-

♦ Λαμπρή χαρακτήρισε την οκταετία της διακυβέρνησης Σημίτη η Α. Διαμαντοπούλου (εκπομπή PRESS της NET, 6-11-07). Θέλει η εκσυγχρονίστρια να κρυφτεί κι η χαρά δεν την αφήνει...

♦ Γραμμή ψυχολογικής υποστήριξης πυροπαθών: αφού λύθηκαν όλα τ' άλλα, ε;

♦ Φρονιμηστήρια (όχι φροντιστήρια ή κέντρα) ξένων γλωσσών: τη σύμβαση και την εργατική νομοθεσία την έχουν γραμμένη στα παραμ-παραμ-παπάμ-παπάρια τους.

♦ «Ξυπόλητο τάγμα»

♦ Πριν μάθει καν τι έγινε στην Κρήτη ο Περισσός έσπευσε να δώσει τα «διαπιστευτήριά» του. Το ίδιο και με το κουκουλοφορικό ζήτημα.

♦ Οι «Υπεραστικοί» δεν είναι περαστικοί: They're here to stay.

♦ Τι γύρευε η «Ελλάδα» στη Μ. Ασία; Οχι βέβαια την «κόκκινη μηλιά». Διά πλειονίας πληροφορίας αναγνώσατε: «Η Εθνική Τράπεζα στη Μ. Ασία» - εκδόσεις Μ.Ι.Ε.Τ.

♦ Εκφράζει, λέει, το μεσαίο χώρο η Μαριέττα. Κάτω από τον αφρό της ή πάνω;

♦ «Τολμηρά» εκφράζονται διάφοροι καλλιτέχνες που νοιάζονται για το ΠΑΣΟΚ: όπως ο «αριστερός κι ορθόδοξος» (κατά δήλωσή του) Β. Παπακωνσταντίνου.

♦ Και αυτοκίνητα διαφημίζει ο Κούλογλου (βλ. διαφήμιση LEXUS). Ο καλός ο δημοσιογράφος τ' αλέθει (διάβαζε «παίρνει») όλα...

♦ «Ανοιχτό κόμμα» ο Βενιζέλος, «έξυπνη Ελλάδα» η Διαμαντοπούλου, ωρίμασε το Γκιωργακάκης (οποία πρωτοτυπία, δηλαδή...)

♦ ΣΥΝ: με μια κοινή εισήγηση στο συνέδριο αλλά με πόσες (ευρωλιγούρικες) πολιτικές;

♦ Μαχαίρι στις συντάξεις το 2012. Μήπως χρειάζομαστε κανένα Καλάσνικοφ;

♦ Μην ανησυχείτε για το (συμβολικό) τζαμαριστάκι του τραπεζών: Eurobank 632,6 εκ. ευρώ κέρδη, η Alpha Bank 669,7 εκ. ευρώ και η Πειραιώς 512 εκ. Και θα συνεχίσουν έτσι μέχρι το 2010.

♦ Σε δίκη ο Χουάν Χοσέ Ιμπαρέτσε (επικεφαλής της αυτόνομης βασκικής κυβέρνησης) και δυο στε-

Ασφαλιστικό (της εργατικής μας δύναμης)

Η φάση με τα ΚΕΣ: ΚΕΣ(ε) μέσα

ΠΑΣΟΚ: (Οχι πια) στη μπανιέρα δυο-δυο...

«Αντάρτες» ΝΔ: σγά, ρε, μη σας πέσουν τα φουσεκλίκια

Καμεροχαφιέδες; Καμεροσπασία!

Ντα ζντράσβονετ ακτσιάμπρσκαϊα ριβαλιούτσια!

λέχη, επειδή συνομιλήσαν με εκπροσώπους του Ερρι Μπατασούνα κατά τη διάρκεια της εκχείριάς της ΕΤΑ. ΕΤΑ θέλει ο κόσμος της ηγεσίας του Ανώτατου Δικαστηρίου της Χώρας των Βάσκων..

♦ Το απόλυτο φασισταριό-παπαδαριό της Ισπανίας του '36-'37 δικαιώνει το Βατικανό (να μην ξεχνάμε και το ναζιστικό παρελθόν του νυν Πάπα-ρα.)

♦ Αν δεν κάνουμε λάθος, οι τράπεζες στον καπιταλισμό δρουν για τα κέρδη τους: κι απότι γνωρίζουμε η Βενεζουέλα, η Βραζιλία, η Κολομβία, η Αργεντινή, το Εκουαδόρ, η Παραγουάη και η Ουρουγουάη εξακολουθούν να είναι καπιταλιστικές χώρες (περί της «τραπεζας των φτωχών» ο λόγος).

♦ «Φόρους με δέσμευση ότι θα πιάσουν τόπο» ονειρεύεται ο καθηγητής κ. Θ. Πελαγιδής (στην Ελευθεροτυπία-Οικονομία, 27-28/10/2007). Λέει, μάλιστα, ότι «όταν οι πολίτες γνωρίζουν ότι τα χρήματά τους πηγαίνουν για την υγεία, την πρόνοια και την εκπαίδευση, τότε όχι μόνο δεν έχουν αντίρρηση αλλά νιώθουν εθνικά περήφανοι γιατί στη χώρα τους αναγνωρίζεται η δημόσια συνεισφορά στα κοινωνικά, δημόσια αγαθά. Ναι, οι βρετανοί φαμπριανοί σοσιαλιστές έλαβαν τα παραπάνω αποτελέσματα όταν ρώτησαν σχετικά τους βρετανούς πολίτες». Ετσι, γενικά κι αόριστα, χωρίς στοιχεία, ψάχνει ο κ. καθηγητής Φαπτιανούς στην Ελλάδα (φαπτιανού= της φάππας=μαλάκες).

Μωρέ, πανάξιος ο μισθός του κι ένα γιαούρτι τσάμπα!

♦ Τηρείτε πάντοτε/ τας αποστάσεις/ επί ίσοις όροις./ Και ως ενός κακού/ μύρια έπονται/ δεήσαθε ώ άρχοντες/ των μακράν ημερών/ των αναπαυμένων όχλων./ Παρεκτός... (παραγωγής μας)

♦ Η κυβέρνηση βάζει το τυρί, η ΓΣΕΕ τη φάκα: Φακ οφ, ρε!

♦ Με διάφορες προφάσεις από τις φυλακές Κορυδαλλού «καθυστερήστηκε» η οποιαδήποτε συνδρομή σε βασικές ανάγκες της επί διήμερο σχεδόν στην Χριστίνα Τονίδου (ποια δικαιώματα των κρατουμένων, αδελφια;).

♦ Ωραία (σχετικά) το πάει ο Α. Αλεφαντής στα Ενθέματα της ΑΥΓΗΣ (4/11/07) αλλά βέβαια μέχρι τα 4/5 του κειμένου - αφού είναι ανανεωτής του κομμουνισμού.

♦ «Η σημερινή οικολογική κρίση επαναφέρει αναπάντεχα αλλά με αμειψότητα και σαφήνεια την επικαιρότητα του κομμουνιστικού προτάγματος» (από το Σχέδιο Πολιτικής Απόφασης του 5ου Συνεδρίου της νεολαίας ΣΥΝ) Γιου κουφμι, μπέμπι...

♦ Ωραίο το αφιέρωμα της MONTHLY REVIEW - Οκτώβριος 2007 στο μπάσκετ, με -ίσως- πιο «ζουμερό» άρθρο αυτό του DAVE Zirin με τίτλο «Αμερικανικό Μπάσκετ-πίσω από τη βιτρίνα».

♦ Συντροφία αντί συντροφία (και σία = και συντροφία) «επέβαλε» ο δαίμων του Τυπογραφείου ή ο τύπος του δαιμονογραφείου στο περασμένο τεύχος της Κόντρας.

♦ Είμεθα 11 χρονών κοντραίοι και ωραίοι.

♦ Ποδηλατικός γύρος Αθήνας: πατάτες! Μας έχουν κάνει τη ζωή

ποδήλατο.

♦ Επιμένουν στα «μη μαξιμαλιστικά» αιτήματα οι μ-λ της Ταξικής Πορείας (υπευθυνότης πρώτ' απόλα...).

♦ Ηθελαν Χάρρυ Πότερ με... παρατάση ωραρίου έξη βιβλιοπωλεία στην Αθήνα αλλά τελικά πήραν τον π...ούλο (ο σύλλογος υπαλλήλων βιβλίου χάρτου το φρόντισε)

♦ Τι ακριβώς εννοούν στο ΠΡΙΝ (4-11-07) όταν μιλούν για «αντιδραστική αναμόρφωση» της ΚΥΤ; Δεν μπορούν να ξεφύγουν με τίποτα από την μήτρα που τους γέννησε.

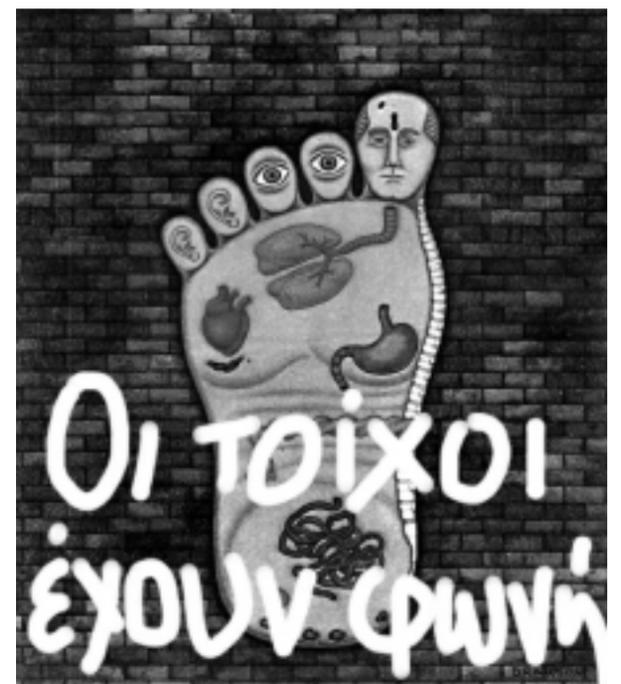
♦ Ο Περισσός υπερασπίζεται άκριτα τη χρήση του λυγνίτη - άλλη μια «υπεύθυνη» τοποθέτηση.

♦ Εκθεση «Destroy Athens»: σγά τα αίματα, παιδιά...

♦ Παρά το ξεπούλημα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας (ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ) κάποιιοι του «χώρου» έξω-απο-δω-κοινοβουλευτικοί «ονειρεύονται» πείσεις στους γραφειοκράτες...

♦ Το θέμα δεν είναι αν γράφει ένα άρθρο ένας Πασόκος με τίτλο «Ανάγκη Συγκρότησης Αριστεράς στο ΠΑΣΟΚ» αλλά εάν η δημοσίευσή του στο ΠΡΙΝ (4-11-07) φανερώνει ότι κάποιιοι (μόνο κάποιιοι;) στο ΝΑΡ ξερογλείφονται για «συμμαχίες» με τη σοσιαλδημοκρατία (βλέπε και «Αριστερή Πρωτοβουλία ΠΑΣΟΚ» και παλιότερα «προσεγγιστικά» του «αθροίσματος των δημοκρατικών δυνάμεων» σημειώματα και άρθρα του ΠΡΙΝ...).

Βασίλης

♦ ΠΑΣΟΚ Δύναμη Αλλαγής Νίκης Προοπτικής - Για μια νέα προοδευτική κοινωνική και πολιτική πλειοψηφία

Το Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό Κίνημα έγινε -και δικαίως- η χαρά των δημοσιογράφων, των ευθυμογράφων, των χρονογράφων, των συγγραφέων επιθεωρήσεων, των σκιτσογράφων κ.ο.κ. Προσέφερε μπόλικο γέλιο στους χαλεπούς καιρούς που και το ίδιο συνέβαλε με όλες του τις δυνάμεις να έρθουν. Να μη βλέπουμε μόνο τα άσχημα, να βλέπουμε και τα καλά, που θα έλεγε και ένας χοντροθερμεμένος Πασόκος. Το ΠΑΣΟΚ, παρ' ότι είναι στην αντιπολίτευση, προσφέρει άφθονες εργατοώρες απασχόλησης μαζί του, διανθισμένες με μπόλικο γέλιο. Ο σοσιαλισμός στο πιο κρίσιμο σημείο του εξακολουθεί να νοιάζεται για τον τόπο. Μεγάλη υπόθεση η ανδιδοτικότητα, ο πατριωτισμός, η αγωνία για το λαό.

♦ Αντισταθείτε στη Νέα Τάξη - Σοσιαλιστική επανίδρυση (ΔΗΚΚΙ)

Δρυός πεσούσης... που έλεγαν οι πρόγονοι. Μέχρι και τα ορφανά του Μήτσου -αλλά εκλεκτά του ΣΥΝ, του Φόρουμ και του ΚΚΕ (στού Πάντζα την ποδιά σφάζονται παλικάρια)- σπεύδουν να μαζέψουν ό,τι μπορούν. Στο όνομα του σοσιαλισμού, βεβαίως, βεβαίως. Ποιου σοσιαλισμού; Του σοσιαλισμού του Αντρέα. Η ιστορία εκδικείται η άτιμη. Ορισμένες φορές με σκληρό, πολύ σκληρό τρόπο. Εμπρός, πράσινοι σύντροφοι, δώστε νέο υλικό για επιθεωρήσεις. Ο αγώνας τώρα δικαιώνεται.

♦ Κάλεσμα... Επιτροπή Κατοίκων της περιοχής Αγίου Αρτεμίου κ.λ.π. σας καλούν σε συγκέντρωση διαμαρτυρίας Κυριακή 4/11 και ώρα 11 π.μ. στην οδό Αφρικράτους 27. Επειδή θεωρούμε την υγεία το πολυτιμότερο αγαθό, απαιτούμε την άμεση απομάκρυνση της παράνομα τοποθετημένης κεραίας τηλεφωνίας της Vodafone.

Η επιτροπή κατοίκων είναι το ΚΚΕ Γούβας. Ουδέν το μεμπτόν. Παραβρέθηκαν στη συγκέντρωση, μοίρασαν την προκήρυξή τους, η οποία έλεγε ότι πρέπει να φύγει η δολοφονική κεραία, αλλά και να υπάρξει μια συνολική ρύθμιση του προβλήματος των κεραίων. Πολύ σωστά. Όταν πήραν όμως το λόγο, είπαν τα πράγματα πιο ξεκάθαρα. Το θέμα είναι -είπαν- να βγάλουμε συμπεράσματα. Να ψηφίσουμε -εννοούσαν- το κόμμα. Το πρόβλημα -είπαν- δεν λύνεται με κασκάντερ και με άλλες ενέργειες. Αλήθεια, πώς θα έκλεινε άμεσα η κεραία, όπως και οι ίδιοι θα έλεγαν; Τα είπαν και περίμεναν ευχαριστημένο να τελειώσει η εκδήλωση. Ξαφνικά, από τα μεγάφωνα ανακοινώθηκε ότι κάποιιοι -κασκαντέρ προφανώς- είχαν κόψει τα καλώδια και είχαν θέσει τη δολοφονική κεραία εκτός λειτουργίας. Ολοι χειροκρότησαν με θέρμη. Πολλοί πανηγύριζαν. Αυτοί, οι... κομμουνιστές έμειναν στήλη άλατος. Είχαν μείνει με τα συμπεράσματά τους.

♦ Εχουμε δικαίωμα στην ασφάλεια των παιδιών μας, των σπικιών μας και περιουσιών μας (Κίνηση Πολιτών Αγ. Σπυριδωνα Αηγάλεω)

Πανό στη διαδήλωση κατοίκων του Αηγάλεω -λίγων ευτυχώς- ενάντια στους μετανάστες. Ο ρατσισμός δεμένος απόλυτα με την ιδεολογία της ατομικής ιδιοκτησίας, την ιδεολογία του καπιταλισμού, που δηλητηριάζει ακόμα και τις προλεταριακές μάζες. Για να υπογραμμίζει με τον τρόπο του, ότι δεν υπάρχει αποτελεσματική πάλη ενάντια στον ρατσισμό, χωρίς τον αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό.

νοθέτη είναι να παρουσιάσει την καρδιά μιας γυναίκας ως ένα διακύβευμα, που το κερδίζει ο πιο μάγκας της ιστορίας, που δεν είναι άλλος από το δοσίλογο. Εδώ, πέρα από την υποβάθμιση μιας γυναίκας, που μετατρέπεται σε γυναικούλα και έρμαιο της συναισθηματικής της ανασφάλειας, παρακάμπτονται όλα τα κοινωνικοϊστορικά δεδομένα, δηλαδή η κατοχή μιας χώρας, ο εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας, το μίσος και η αντίσταση ενός λαού, και αναποδογυρίζει κάθε λογική. Οι χαρακτηριστές χάνουν κάθε βάθος και το «είναι» υποτάσσεται σ' ένα ανορθολογισμό που ακούει στο όνομα «βαθύτερη ανθρώπινη υπόσταση». Εδώ δεν πρόκειται για την περιέργη -πλην υπαρκτική- ψυχολογική εξάρτηση που αναπτύσσεται ανάμεσα στο θύτη και το θύμα. Εδώ έχουμε απλώς μια μεγαλοπρεπή ανοησία ενός Αμερικανού ταϊβανέζικης καταγωγής, που αδυνατεί να κατανοήσει έννοιες όπως κατοχή, αντίσταση κ.λπ. Μια σύγκριση με την «Ο 41ος» (Κριγκόρι Τσουχράι, ΕΣΣΔ, 1956), που έχει παρεμφερές θέμα, δείχνει την κενότητα σκηνοθετών σαν τον Ανγκ Λι, αλλά και τις ταξικές διαχωριστικές γραμμές στην τέχνη.

Είπαμε πολλές φορές πως αν δεν έχει κανείς να πει κάτι αληθινό και ουσιαστικό, τότε δεν υπάρχει λόγος να ταλαιπωρεί και μας τους υπόλοιπους. Ή μάλλον υπάρχει. Το box office φυσικά! Πολλοί και ιδίως οι Αμερικανοί θα τιμήσουν αυτή την ταινία. Ας αφήσουμε που έχει ένα πανάκριβο και ωραίο ντεκόρ εποχής, εκτός από πολύ ενδιαφέρουσες ερωτικές σκηνές !!!

■ ΜΑΙΚΛ ΓΟΥΪΝΤΕΡΜΠΟΤΟΜ

Μια γενναία καρδιά

Ποτέ δεν φανταζόμασταν ότι ο δημιουργός ταινιών όπως το "In this world" και "The road to Guadanamo" θα γύριζε μια τόσο απογοητευτική από κάθε άποψη ταινία. Μια ταινία που επί της ουσίας και με το δικό της τρόπο προσχωρεί στο στρατόπεδο της λεγόμενης αντιπρομοκρατίας, χωρίς καν να κρατάει ίσες αποστάσεις από τα πο-

λεμικά χτυπήματα του ριζοσπαστικού Ισλάμ.

Η απαγωγή, ομηρία και εκτέλεση ενός αμερικανού δημοσιογράφου στο Πακιστάν γίνεται βιβλίο από την επίσης δημοσιογράφο σύζυγό του. Πέντε χρόνια μετά, γίνεται ταινία από τον Γουϊντερμπότομ και ξαφνικά ξαναγυρνάμε στα ίδια και πρέπει να τα ξαναπούμε από την αρχή. Επιτέλους, η ζωή του κάθε αμερικανού ή δυτικού υπήκουου δεν είναι πολυτιμότερη από τη ζωή 800.000 παιδιών που πέθαναν στο Ιράκ μετά το αμερικανόπνευστο διεθνές εμπάργκο του 1991, ούτε των δεκάδων που βομβαρδίστηκαν σε γιορτές και τελετές γάμων στο Αφγανιστάν, ούτε των Παλαιστινίων και των αναριθμητών θυμάτων της αμερικανικής πολιτικής παντού στον κόσμο. Επιτέλους, τι περίμεναν να συμβεί σ' έναν αμερικανό δημοσιογράφο της "Wall street journal", που δηλώνει Εβραίος (έστω κι αν και για μας και για κείνον αυτό δεν σήμαινε τίποτα), που επιχειρεί δύο φορές να δραπετεύσει, που η σύζυγός του έχει οπιτώσει τον αρχηγό της πακιστανικής μουσικής αστυνομίας και τον αμερικανό πρόξενο (οι οποίοι έχουν φέρει τα πάνω-κάτω) και διαπραγματεύεται μέσω αυτών, που ο ίδιος ο Κόλιν Πάουελ κάνει δηλώσεις για το θέμα και αρνείται οποιαδήποτε συνεννόηση με τους απαγωγείς, που όλοι οι χειρισμοί ήταν οι χειρότεροι δυνατοί (σε σύγκριση π.χ. με ιταλούς ομήρους που απελευθερώθηκαν) που έγιναν; Ό,τι έγινε στην περίπτωση του Ντάμελ Περλ ήταν απολύτως αναμενόμενο.

Όσοι είναι μακριά νυχτωμένοι για τις συνέπειες της αμερικανικής πολιτικής στην ευρύτερη Ανατολή, όσοι δεν έχουν καταλάβει ότι εκεί γίνεται πόλεμος και προτάσσουν την υποτιθέμενη ουδετερότητά τους, τον κοσμοπολιτισμό και τον φιλελευθερισμό τους, αντί για τη συντριβή μπροστά στα εγκλήματα των ηγετών τους, ενδέχεται να εισπράξουν κάποια στιγμή τα επίχαρα αυτής της στάσης. Κι αυτό δεν πρέπει να προκαλεί έκπληξη σε κανένα. Ούτε βέβαια στον Μάικλ Γουϊντερμπότομ, που παραείναι ενημερωμένος για να συγκινηθεί από το βιβλίο της Μάριαν Περλ και του οποίου τα πραγματικά κίνητρα για τη δημιουργία αυτής της ταινίας μάλλον δεν θα μάθουμε ποτέ...

Ελένη Σταματίου

ΣΤΑ 90ΧΡΟΝΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΟΧΤΩΒΡΗ

Δεν υπάρχει άλλο ιστορικό γεγονός που να έχει τροφοδοτήσει τόσες αντιπαραθέσεις όσες η Οχτωβριανή Επανάσταση. Αυτό δεν είναι τυχαίο. Είναι ένα ιστορικό γεγονός που όχι μόνο έφερε σε αντιπαράθεση τις δυο βασικές τάξεις στις οποίες χωρίζονται και οι σημερινές κοινωνίες, αλλά για πρώτη φορά έδωσε τη νίκη στους ηττημένους των έως τότε επαναστάσεων (με κορυφαία την Κομμούνα του Παρισιού): στην εργατική τάξη και τον πιο στενό της σύμμαχο, τη φτωχή αγροτιά. Ένα γεγονός που δημιούργησε μια καινούργια πραγματικότητα: έναν κόσμο κομμένο στα δύο. Από τη μια ο καπιταλιστικός-ιμπεριαλιστικός ωκεανός και από την άλλη ένα μεγάλο νησί, στην πιο καθυστερημένη οικονομικά και κοινωνικά πλευρά της Ευρώπης, όπου η εργατική τάξη εγκαθίδρυσε την εξουσία της και ξεκίνησε να χτίζει μια εντε-

ριάτου και ο σοσιαλισμός δεν υπάρχουν πια ως πολιτικό και οικονομικοκοινωνικό σύστημα οργάνωσης. Η εργατική τάξη δεν κατάφερε να σταθεροποιήσει οριστικά το σύστημά της. Στα τέλη της δεκαετίας του '80 με αρχές της δεκαετίας του '90 κατέρρευσε και εξαφανίστηκε η καρικατούρα του κρατικού καπιταλισμού, που επί δεκαετίες μοστράρονταν ως σοσιαλισμός. Πολλοί πόνεσαν γι' αυτό και μπορούμε να κατανοήσουμε τη συναισθηματική αυτή αντίδραση. Όμως, ορίζοντας έγινε πιο καθαρός. Μπορούμε καλύτερα να εντυφίσομε πάνω στην πείρα που κατέλιπε αυτή η πρώτη νικητήρια «έφοδος στους ουρανούς», να συζητήσομε, να συγκρουστούμε, να συνθέσομε, **με το βλέμμα στο μέλλον.** Γιατί μόνο έτσι έχει νόημα η συζήτηση για το παρελθόν. Αλλιώς, καταντά ακαδημαϊκός σχολαστικισμός και κουβέντα αργό-

Το λουκέτο και το μάθημα

«Οι καταλήψεις δεν είναι μέσο διεκδίκησης μιας καλύτερης Παιδείας, οι καταλήψεις είναι ένα ιδιότυπο lock out εναντίον της γνώσης, είναι αποκλεισμός από το δικαίωμα στη μόρφωση», είπε από το βήμα της Βουλής ο Καραμανλής, αποφασίζοντας να μπει ο ίδιος μπροστά, ενάντια στο μαθητικό κίνημα. Στην ίδια ομιλία του υπέδειξε και το σύμβολο το οποίο επιλέχτηκε ως στήριγμα της φαιάς προπαγάνδας: «Τα λουκέτα και οι αλυσίδες στις πόρτες των σχολείων είναι εικόνα που θλίβει κάθε νέο, κάθε γονιό, κάθε Έλληνα». Ο αρχιγκεμπελίσκος της κυβέρνησης ανέλαβε να κάνει την προπαγάνδα «νιασιά» στο press-room: «Υπάρχουν μειοψηφίες οι οποίες με τρόπο που απαθεί των δημοκρατικών ειωθότων, εισέρχονται την προηγούμενη το απόγευμα στο σχολείο, αφού έχουν σπάσει τα λουκέτα, βάζουν μια καινούργια αλυσίδα με ένα δικό τους λουκέτο και την επομένη το πρωί δεν επιτρέπουν στους μαθητές να μπουν».

Βέβαια, τα «κοράκια» των ΜΜΕ, παρά τις φιλότιμες προσπάθειες που καταβάλλουν, δεν έχουν καταφέρει να βρουν καμιά πλειοψηφία, σε κανένα κατειλημμένο σχολείο, η οποία -έστω και δι' αντιπροσώπων- να δηλώνει ότι το σχολείο έκλεισε βιαίως από κάποια μειοψηφία. Μόνο κάτι υστερικές μαντάμες και κάτι γραβατοφορεμένα τσόλια στήνονται μπροστά στις κάμερες, επαναλαμβάνοντας τα ίδια και τα ίδια που ακούμε χρόνια τώρα. Αυτή είναι η «κοινή γνώμη» του Καραμανλή και του Ρουσόπουλου. Ούτε τα παιδιά τους μπορούν να πείσουν, γι' αυτό και τα κρατούν κλειδωμένα στο σπίτι, μιλώντας αυτοί και αυτές αντ' αυτών.

Κοιτάξε ποιои έχουν το θράσος και μιλούν για μόρφωση. Αυτοί που έχουν μετατρέψει το σχολείο σε μηχανισμό παραγωγής παπαγάλων χωρίς κρίση. Αυτοί που έχουν μετατρέψει το λύκειο σε χώρο προπαρασκευής για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, απεκδύοντάς το από κάθε έννοια μορφωτικής διαδικασίας. Αυτοί που έχουν κάνει τη μόρφωση διαδικασία επιλογής επαγγέλματος. Αυτοί που σκοτώνουν κάθε ενδιαφέρον για κατάκτηση της γνώσης και κάθε χαρά που η πραγματική μόρφωση προσφέρει.

Την καλύτερη απάντηση τη δίνουν τα παιδιά, στα σπαράγματα απόψεων που βλέπουν το φως της δημοσιότητας, περισσότερο για να νομιμοποιήσουν τον ανοιχτό και καλυμμένο φασισμό που κυριαρχεί. Κραυγή αγωνίας και αγωνιστική απαίτηση μαζί, το πανό που φιλοξενεί το σημερινό πρωτοσέλιδο της «Κ» τα λέει όλα: «Σχολείο να μορφώνει και όχι να εξοντώνει». Κάνει σκόνη τη βρόμικη προπαγάνδα του «λουκέτου».

Το λουκέτο, σύμβολο δεσμών και ανελευθερίας, γίνεται σύμβολο απελευθέρωσης -έστω και πρόσκαιρης- στα κατειλημμένα σχολεία. Κλείνει απέξω τις εξουσιαστικές δομές του κράτους και δημιουργεί ένα μικρό χώρο ελευθερίας, επιτρέποντας στους σημερινούς εφήβους να πάρουν το πρώτο αγωνιστικό τους μάθημα. Να συνειδητοποιήσουν τι σημαίνει αποφασίζω και δρω συλλογικά.

Όσοι και όσες έχετε παιδιά στα σχολεία φροντίστε, όσο περνά από το χέρι σας, να τα «σπρώξετε» σ' αυτό το μάθημα της συλλογικότητας και του αγώνα. Είναι η μεγαλύτερη βοήθεια που μπορείτε να τους προσφέρετε. Στηρίξτε τις αποφάσεις τους, σταθείτε δίπλα τους, κόψτε από τη ρίζα κάθε χέρι που θα σκωθεί εναντίον τους.

Π.Γ.

Η επικαιρότητα της επαναστατικής βίας

λώς διαφορετική οικονομική και κοινωνική πραγματικότητα, τσακίζοντας τις καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής και καταργώντας την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

Η Οχτωβριανή Επανάσταση άλλαξε τον ρου της Ιστορίας. Αυτό δεν το αμφισβητούν και οι πιο ορκισμένοι εχθροί του κομμουνισμού. Απέδειξε ότι το προλεταριάτο μπορεί να γίνει «τάξη για τον εαυτό του» και να νικήσει, απελευθερώνοντας, μαζί με τον εαυτό του, ολόκληρη την κοινωνία. Η προλεταριακή νίκη στην αχανή ρωσική αυτοκρατορία λειτούργησε σαν ατμομηχανή, σέρνοντας σε άλλες σιδηροτροχιές τα προλεταριακά βγαγόνια σε όλο τον κόσμο. Μπορεί ο σορτοουνισμός στην Ευρώπη να κατάφερε να αποτρέψει την γενίκευση του επαναστατικού κύματος, όμως ο καπιταλισμός στη Δύση αναγκάστηκε να κάνει σοβαρές ρεφορμιστικές παραχωρήσεις για να καταφέρει να εξασφαλίσει μια σχετική πολιτική σταθεροποίηση. Η πίεση που δεχόταν ήταν συνεχής. Η δικτατορία του προλετα-

ριάρχου.

Ο κομμουνισμός θα παραμένει αίτημα επίκαιρο, όσο θα βασιλεύει η καπιταλιστική βαρβαρότητα. Αν οι εργάτες δεν το συνειδητοποιήσουν αυτό, θα έχουν προσχωρήσει στο βασίλειο της εθελοδοουλείας. Θα έχουν αποδεχτεί τις αλυσίδες της μισθωτής σκλαβιάς και στην καλύτερη περίπτωση θα αγωνίζονται για να τις χρυσώσουν. Θα έχουν αρνηθεί την ίδια την ανθρώπινη υπόστασή τους. Από την άποψη αυτή, η ιστορία της Οχτωβριανής Επανάστασης, τα «πριν» και τα «μετά» της, όπως και η ιστορία όλων των άλλων επαναστάσεων, αυτών που προηγήθηκαν και αυτών που ακολούθησαν, θα αποτελεί πηγή άντλησης διδαγμάτων.

Αν σήμερα η επαναστατική έφοδος δε βρίσκεται στην ημερήσια διάταξη (με την έννοια της άμεσης πραγματοποίησής της και όχι με την έννοια της ιστορικής της αναγκαιότητας), **το ζήτημα της επαναστατικής βίας είναι πιο επίκαιρο από ποτέ**, και από την άποψη αυτή η Οχτωβριανή Επανάσταση και

η τακτική του κόμματος των Μπολσεβίκων «διδάσκει».

Το σημειώνουμε αυτό, γιατί εδώ και πολλά χρόνια οι αναφορές στον Κόκκινο Οχτώβρη και το μπολσεβικισμό συνιστούν ένα ιδιόμορφο φολκλόρ για το μεγαλύτερο φάσμα της ανά τον κόσμο Αριστεράς. Κάτι σαν θρησκευτική γιορτή, που μετατρέπει την επαναστατική ιδεολογία στο φιλοσοφικό συνώνυμό της: σε ψευδή συνείδηση. Αν δεν υπήρχε ο παγκόσμιος καπιταλιστικός-ιμπεριαλιστικός «διπολισμός» μέχρι τη στιγμή της κατάρρευσης, ενδεχομένως να καταβαλλόταν προσπάθεια να ενσωματωθεί και η Οχτωβριανή Επανάσταση στην κυρίαρχη ιδεολογία, ως μια πλευρά της, όπως ενσωματώθηκαν οι ιστορίες των αντιστασιακών κινήματων στη διάρκεια του Β' παγκόσμιου πολέμου. Όμως, έστω και ως στοιχείο της ιδεολογίας κομμάτων της κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, που καταδικάζουν την επαναστατική βία και προσκυνούν την αστική νομιμότητα, η «φολκλοροποίηση» της

Οχτωβριανής Επανάστασης έχει τη δική της ξεχωριστή συνεισφορά στην καλλιέργεια της εθελοδοουλείας του προλεταριάτου.

Το ρωσικό προλεταριάτο δεν θα έφτανε ποτέ στην Οχτωβριανή Επανάσταση, αν δεν είχε γαλουχηθεί στην επαναστατική βία στα χρόνια που προηγήθηκαν. Οι Μπολσεβίκοι, το «μυαλό» της επανάστασης, όχι μόνο δε δαιμονοποίησαν την επαναστατική βία, ακόμα και όταν αυτή εκδηλωνόταν με τη μορφή της «ατομικής τρομοκρατίας», αλλά την αντιμετώπισαν ως τακτική. Η επαναστατική βία ήταν πάντα παρούσα στο ρωσικό προλεταριακό κίνημα. Πριν την επανάσταση του 1905, στην ίδια την επανάσταση, στις παρτιζάνικες ενέργειες που ακολούθησαν, στην ένοπλη περιφρούρηση των απεργιών, στην επανάσταση του Φλεβάρη και στη μετεξελίξη της μέχρι την τελική έφοδο του Οχτώβρη. Ας σκύψουμε, λοιπόν, στη μπολσεβίκικη εμπειρία, για να αντλήσομε διδάγματα.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΕΝΕΛΑΟΥ 1 ΚΑΙ ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: ΑΓ. ΑΝΝΗΣ 24 - ΑΙΓΑΛΕΟ

